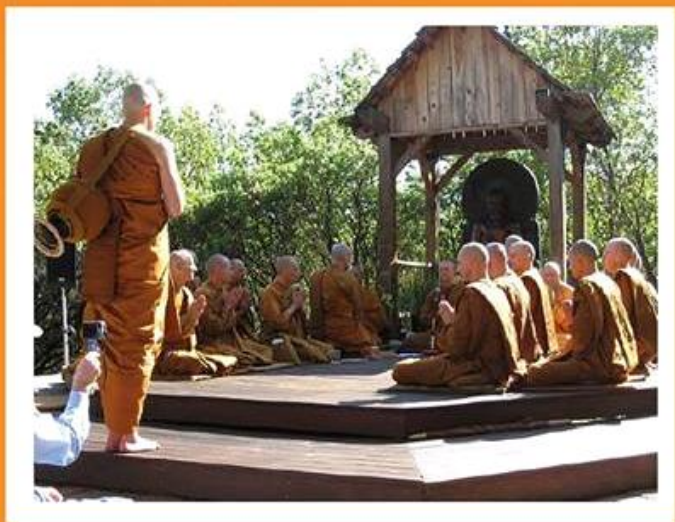

บุญกฐิน

..สู่ความสิ้นกรรม

ก่อนตรัสรู้ พระโพธิสัตว์ได้บรรลุญาณรู้แจ้งอดีตชาติ (การเวียนว่ายตาย-เกิด ของสรรพสัตว์) และญาณรู้แจ้งกรรมของสัตว์ (กรรมและวิบากกรรม) อย่างแจ้งชัดตลอดสาย เป็นเหตุให้ พระองค์ทรงมุ่งสู่ “พระนิพพาน” อย่างไม่คิดทวนกลับ

พระภาวนาพิศาลเมธี วิ.

วัดพิชยญาติการาม วรวิหาร คลองสาน กรุงเทพฯ

บุญกฐิน

หลังจากวันออกพรรษาเป็นเวลา ๑ เดือน คือ ตั้งแต่วันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๑๑ จนถึงวันขึ้น ๑๕ ค่ำเดือน ๑๒ เป็นช่วงที่เรียกว่า “เทศกาลกฐิน”

ในคัมภีร์พระไตรปิฎกเล่าว่า ครั้งหนึ่งภิกษุชาวเมืองปาฐา ประมาณ ๓๐ รูป ถือธุงดงค้อย่างเคร่งครัด มีความประสงค์จะเฝ้าพระพุทธเจ้า จึงพากันเดินทางไปยังเมืองสาวัตถี แต่พอไปถึงเมืองสาเกตก็เป็นวันเข้าพรรษาพอดี จึงต้องจำพรรษาอยู่ที่นั่นก่อน ครั้นออกพรรษาปวารณาแล้วก็รีบเดินทางไปเฝ้า ระหว่างทางฝนตกหนัก หนทางเป็นโคลนตม ต้องบุกลุยไปจนถึงกรุงสาวัตถีด้วยความลำบาก ครั้งได้เฝ้าฯ พระพุทธองค์ตรัสถามถึงเรื่องจำพรรษาและการเดินทาง ภิกษุเหล่านั้นก็ได้บอกเรื่องราวให้ทรงทราบ พระพุทธเจ้าจึงทรงมีพระบรมพุทธานุญาต ให้พระภิกษุผู้จำพรรษาครบถ้วนแล้วกรานกฐินได้ และจะได้รับอานิสงส์กฐิน ๕ ประการ

คำว่า "กฐิน" มีความหมายเกี่ยวเนื่องถึง ๔ ประการ คือ

๑. เป็นชื่อของกรอบไม้แม่แบบ สำหรับทำจีวร ที่เรียกว่า "สะดึง"
๒. เป็นชื่อของผ้า ที่พระสงฆ์ทุกรูปในอารามต้องช่วยกันตัดเย็บจีวรตามแม่แบบ ขึ้นมา ๑ ผืนให้เสร็จภายใน ๑ เดือนแล้วถวายแก่พระภิกษุผู้มีความรู้สามารถรูปใดรูปหนึ่งที่จำพรรษาครบไตรมาสในอาราม ซึ่งผ้านี้จะเป็นผ้าใหม่ ผ้าเก่าพอสะอาดหรือผ้าบังสุกุล (ผ้าที่เขาทิ้งแล้ว) ก็ได้
๓. เป็นบุญกิริยา คือ การทำบุญถวายผ้ากฐิน เพื่อให้พระสงฆ์ไม่ต้องลำบากในการตัดเย็บ ที่เรียกกันติดปากว่า "ทอดกฐิน" ก็คือการทอดหรือวางผ้าลงไป แล้วกล่าวคำถวายในท่ามกลางสงฆ์
๔. เป็นชื่อของสังฆกรรม คือ กิจกรรมของพระสงฆ์ที่จะต้องมีการสวดประกาศขอรับความเห็นชอบจากที่ประชุมสงฆ์ ในการมอบถวายผ้ากฐินให้แก่ภิกษุรูปใดรูปหนึ่ง

ตัวอย่าง อานิสงส์ถวายผ้ากฐิน

ในอดีตกาล สมัยพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระนามว่า “โกณฑัญญะ” พระโพธิสัตว์ได้กำเนิดเป็นพระบรมจักรพรรดิราช พระนามว่า “จิตรราช”

เมื่อพระเจ้าจิตรราชได้ทรงทราบว่า พระโกณฑัญญะสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ทรงเสด็จมาถึงประเทศของพระองค์ จึงเสด็จออกต้อนรับพร้อมด้วยข้าราชการบริวาร แล้วอัญเชิญพระศาสดาเสด็จเข้าสู่พระราชนิเวศน์

พระเจ้าจิตรราชพร้อมด้วยบริวารก็ได้ถวายอาหารต่างๆ เมื่อเสร็จแล้วก็ทรงหลั่งน้ำทักษิโณทก สมเด็จพระโกณฑัญญะสัมมาสัมพุทธเจ้าได้เสด็จจำพรรษาอยู่ในอัญชนราชอุทยานพร้อมด้วยภิกษุสงฆ์ ครั้นครบกำหนด ๓ เดือนแล้ว พระเจ้าจิตรราชมีพระราชประสงค์จะบริจาคมหาทานอันยิ่งใหญ่ คือ ถวายคู่ผ้าเพื่อกฐินแด่พระภิกษุสงฆ์ จึงเสด็จเข้าไปใกล้สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถวายบังคมด้วยเบญจาคประดิษฐ์แล้วแปลงพระวาจาว่า

อิมินา กฐินะทานเนน พุทโธ โหมิ อะนาคเต

ยะทา สัพพะญูตะปะถโต ตารยิสสามิ ปาณินัง.

ด้วยกฐินทานนี้ ขอให้ข้าพเจ้าได้สำเร็จเป็นพระพุทธเจ้าในอนาคตกาลด้วยเถิด เมื่อข้าพเจ้าได้ตรัสรู้เป็นพระสัพพะญูพุทธเจ้าแล้วจะรื้อชนสัตว์ให้พ้นจากสงสารวิฎฐ ในกาลนั้น

สมเด็จพระโกณฑัญญะสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงทรงพยากรณ์ว่า

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย ในที่สุดแห่ง ๔ อสงไขยกัปไรแสนกัลป์ นับแต่กัลป์นี้ไป ในอนาคตกาลข้างหน้า บรมจักรพรรดิราชพระองค์นี้จักได้ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงพระนามว่า โคดม พระนครที่ประสูตินั้นนามว่า กบิลพัสดุ์ พระพุทธบิดาทรงพระนามว่าสุทโธทนมหาราช พระพุทธมารดาทรงพระนามว่า สิริมหามายาเทวี และจะได้ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ด้วยบารมีที่สร้างสมเอาไว้ และด้วยบุญทอดกฐินครั้งนี้”

อ้างอิง..กรมศิลปากร, ปัญญาสาตก ฉบับ หอสมุดแห่งชาติ, (พระนคร : โรงพิมพ์อักษรบริการ, ๒๔๙๙), หน้า ๖๘๖.

คำนำ

เมื่อเอ่ยถึงคำว่า “บุญ” ย่อมเป็นที่พึงปรารถนาของเราชาวพุทธทุกคน เพราะในห้วงคำนึงของเราชาวพุทธแล้ว “บุญ” เป็นยิ่งกว่าแก้วสารพัดนึก บุญช่วยให้ได้เกิดเป็นมนุษย์ บุญช่วยให้ร่ำรวย บุญช่วยให้ชีวิตเจริญรุ่งเรือง บุญช่วยให้หายป่วย บุญช่วยให้ไปสวรรค์ และที่สำคัญ คือ บุญช่วยให้ญาติพี่น้องที่ตายไปแล้ว รอดพ้นจากทุกข์ในนรกและเปรตภูมิ

ความเชื่อเช่นนี้อยู่ห้วงคำนึงของชาวพุทธทุกคน จนเป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่ต้องทำ อย่างน้อยก็ต้องร่วมบุญกฐินสักครั้งหนึ่งในแต่ละปี แต่หลายคนยังขาดความรู้ที่ถูกต้องในเรื่องนี้ เป็นเหตุให้การทำบุญนั้นไม่ได้รับผลที่ควรจะได้ตามสมควรแก่เหตุ เพราะทำบุญไม่ถูกบุญบ้าง ทำบุญไม่ถูกที่บ้าง ทำบุญไม่ถูกบุคคลบ้าง และที่สำคัญคือ กายทำบุญแต่ใจไม่เป็นบุญก็มี ผลบุญที่เกิดขึ้นจึงไม่เต็มที่ไม่ทันเวลา ทำให้หลายๆ คนนึกท้อแท้ใจ คิดว่า “บุญไม่ได้ช่วยอะไร บุญ-บาปไม่มีจริง” ไปเลยก็มี

หนังสือเล่มนี้จะช่วยไขข้อข้องใจ และบอกแนวทางที่ถูกต้องเกี่ยวกับการทำบุญ โดยนำข้อมูลในพระไตรปิฎกที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้มา ยืนยัน ให้เห็นถึงหลักการที่ถูกต้องในเรื่องการทำบุญ ว่ามีขั้นตอนอย่างไร? เมื่อทำถูกต้องแล้วจะได้รับอานิสงส์สูงสุดอย่างไร ผลประโยชน์สูงสุดที่มนุษย์ทุกคนพึงได้ก่อนตายคืออะไร และที่สำคัญ เมื่อได้มีโอกาสเกิดมาเป็นมนุษย์ พบพุทธศาสนาแล้ว มีสิ่งใดที่พึงศึกษาเรียนรู้ เพราะหาจากศาสตร์อื่น ๆ ไม่ได้อีกแล้ว มีแต่ในศาสนาพุทธเท่านั้น

อนึ่ง คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีหลายประการที่ยากแก่การเข้าใจและเชื่อถือได้ โดยเฉพาะเรื่องการกลับชาติมาเกิด นรกสวรรค์ ทำให้ลูกหลานของชาวพุทธหลายคนปฏิเสธพุทธศาสนาไปเลยก็มี บางคนที่ไม่

ถึงกับปฏิเสธก็เลือกเชื่อถือเฉพาะหลักธรรมที่ให้ประโยชน์เฉพาะหน้าแก่ตนเท่านั้น คนสมัยใหม่จำนวนไม่น้อยคิดว่า “นรกสวรรค์ เป็นเรื่องไร้สาระ ขอให้มีความสุขกายสบายใจ มีกินมีใช้ทุกๆ วันก็พอแล้ว” และมีผู้คนเห็นด้วยกับความคิดเช่นนี้มากเข้าไปทุกที

แต่เหตุผลสำคัญควรคำนึง ที่ใครๆ ไม่อาจปฏิเสธได้ ทั้งที่ไม่มีใครอยากคิดถึง ก็คือ “ความตายอยู่ใกล้เรามากกว่าที่คิด ชีวิตของเราทุกคนพร้อมที่จะ ดับดับได้ตลอดเวลา” เพราะชีวิตเป็นสิ่งไม่แน่นอน แต่ความตายเป็นสิ่งแน่นอน ชีวิตนี้น้อยนิตรวดเร็ว แตกดับได้ง่าย เหมือนภาชนะดินเผาที่ใช้ประโยชน์ได้มาก แต่กลับแตกแตกได้ง่าย ความตายเป็นสิ่งไม่มีนิมิตไม่มีเครื่องหมาย เกิดขึ้นได้ทุกที่ กับคนทุกวัย

ข้อสงสัยที่ว่า “นรก สวรรค์มีจริงหรือ? มีอะไรมายืนยันได้ว่าชาติหน้ามีจริง? มีวิธีการใดบ้างที่สามารถปลดเปลื้องเราจากทุกข์ทั้งปวงได้” ฯลฯ หนังสือเล่มนี้บอกคุณได้..!

พระภavanaพิศาลเมธี (ประเสริฐ มนต์เสวี)

วัดพิชยญาติการาม วรวิหาร คลองสาน กรุงเทพฯ

สารบัญ

บุญกฐิน	ก
คำนำ	ค
สารบัญ	จ
สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม	๑
พิสุจน์ : กฎแห่งกรรม	๖
ทำไมต้องทำบุญ	๑๑
ทานมัย : บุญสำเร็จด้วยการให้ทาน	๑๒
ศีลมัย : บุญสำเร็จด้วยการรักษาศีล	๑๙
ภาวนามัย : บุญสำเร็จด้วยการเจริญภาวนา	๒๑
พระพุทธเจ้าตรัสรู้อะไร?	๒๕
พระพุทธเจ้าสอนอะไร?	๒๙
ความจริงเด็ดขาดในศาสนาพุทธ	๓๗
พุทธศาสนากับวิทยาศาสตร์	๔๘
พิสุจน์ : การเวียนว่ายตาย-เกิด	๕๒
กฎแห่งกรรม ๓ เงื่อนไข ๔ รูปแบบ	๕๘
กรรมกับการเกิดในภพใหม่	๖๒
ความสิ้นกรรม	๖๕
วิธีปฏิบัติเพื่อความสิ้นกรรม	๖๘
บรรณานุกรม	๗๒

หนังสือเล่มนี้ ย่อเนื้อหาจากหนังสือ “วิปัสสนาภาวนาที่ไม่ถูกเขียนไว้ในพระไตรปิฎก” (หนา ๕๐๐ หน้า) โดย พระภิกษุญาณพิศาลเมธี (ประเสริฐ มนต์เสวี), ห้างหุ้นส่วนจำกัด ประยูรสาส์นไทย การพิมพ์, จอมทอง, กรุงเทพมหานคร

อธิบาย คำสัญญาลักษณะการอ้างอิง

หนังสือเล่มนี้ส่วนใหญ่อ้างอิงข้อมูลจากพระไตรปิฎก ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย (สีฟ้าอ่อน) โดยอ้าง เล่ม / ข้อ / หน้า เช่น ม.ม. (ไทย) ๑๒/๖๘/๖๑ หมายถึง พระไตรปิฎกมัชฌิมนิกาย มูลปณณาสก์ (ภาษาไทย) เล่มที่ ๑๒ ข้อที่ ๖๘ หน้า ๖๑

คัมภีร์อรรถกถา ภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เช่น ขุ.ป.อ. (ไทย) ๑/๒/๑/๓๒๔ หมายถึง คัมภีร์อรรถกถาปฏิสัมพันธ์ทามรรคภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย (๘๑ เล่ม) เล่มที่ ๑ ภาคที่ ๒ ตอน ๑ หน้า ๓๒๔.

“ทุกสิ่งที่เราประสบอยู่ทุกวันนี้ เป็นผลสืบเนื่องมาจากการกระทำของตนเองในอดีตทั้งสิ้น ไม่ใช่ใครที่โหดมาดลบันดาล หรือลงโทษ”

ความเป็นไปของชีวิตในชาติปัจจุบัน เป็นผลมาจากวิบากกรรมที่เคยทำไว้ในอดีตทั้งสิ้น ทั้งในชาติปัจจุบัน และอดีตชาติ สรุปลงความจากจุฬหัมม-วิภังคสูตร^๑ ที่พระพุทธเจ้าตรัสบอกไว้ ดังนี้

ทำกรรมในชาติก่อนๆ

- มักฆ่าสัตว์
- ไม่ฆ่าสัตว์ ช่วยสัตว์
- ทรมานสัตว์ ทำร้ายสัตว์
- โกรธง่าย ฉุนเฉียว
- ไม่ซื่อโกรธ จิตอ่อนโยน
- ซื่อเหนียว ไม่บริจาคนทาน
- ให้ทาน บริจาคทรัพย์
- อ่อนน้อมถ่อมตน
- มีจิตริษยา พยาบาท
- ยกย่องผู้อื่น ไม่ริษยา
- คบเพื่อนชั่ว
- สนทนากับสมณะ
- ประพฤติผิดในกาม
- มักพูดเท็จ
- มักพูดคำหยาบ
- มักพูดเพ้อเจ้อ

รับผลในชาติต่อ ๆ ไป

- เกิดเป็นคนมีอายุสั้น
- เกิดเป็นคนมีอายุยืน
- เกิดเป็นคนขี้โรค อ่อนแอ
- เกิดเป็นคนขี้เหร่ ไม่งาม
- เกิดเป็นคนรูปหล่อ – สวย
- เกิดเป็นคนยากจน
- เกิดเป็นคนฐานะร่ำรวย
- เกิดในตระกูลสูง มียศศักดิ์
- เกิดเป็นคนไม่มีอำนาจ
- เกิดเป็นคนมียศศักดิ์
- เกิดเป็นคนโง่
- เกิดเป็นคนฉลาด
- เป็นกะเทย ผิดเพศ
- มักถูกใส่ร้าย ป้ายสี
- มักได้รับข่าวร้ายบ่อย
- มีวาจาไม่น่าเชื่อถือ

^๑ ดูใน ม.อุปริ. (ไทย) ๑๔/๒๘๙/๓๕๐.

- ดิมสุรา เมรัย

เป็นคนวิกลจริต^๒ ฯลฯ

หลักการของพุทธศาสนาเรื่องนี้ แตกต่างจากศาสนาอื่น ๆ อย่างสิ้นเชิง ซึ่งบางคนก็นึกแย้งว่า “ถ้ารอแต่บุญเก่า ไม่อ่านหนังสือจะสอบได้อย่างไร?” ก็ขอตอบว่า “แน่นอนว่า จะสอบได้ต้องอ่านหนังสือ แต่ถ้าไม่มีบุญที่เคยทำไว้ในอดีตส่งผลให้ได้มาเกิดเป็นคน ไม่พิการ ในชาตินี้ จะอ่านหนังสือได้หรือ? อนึ่ง ก็การอ่านหนังสือนั้นแหละคือกรรมเก่า ในชาติปัจจุบัน!”

กรรม หมายถึง การกระทำที่ประกอบไปด้วยเจตนา คือทำด้วยความตั้งใจ หรือตั้งใจทำ มีความหมายเป็นกลาง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการทำดีหรือทำชั่วก็จัดเป็นกรรมทั้งสิ้น หากเป็นการทำดี ทำบุญกุศลเรียกว่า **กุศลกรรม** หากเป็นการทำไม่ดี ทำในสิ่งที่ชั่ว เป็นบาป เรียกว่า **อกุศลกรรม**^๓

กรรม และการให้ผลของกรรม (วิบาก) เป็นกระแสต่อเนื่องมาจากการกระทำของบุคคลที่ยังมีกิเลสตัณหา ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ตัณหาทำคนให้เกิดอีก จิตของคนนั้นย่อมพล่านไป เวียนว้ายในวัฏฏสงสาร กรรมเป็นที่ไปในเบื้องหน้าของสัตว์”^๔

กรรม จะมีผลมากหรือผลน้อยขึ้นอยู่กับเจตนา คือ ความตั้งใจหรือความตั้งใจที่กระทำลงไปในขณะที่นั้นๆ ถ้ามีเจตนาในการกระทำรุนแรง กรรมก็หนัก ถ้ามีเจตนาในการกระทำอ่อนทำด้วยความจำเป็นบางอย่าง กรรมก็เบา

ตัวอย่างเช่น เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๑ ชายคนหนึ่งบ้านอยู่ใกล้วัดสามง่าม อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ถูกไฟฟ้าช็อตจนมือใหม่เกรียม ต้องถูกหมอตัดมือทั้ง ๒ ข้าง หลวงพ่อพระครูวิสุทธิธีรญาณเล่าว่า เป็นญาติของท่านเอง ตอนหนุ่มๆ เป็นคนเกเรมาก เมื่อเมาเหล้าแล้วชอบชกต่อยคนอื่น แม้แต่พ่อตนเองก็เคยโดนเขาต่อยหน้าอยู่บ่อยๆ บัดนี้มีมือทั้งสองข้างของเขา ถูกหมอตัดไปแล้ว!

^๒ ดูใน อิง.อภุจก. (ไทย) ๒๓/๔๐/๓๐๑.

^๓ ดูรายละเอียดใน อิง.ฉก. (ไทย) ๒๒/๖๓/๕๗๗. อิง.จตุกก.อ. (บาลี) ๒/๑๗๑/๓๙๒.

^๔ ส.ส. (ไทย) ๑๕/๕๕/๖๙.

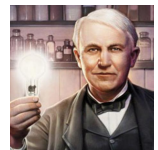
ฆ่าหมูแม่ลูกอ่อน..ต้องตายภายใน ๑๐ วัน เกิดขึ้นจริงกับ นายหวัน สีสัน บ้านเลขที่ ๒๖๘ หมู่ที่ ๔ ตำบลห้วยข้าวก่ำ อำเภอจุน จังหวัดพะเยา

ทิ้งพ่อแม่..ทำให้ธุรกิจล่มจม ลูกทิ้ง เกิดขึ้นกับนายไพเราะ ทิมทอง อายุ ๗๑ ปี และนางสะอาด ทิมทอง อายุ ๖๕ ปี บ้านเลขที่ ๑๓/๕ หมู่ที่ ๗ ตำบลพยุหะทาลวง อำเภอสัตหีบ จังหวัดชลบุรี

หักขาบก กลายเป็นคนพิการ เกิดกับนายดวง มีเมืองเก่า บ้านเลขที่ ๗๑/๑ บ้านศรีฐาน ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น

โกรธจัด ต้มลูกสุนัขทั้งเป็น ตัวเองตายภายใน ๗ วัน เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นจริง ที่วัดในกรุงเทพฯ ฟังเรื่องราวทั้งหมดได้ที่ “พระเทพสิทธิมนี “ เจ้าอาวาสวัดดุสิตาราม เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพมหานคร

กฎแห่งกรรมและการเวียนว่ายตาย-เกิด นรก สวรรค์ ไม่ใช่ความเชื่อในศาสนาพุทธ หรือศาสนาใดศาสนาหนึ่ง แต่เป็นกฎเกณฑ์ธรรมชาติที่อยู่คู่จักรวาล พระพุทธเจ้าจะอุบัติขึ้นในโลกหรือไม่ก็ตาม กฎเกณฑ์นี้ก็มีอยู่แล้วตามธรรมชาติ แต่พระพุทธเจ้าทรงเป็นเพียงผู้เดียวที่รู้แจ้งกฎธรรมชาตินี้ อย่างทะลุปรุโปร่ง อย่างตลอดสาย เปรียบเหมือนกระแสไฟฟ้าที่เราใช้หุงข้าว ดูโทรทัศน์ ส่องสว่างอยู่ทุกวันนี้ กระแสไฟฟ้าไม่ได้เริ่มมีขึ้นเมื่อนาย Thomas Elva Adison ค้นพบหลอดไฟฟ้า แต่กระแสไฟฟ้าเป็นพลังงานที่มีอยู่แล้วตามธรรมชาติ มนุษย์จะค้นพบพลังงานนี้หรือไม่ก็ตาม กระแสไฟฟ้ามียอยู่แล้ว

กฎแห่งกรรม การเวียนว่ายตาย-เกิดใน ๓๑ ภูมิ นรก สวรรค์^๕ บุญบาป ก็เช่นเดียวกัน ..มีอยู่แล้วตามธรรมชาติ แต่ยังไม่มีการรู้แจ้งเรื่องนี้อย่างตลอดสาย ศาสดาต่างๆ หรือพร่าหมณ์ผู้ทรงฌานบางท่านถึงจะรู้เรื่องนี้อยู่บ้าง แต่ก็รู้อย่างจำกัดเพียง ๒ – ๓ ชาติ แล้วนำมาตีความกันผิดๆ

^๕ ดูรายละเอียดใน ม.ม. (ไทย) ๑๓/๔๕๑/๕๖๙. ม.ม.อ. (บาลี) ๑/๗๐/๑๘๐.

พิสูจน์ : กฎแห่งกรรม

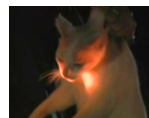
วิบากกรรม : ต้มแมวทั้งเป็น

นายบรรหาร พงษ์วิจิตร ปัจจุบันอายุ ๕๘ ปี ชาว จังหวัดลพบุรี ให้สัมภาษณ์รายการ “กรรมลิขิต” ทาง สถานีโทรทัศน์ช่อง ๕ วันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๑ ว่า

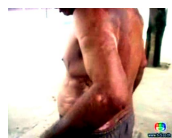
เมื่อ ๓๕ ปีก่อน อายุ ๑๘-๑๙ นัดกับเพื่อนตีหม้อหลอดเรียนจบที่บ้านตนเอง ตีหม้อๆ กับแก้มหมด จึงเที่ยวหากบหาเขียดบริเวณบ้านมาทำกับแก้ม หาไปก็ไม่เจอ แต่เห็นแมวตัวหนึ่งกำลังเดินอยู่ จึงจับเอาแมวตัวนั้นมาทำกับแก้มแทน

กรรมวิธีการปรุงก็คือ ต้มน้ำเดือดๆ เทใส่ไห เอาแมวตัวเป็นๆ ยัดเข้าไปในไห แล้วเอาเขียงปิดฝา ไม่ให้แมวตื่นออกมา จนมันตายคาไห ทำให้เนื้อนุ่ม..อ้ออ้อ! แล้วเอาเนื้อมาผัดเผ็ดเป็นกับแก้มจานเด็ด โทหกเพื่อนว่าเป็นเนื้อพังพอน เพื่อนๆ กินกันจนเกลี้ยง ต่างบอกกว่าอ้ออ้อจริงๆ

สิบปีต่อมา พ.ศ. ๒๕๒๙ แต่งงานมีลูก ๒ คน มีอาชีพเป็นลูกจ้างการรถไฟ ที่บางซื่อ ต่อมาต้องย้ายไปภาคใต้ ๒ เดือน จึงหาบ้านเช่าให้ลูกเมียได้อยู่จะได้ไม่ต้องตามไป จึงไปดูห้องเช่าเปิดใหม่ที่กำลังก่อสร้าง

วันนั้นเป็นวันหยุดของคนงานก่อสร้าง จึงเดินขึ้นไปดูห้องชั้น ๒ ด้วยตนเอง ขณะเดินอยู่ที่ระเบียงห้อง มองเห็นกระสอบพาดอยู่ที่สายไฟฟ้า คิดว่าเป็นราวตากผ้า ด้วยความดีใจว่าจะมีราวตากผ้าไว้ให้ภรรยา จึงเข้าไปดูใกล้ๆ ทันใดนั้นสายไฟฟ้าแรงสูงก็เกิดประกายไฟ เพลาร่างของเขาทั้งตัวในทันที จนสลบ สมกับกรรมที่เคยต้มแมวทั้งเป็นอย่างไม่ผิดเพี้ยน!

วิบากกรรม : ต้มลูกสุนัขทั้งเป็น

พระเทพสิทธิธมฺมณี (บุญสิน อุตตมชาโต ป.ธ. ๙, M.A., Ph.D.) เจ้าอาวาสวัดดุสิตารามวรวิหาร แขวงอรุณอมรินทร์ เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร ท่านเล่าให้ฟังว่า

..เมื่อหลายปีก่อน ท่านได้รับนิมนต์ไปสวดศพแม่ครัวที่วัดแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ แม่ครัวผู้นี้เป็นมารดาของข้าราชการระดับสูงท่านหนึ่ง กรรมที่ทำให้เธอต้องมาพบอุบัติเหตุถึงแก่ความตายนั้น เรื่องมีอยู่ว่า

วันหนึ่ง แม่ครัวผู้นี้เห็นว่าเนื้อหมูที่นำมาสับ เพื่อเตรียมทำข้าวต้มเลี้ยงแขกในงานศพนั้น หายไปอย่างผิดปกติ ทั้งๆ ที่เพิ่งสับเสร็จไม่นาน แค่นั้นไปหยิบเครื่องปรุง พอหันกลับมาอีกทีเนื้อหมูที่สับวางไว้บนเขียงปรากฏว่า เนื้อหมูอันตรธานหายไปหมด โดยไม่มีร่องรอย พอถามคนโน้นคนนั้นก็ไม่มีใครรู้เรื่อง เพราะต่างก็่วนอยู่กับงาน แรกๆ เธอก็คิดว่าไม่เป็นไร แต่ครั้งเป็นแบบนี้บ่อยครั้งเข้า เธอจึงอดรนทนไม่ได้จึงวางแผนที่จะจับเจ้าขโมยตัวดี

เธอทำที่เป็นสับเนื้อหมูวางไว้บนเขียงเหมือนเดิม แล้วก็แสร้งหันไปทำอย่างอื่น แต่ทว่าตาคอยแอบจับจ้องอยู่ที่เขียงไม่ตลอดเวลา ทนได้นั้น ก็มีลูกสุนัขผอมโซตัวหนึ่ง ซึ่งแอบซ่อนอยู่ใต้โต๊ะนั่นเอง ปีนขึ้นมากินเนื้อหมูสับจนหมดอย่างรวดเร็ว แล้วก็กระโดดวิ่งหนีไป เมื่อเห็นว่าเจ้าหัวขโมยเป็นลูกสุนัข เธอจึงรู้สึกโกรธแค้นมาก จึงได้วางแผนที่จะจัดการเจ้าลูกสุนัขตัวนี้ ดังนั้น ในวันรุ่งขึ้นเธอก็ทำที่สับเนื้อหมูทั้งไว้บนเขียงเหมือนเช่นเคย แต่คราวนี้เธอไม่ได้วางเขียงไว้ที่เดิม แต่กลับนำเขียงไปพาดกับปากหม้อข้าวต้มใบใหญ่ที่กำลังเดือดพลั๊ก ๆ อยู่

จากนั้นเธอจึงเดินออกไปแอบดูอยู่ใกล้ๆ ฝ่ายเจ้าลูกสุนัข เมื่อเห็นไม่มีคนอยู่ตรงนั้น มันจึงกระโดดเต็มแรงเพื่อขึ้นมากินเนื้อหมูสับอย่างเคย แต่ทว่าปลายไม้ที่วางหมิ่นๆ พาดกับปากหม้อข้าวไว้นั้นได้กระดกขึ้นมา ทำให้เจ้าลูก

สุนัขตกลงไปในหม้อข้าวต้มที่กำลังเดือดพลั่กๆ ทันที ผลคือ ตายคาที่ โดยไม่มีโอกาสได้ร้องเลยสักแอะเดียว! อนิจจา..เจ้าหมาน้อย

เวลาผ่านไป ๗ วัน ครบวันที่ลูกสุนัขตายพอดี วันนั้นมีงานศพที่วัด แมครีวคนนี้ก็เข้าไปรับงานจัดเลี้ยงเหมือนเดิม วันแรกของงานศพ เธอจึงได้ต้มข้าวต้มหมูเหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา ขณะที่ข้าวต้มกำลังเดือดพลั่กๆ อยู่ นั่นเธอก็บอกคนงานให้มาช่วยยกหม้อข้าวต้มลงจากเตาไฟ แต่แล้วเหตุการณ์ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น หูหิ้วหม้อข้าวต้มข้างที่เธอถือขึ้นเกิดหักหลุดจากมือ ตัวเธอก็ถลาลื่นหัวที่ตกลงไปในหม้อข้าวต้มใบใหญ่ที่กำลังเดือดพลั่กๆ อยู่ นั่นตายทันที โดยไม่ทันได้ร้องสักแอะ เป็นชะตากรรมเดียวกับที่เธอทำกับลูกสุนัขตัวนั้นอย่างไม่มีผิด เพี้ยน!^๖ ดังที่พระพุทธเจ้า ตรัสบอกสุภมานพโตทยะบุตรไว้ว่า

“มาณพ บุคคลบางคนในโลกนี้ เป็นสตรีก็ตาม เป็นบุรุษก็ตาม เป็นผู้ฆ่าสัตว์ เป็นคนหยาบขำ มีมือเปื้อนเลือด ฝักใฝ่ในการประทุพาระหาร ไม่มีความกรุณาในสัตว์ทั้งหลาย เพราะกรรมนั้นที่เขาให้บริบูรณ์ยึดมั่นไว้อย่างนั้น หลังจากตายแล้ว เขาจึงไปเกิดในอบาย หุคติ วินิบาต นรก หลังจากตายแล้ว ถ้าไม่ไปเกิดในอบาย หุคติ วินิบาต นรก กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ในที่ใดๆ เขาก็จะเป็นคนมีอายุสั้น”^๗

วิบากกรรม : อกตัญญูชีวิตลุ่มจม ลูกหลานทอดทิ้ง

นายไพเราะ ทิมทอง อายุ ๗๑ ปี และนาง สะอาด ทิมทอง อายุ ๖๕ ปี อยู่บ้านเลขที่ ๑๓/๕ หมู่ที่ ๗ ตำบลพลูตาหลวง อำเภอสัตหีบ ชลบุรีสองสามีภรรยาสภาพร่างกายพิการทั้งคู่ ดำรงชีวิตอยู่ได้ เพราะมีเพื่อนบ้านคอยช่วยเหลือ อยู่ทางเข้าป่าละเมาะ ซอยเขาหมอน

^๖ ผู้จัดการออนไลน์ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ เวลา ๑๔:๓๕ น.

^๗ ม.อุปรี. (ไทย) ๑๔/๒๙๐/๓๕๐.

ชีวิตสองฝั่งเมืง เคยร่ำรวยมีกิจการรถบรรทุก แต่ทั้งคู่ไม่เคยหันกลับไปดูแลพ่อ-แม่จนล้มป่วยและเสียชีวิต ทั้งฆ่าสัตว์เป็นอาจิม หลังพ่อ-แม่ป่วยตาย ชีวิตเริ่มตกต่ำสามีถูกรถเฉี่ยวชนจนเป็นอัมพาต ส่วนฝ่ายเมียเป็นโรคเบาหวานจนต้องตัดขา ส่วนลูก ๓ คนก็ไม่เคยกลับมาเหลียวแล ยอมรับสำนึกและเชื่อว่าเป็นกฎแห่งกรรมที่เกิดผลในชาตินี้ วอนเป็นอุทาหรณ์ให้คนรุ่นหลังอย่าละเลยผู้ให้กำเนิด

ต่อมาผู้สื่อข่าวรอดไปตรวจสอบพบนางสะอาดสภาพขาซ้ายท่อนล่างขาด ส่วนนิ้วหัวแม่เท้าขวาถูกตัดขาด ขาลีบ ไม่มีแรง นั่งอยู่เคียงข้างภานายไพเราะ ผู้เป็นสามีที่เป็นอัมพาตเดินไม่ได้

นางสะอาด เปิดเผยว่า ชีวิตที่ผ่านมาไม่น่าจะมาลำบาก เคยเป็นเจ้าของกิจการรถบรรทุก มีที่ดิน มีฐานะดี แต่จู่ๆ ชีวิตก็เริ่มเลวร้าย ทรัพย์สินสมบัติต้องหมดไป มีความเห็นตรงกันว่าคงเป็นเพราะกฎแห่งกรรมที่เราทั้ง ๒ คนทำไว้กับพ่อแม่บังเกิดเกล้าทั้ง ๒ ฝ่าย คือตั้งแต่ออกมาใช้ชีวิตนอกบ้านไม่เคยหวนกลับไปดูแลพ่อ แม่ แม้แต่ขณะเจ็บป่วย จนท่านเสียชีวิตไปก็ไม่มีโอกาสไปดูใจแต่อย่างใด หลังจากนั้นชีวิตเริ่มตกต่ำ โรคภัยเข้ามาเยือน สามีถูกรถเฉี่ยวชนจนเป็นอัมพาต ส่วนตัวเองเป็นเบาหวานต้องตัดขามาหลายปี ลูก ๓ คนก็ไม่เคยมาดูแล

ด้านนายไพเราะ กล่าวว่า ยอมรับว่ากฎแห่งกรรมมีจริง ตอนนี้ต้องมาชดใช้ ตอนที่เอาแต่หลงระเหิงเป็นนายพรานฆ่าสัตว์ป่า ยิ่งแก้ง กวาง กระจงมาเป็นอาหาร ไม่เกรงกลัวต่อบาป ที่สำคัญไม่เคยกลับบ้านไปดูแลพ่อ แม่ พี่น้อง และผู้มีพระคุณเลยแม้แต่บ่อย ตอนนีทำให้สำนึกได้ แต่ก็สายเกินไปแล้วที่จะแก้ไข เพราะเป็นช่วงสุดท้ายของชีวิตก็คือรอความตายที่เข้ามาเยือนเท่านั้น ..

^๘ <http://highlight.kapook.com/view/28852>

ทำไมต้องทำบุญ

ความปรารถนาหรือการกระทำใดๆ จะสำเร็จได้จะต้องอาศัยเหตุปัจจัยหลายประการประกอบกัน เช่น ต้องมีภูมิอากาศที่เอื้ออำนวย มีสุขภาพอำนวย มีความรู้ มีความตั้งใจ และสิ่งที่ขาดเสียไม่ได้ก็คือ ต้องเคยสั่งสมบุญมามากพอ (ปุพเพกตปุณญตา^๙)

บุญ แปลว่า ชำระ คือ เป็นเครื่องชำระล้างกาย วาจา ใจให้สะอาด^{๑๐} เปรียบเหมือนน้ำยาล้างจานชำระความสกปรกที่ติดอยู่ให้หมดไป กลายเป็นจานที่สะอาด เช่นเดียวกันกับ กาย วาจา ใจ ที่สกปรกด้วยบาปทุจริต ก็ต้องเอาบุญเข้าชำระจึงสะอาด

บุญ แปลว่า เต็มเต็ม คือ เต็มจิตใจของผู้กระทำให้เต็มด้วยคุณงามความดี ธรรมดาใจของคนเราจะพร่องอยู่เป็นนิตย์ ถ้าไม่มีสิ่งใดเติมลงไปก็จะพร่องมากขึ้น คนร่ำรวยหลายคนเต็มเต็มความพร่องในใจด้วยการสะสมของมีราคา แต่พระพุทธเจ้าแนะนำให้สั่งสมบุญอันเป็นที่พึงในโลกหน้าได้^{๑๑}

บุญ แปลว่า ให้สำเร็จ^{๑๒} คือ คุณเครื่องสนับสนุนให้ประสบผลสำเร็จ ในสิ่งที่ปรารถนามากยิ่งขึ้น เช่น ช่วยให้การค้าขายมีกำไรมากยิ่งขึ้น

บุญ แปลว่า ความสุข คือ เมื่อชำระจิตใจสะอาดแล้ว เอาบุญใส่ไว้แทนจนเต็มบริบูรณ์ ใจก็เกิดความเอิบอímเป็นสุข ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า

“บุญเป็นชื่อของความสุข”^{๑๓} ผู้หวังประโยชน์สุข พึงฝึกฝนบำเพ็ญบุญ คือ ควรบำเพ็ญทาน รักษาศีล และเจริญเมตตาภาวนา ย่อมเข้าถึงโลกที่มีแต่

^๙ คุรยลละเอียดใน อัง.จตุกก. (ไทย) ๒๑/๓๑/๕๐.

^{๑๐} พ.อุป. (ไทย) ๓๒/๑๔๕/๗๐๔, พ.อิ.อ. (ไทย) ๑/๔/-/๓๘๗.

^{๑๑} ส.ส. (ไทย) ๑๕/๑๑๕/๑๓๓.

^{๑๒} พ.วิ.อ. (ไทย) ๒/๑/-/๓๐.

ความสุข ปราศจากการเบียดเบียน”^{๑๔}

การทำบุญในพระพุทธศาสนามี ๓ ระดับ

๑. ทานมัย บุญสำเร็จด้วยการให้ผู้อื่น ให้วัตถุสิ่งของและให้ความช่วยเหลือต่างๆ ส่งผลให้ร่ำรวยด้วยทรัพย์สินเงินทองในชาติต่อไป^{๑๕}

๒. ศีลมัย บุญสำเร็จด้วยการรักษาศีล ส่งผลให้ได้เกิดเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ไม่พิการ และเป็นเทวดาในชาติต่อไป^{๑๖}

๓. ภาวนามัย บุญสำเร็จด้วยการเจริญภาวนา ส่งผลให้จิตสงบ เกิดฌานสมาธิ ตายแล้วไปเกิดในพรหมโลก^{๑๗}

๑) ทานมัย

ทาน แปลว่า การให้ คือให้วัตถุสิ่งของ กำลังกายหรือกำลังสติปัญญาของตน เพื่อเป็นประโยชน์แก่บุคคลอื่น มี ๒ อย่าง คือ อามิสทาน (ให้เครื่องนุ่งห่ม อาหาร ที่อยู่อาศัยและยารักษาโรค) และธัมมทาน (ให้คำแนะนำข้อปฏิบัติเพื่อบรรลุมรรค ผล นิพพาน) ทาน ๒ อย่างนี้ ธัมมทาน เป็นเลิศ^{๑๘}

พระพุทธเจ้าตรัสว่า “บุคคลบางคนในโลกนี้ จะเป็นสตรีหรือบุรุษก็ตาม ย่อมให้ข้าว น้ำ ผ้า ยาน ดอกไม้ ของหอม ที่นอน ที่อยู่อาศัย ประทีป เมื่อเขาตายไปจะเข้าถึงสุคติโลกสวรรค์..หากมาเกิดเป็นมนุษย์ ในภายหลัง จะเป็นคนมีทรัพย์สินสมบัติมาก”^{๑๙}

^{๑๓} อัง.สตตตค. (ไทย) ๒๓/๖๒/๑๒๐.

^{๑๔} ขุ.อิติ. (ไทย) ๒๕/๒๒/๓๖๗.

^{๑๕} ม.อุ. (ไทย) ๑๔/๒๔๔/๓๕๓.

^{๑๖} ส.ส. (ไทย) ๑๕/๕๑/๖๗, เกิดเป็นเทวดาคูใน ที่.ม. ๑๐/๔๑๖/๓๔๙.

^{๑๗} อัง.จตุก. (ไทย) ๒๑/๑๒๓/๑๘๗., อภิ.วิ. (ไทย) ๓๕/๑๐๒๔/๖๗๑-๖๗๔.

^{๑๘} อัง.ทุก. (ไทย) ๒๐/๑๔๒/๑๒๐.

^{๑๙} ม.อุ. (ไทย) ๑๔/๒๘๘/๓๕๐.

มีข้อสงสัยว่า : ต้องทำบุญไว้ก่อนจึงจะเกิดมาร่ำรวย แต่เหตุใดคนฝรั่ง
ไม่ได้นับถือศาสนาพุทธ ไม่ได้ทำบุญไหว้พระ แต่ร่ำรวยยิ่งกว่าคนไทยเสียอีก

ตอบว่า : มนุษย์ทุกคนไม่ว่านับถือศาสนาใด ก็สามารถบริจาคทรัพย์
ช่วยเหลือผู้อื่นได้ โดยนำทรัพย์ที่ตนเองได้มาโดยสุจริต บริจาคเพื่อให้เป็น
ประโยชน์แก่ผู้อื่น ผลานิสงส์ก็จะส่งผลให้เขาร่ำรวยด้วยโภคทรัพย์ทั้งในชาตินี้
และชาติหน้าได้เช่นกัน ซึ่งมีตัวอย่างจริงให้เรียนรู้ในทุกสังคม เช่น

นายวอร์เรน บัฟเฟตต์ : ๒๖ มิถุนายน ๒๕๔๙ เศรษฐี ชาวอเมริกัน
บริจาคเงินกว่า ๑.๔ ล้านล้านบาท ให้มูลนิธิเพื่อการกุศล

๒ ปีต่อมา : นิตยสารฟอร์บส์ จัดอันดับมหา
เศรษฐีโลกประจำปี ๒๐๐๘ โดยนายวอร์เรน บัฟเฟตต์
เจ้าของบริษัทเบิร์กไชร์ แฮทธาเวย์อิงค์ ครองอันดับ ๑
บุคคลที่ร่ำรวยที่สุดในโลก ด้วยมูลค่าทรัพย์สินรวม ๖.๒
หมื่นล้านดอลลาร์^{๒๐}

นายบิลล์ เกตส์ : พ.ศ. ๒๕๕๒ นิตยสารฟอร์บส์ ฉบับตีพิมพ์ในเอเชีย
ประจำเดือนกันยายน กล่าวว่า นายบิลล์ เกตส์ ผู้ก่อตั้ง “ไมโครซอฟท์” ได้
กลับมาเป็นผู้ร่ำรวยที่สุดในโลกอีกครั้งแล้ว

นิตยสาร “บิสซิเนส วีก” : ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ บอกว่า นาย
บิลล์ เกตส์ ได้บริจาคทรัพย์นับตั้งแต่ปี ๒๕๔๖-๒๕๕๐ บริจาค เงินไปราว
๒๘.๑ พันล้านดอลลาร์ หรือราว ๖ แสนล้านบาท

เมื่อปี ๒๐๐๘ แบริด พิตต์ และแอนเจลิน่า โจลี่ ซึ่ง
เปลี่ยนมานับถือพุทธศาสนาแบบเถรวาท ได้บริจาคเงิน
ให้แก่องค์กรการกุศล เพื่อเด็กและผู้ป่วยเอดส์ กว่า ๒๕๐
ล้านบาท Brad Pitt and Angelina Jolie Give \$8.5-

Million to Foundation The actors and philan-thropists Brad Pitt

^{๒๐} Posted on Thursday, March 06, 2008 (Archive on Thursday, March 13, 2008)
Posted by suchitra Contributed by somjest.

and Angelina Jolie gave more than \$8.5-million to their charitable foundation in 2006, reports Fox News (March 24, 2008)

๑ ปีต่อมา..นิตยสารฟอร์บส์ เผยว่า แองเจลิน่า โจลี่ เป็นดาราทรงใจที่มีรายได้สูงสุด โภจเงินรายได้กว่า ๙๐๐ ล้านบาท^{๒๑}

มหาเศรษฐีไทยใจบุญ

วันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐ มูลนิธิ “สิริวัฒนภักดี” บริจาคเงินกว่า ๒๐ ล้านบาท บูรณะจิตรกรรมฝาผนัง “วัดโพธิ์”

พ.ศ. ๒๕๓๗ นายเจริญ-คุณหญิงวรรณ สิริวัฒนภักดี บริจาคเงิน ๓๐ ล้านบาท ให้มูลนิธิโรงพยาบาลสมเด็จพระยุพราช^{๒๒}

บุคคลเหล่านี้ ยืนยันได้ถึงความจริงแท้ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า

“สัตบุรุษ (คนดี) ผู้มีจิตอนุเคราะห์ให้ทานแล้ว เขาย่อมเป็นผู้มั่งคั่ง มีทรัพย์มาก มีโอกาสมาก และเป็นผู้มีจิตน้อมไปเพื่อบริโภคกามคุณ ๕ สูงยิ่งขึ้นในที่ที่ทานนั้นผลัดผล”^{๒๓}

อานิสงส์การให้ทาน

๑. ผู้ให้ทานย่อมเป็นที่รักที่พอใจของคนหมู่มาก
๒. สัตบุรุษ (คนดีทั้งหลาย) ย่อมคบหาผู้ให้ทาน
๓. กิตติศัพท์อันงามของผู้ให้ทานย่อมจรไป
๔. ผู้ให้ทานย่อมไม่ห่างเหินจากธรรมของคฤหัสถ์
๕. ผู้ให้ทานหลังจากตายแล้วย่อมเกิดในสุคติ โลก สวรรค์^{๒๔}

^{๒๑} http://en.wikipedia.org/wiki/Brad_Pitt

^{๒๒} เนชั่นสุดสัปดาห์ ปีที่ ๑๕ ฉบับที่ ๗๗๒.

^{๒๓} อัง.ปญจก. (ไทย) ๒๒/๑๔๘/๒๔๕.

^{๒๔} อัง.ปญจก. (ไทย) ๒๒/๓๕/๕๖.

หลักการให้ทานที่มีอานิสงส์มาก

การทำบุญให้ทานที่สมบูรณ์ครบถ้วนจะมีอานิสงส์มาก ย่อมขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ ๔ ประการ คือ

๑. วัตถุสัมปทา บุคคลผู้รับทานเป็นนาบุญ คือ เป็นผู้ปฏิบัติธรรมสมบูรณ์ด้วยศีล

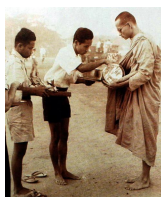
๒. ปัจจัยสัมปทา สิ่งที่จะให้ทานต้องบริสุทธิ์ ได้มาโดยชอบธรรม ไม่ได้ประกอบมีฉ้อฉลได้มา

๓. เจตนาสัมปทา ถึงพร้อมด้วยเจตนา คือ ต้องมีเจตนาดีทั้ง ๓ กาล ได้แก่ ก่อนให้ กำลังให้ และหลังให้

- ก่อนให้ มีเจตนาดี ตั้งใจจะเสียสละ เรียกว่า ปุพพเจตนา
- ให้ด้วยศรัทธา ไม่คิดหวงแหน เรียกว่า มุญจนเจตนา
- หลังให้ ไม่เสียดาย อิ่มใจเมื่อคิดถึง เรียกว่า อปราปรเจตนา^{๒๕}

ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ปุพเพว ทานา สุขโม ททํ จิตตํ ปสาทเย ทตวา อตตมโน โหติ” ก่อนให้ก็มีใจดี เมื่อกำลังให้ก็มีใจเลื่อมใส ครั้นให้แล้วก็ มีใจเบิกบาน นี่คือ ปุญญสัมปทา^{๒๖}

๔. คุณาติเรกสัมปทา ถึงพร้อมด้วยคุณพิเศษ คือ ผู้รับทานนั้นเป็นผู้มีคุณพิเศษ เช่น พระอรหันต์เพิ่งออกจากนิโรธสมาบัติใหม่ ๆ หรือให้ทานแก่ผู้กำลังเพียรปฏิบัติเพื่อบรรลุมรรคผล เป็นต้น ทำให้ทานที่ถวายแก่ท่านมีอานิสงส์เป็นพิเศษ เห็นได้ทันทีในชาตินี้^{๒๗}

^{๒๕} ม.อุปรี.อ. (ไทย) ๓/๒/-/๔๐๐.

^{๒๖} ชุ.เปต. (บาลี) ๒๖/๓๐๕/๑๘๖, ชุ.เปต. (ไทย) ๒๖/๓๐๕/๒๑๖.

^{๒๗} ชุ.ธ.อ. (ไทย) ๑/๒/๓/๑๓๔.

ทำไมต้องทำบุญ?

ตอบ : ต้องการเดินทางถึงจุดหมายปลายทางอย่างรวดเร็ว และปลอดภัย ต้องจ่ายค่าโดยสาร (เครื่องบิน) แพง ฉนั้นใด ต้องการเกิดมาสุขสบาย ก็ต้องทำบุญกุศลหลายๆ ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า

“สัตว์ทั้งปวงจักต้องตาย เพราะชีวิตมีความตายเป็นที่สุด สัตว์ทั้งหลายจะไปตามกรรม คือ ผู้ทำบาปจักไปนรก ส่วนผู้ทำบุญจักไปสวรรค์ ฉะนั้น บุคคลควรทำความดีสะสมไว้เป็นสมบัติในโลกหน้า เพราะบุญเป็นที่พึ่งของสัตว์ในโลกหน้า”^{๒๘}

และตรัสเปรียบเทียบไว้ว่า

“เมื่อเรือนถูกไฟไหม้ สิ่งของที่นำออกไป ได้ยอมเป็นประโยชน์แก่เขา สิ่งของที่ถูกไฟไหม้ ในเรือนยอมไม่เป็นประโยชน์แก่เขา ฉนั้นใด เมื่อมนุษย์ถูกความแก่และความตายแผดเผาแล้ว ก็ฉนั้นนั่นเหมือนกัน บุคคลควรนำออกด้วยการให้ สิ่งที่ให้แล้วชื่อนำออกดีแล้ว สุขยอมมีแก่บุคคลผู้ตายไปแล้ว ซึ่งได้ทำบุญไว้ขณะเมื่อมีชีวิตอยู่”^{๒๙}

ทรัพย์สิ้นเงินทองและสังขารร่างกายเป็นทรัพยากรของโลก เมื่อตายนำไปได้เฉพาะบุญและบาปที่ตนเองได้เคยทำไว้เท่านั้น^{๓๐} ทรัพย์สมบัติตลอดถึงร่างกาย ต้องทิ้งไว้เป็นสมบัติของโลกทั้งสิ้น^{๓๑}

พระพุทธเจ้าตรัสสอนถึงสังสของการให้ทานไว้อย่างไรบ้าง?

ตอบ : ในทักขิณาวีถังคสูตร พระองค์ตรัสถึงผลทานว่า

๑. ให้ทานในสัตว์เดรัจฉานได้ผลร้อยเท่า
๒. ให้ทานในปุถุชนผู้ไม่มีศีลได้ผลพันเท่า

^{๒๘} ส.ส. (ไทย) ๑๕/๑๓๓/๑๖๖.

^{๒๙} อง.ทุก. (ไทย) ๒๐/๕๓/๒๑๕.

^{๓๐} ส.ส. (ไทย) ๑๕/๑๑๕/๑๓๓.

^{๓๑} ม.ม. (ไทย) ๑๓/๓๐๗/๓๗๐.

๓. ให้ทานในปวงชนผู้มีศีลได้ผลแสนเท่า
๔. ให้ทานในบุคคลภายนอกผู้ปราศจากความกำหนัดในกาม ได้ผลแสนโกฏิเท่า
๕. ให้ทานในท่านผู้ปฏิบัติเพื่อทำโศดาปัตติผลให้แจ้งได้ ผลนับประมาณไม่ได้
๖. ถ้าให้ทานในพระโศดาบัน ฯลฯ พระปัจเจกพุทธะและพระสัมมาสัมพุทธเจ้า^{๓๒} ผลยิ่งไม่อาจนับประมาณได้เลย^{๓๓}
- ทานสูตร^{๓๔} พระพุทธเจ้าตรัสถึงอานิสงส์การให้ทาน ๗ อย่าง
๑. ให้ทานด้วยคิดว่า ตายไปจักได้เสวยผลทานนี้ เมื่อตายแล้วย่อมเกิดในสวรรค์ชั้นจาตุมหาราชิกา
 ๒. ให้ทานด้วยคิดว่า ทานเป็นการดี เมื่อตายแล้วย่อมเกิดในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์
 ๓. ให้ทานด้วยคิดว่า บิดามารดาปู่ย่าตายายเคยให้ เราไม่ควรทำให้เสียประเพณี เมื่อตายแล้วย่อมเกิดในสวรรค์ชั้นยามา
 ๔. ให้ทานด้วยคิดว่า เราหากินได้ จะไม่ให้ทานแก่สมณะผู้ไม่หุงหาไม่สมควร เมื่อตายแล้วย่อมเกิดในสวรรค์ชั้นดุสิต
 ๕. ให้ทานด้วยคิดว่า เราจักเป็นผู้จำแนกแจกทาน เหมือนฤาษีครั้งก่อน เมื่อตายแล้วย่อมเกิดในสวรรค์ชั้นนิมมานรดี
 ๖. ให้ทานด้วยคิดว่า เมื่อเราให้ทานอย่างนี้ จิตจะเลื่อมใส เกิดความปลื้มใจ เมื่อตาย ย่อมเกิดในสวรรค์ชั้นปรนิมมิตวสวัตดี
 ๗. ให้ทานเพื่อเป็นเครื่องปรุงแต่งจิต^{๓๕} เมื่อตายแล้วย่อมเกิดในพรหมโลก (ชั้นสุทธาวาส) ภายหลังย่อมปรินิพพานในภพนั้นเอง

^{๓๒} ม.อ. (ไทย) ๑๔/๑๗๙/๔๒๘.

^{๓๓} อง.ฉก.ก. (ไทย) ๒๒/๑๔๗/๒๔๒.

^{๓๔} อง.อฎฐก. (ไทย) ๒๓/๓๑/๒๘๗.

^{๓๕} หมายถึงให้ทานเครื่องประดับจิตในการเจริญสมถกัมมัฏฐานและวิปัสสนากัมมัฏฐาน เพราะทานจะทำให้จิตใจให้อ่อนโยน เหมาะแก่การเจริญกัมมัฏฐานทั้งสอง (อง.อฎฐก.อ. (บาลี) ๓/๓๑/๒๕๓)

ทำบุญอุทิศให้ญาติที่ตายไปแล้ว เขาจะได้รับหรือไม่

ตอบ : ได้รับก็มี ไม่ได้รับก็มี^{๓๖} ถ้าญาติเกิดเป็นพรหม เทวดา มนุษย์ สัตว์ อสุรกายหรือสัตว์นรก ไม่รับรู้บุญที่เราอุทิศไปให้ เขาจะไม่ได้รับ แต่ถ้ารับรู้แล้วอนุโมทนาบุญก็จะได้รับ ส่วนญาติที่ไปเกิดเป็นปรตตูปชีวิเปรต เขาจะได้รับส่วนบุญอย่างแน่นอน^{๓๗}

คัมภีร์อรรถกถาอธิบายว่า “ทักษิณาย่อมบังเกิดผลแก่พวก เปรต ในขณะนั้นด้วยองค์ ๓ ประการ คือ ๑. ด้วยตนอนุโมทนา ๒. ด้วยทายก (ผู้ให้ทาน) อุทิศให้ ๓. ด้วยผู้รับเป็นพระทักษิไนย (มีศีลบริสุทธิ์)”^{๓๘}

ทำบุญอุทิศให้ญาติ ถ้าเขาไม่ได้รับแล้วบุญจะไปไหน?

ตอบ : การอุทิศส่วนบุญให้ผู้ล่วงลับไปแล้ว เปรียบเหมือนการจุดเทียนต่อๆ กันไป แสงสว่างมีแต่จะเพิ่มขึ้น ไม่มีลดลง

ในเรื่องนี้ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนว่า “ทายกย่อมไม่ไร้ผล”^{๓๙} และคัมภีร์มิลินทพัญญาอธิบายไว้ดีกว่า “ทายกนั่นเองที่เป็นผู้รับ ผลทาน อุปมาเหมือนชายคนหนึ่งเอาของใส่ห่อไปฝากญาติ แต่พอไปถึงบ้านญาติกลับไม่พบของฝากนั้นก็ต้องตกเป็นกรรมสิทธิ์ของเจ้าของอยู่ตามเดิม อีกอุปมาหนึ่งชายคนหนึ่งเข้าไปในห้องที่มีประตูช่องเดียว เวลาออกก็ต้องออกมาทางช่องประตูเดิมนั่นเอง”^{๔๐}

^{๓๖} ส.นิ.อ. (ไทย) ๒/-/-๑๖๗.

^{๓๗} ส.ส. (ไทย) ๑/๑/-/๓๒๕. เปรตที่สามารถรับส่วนบุญที่ผู้อื่นอุทิศให้ เช่น ขุปปิปลาสิกเปรต วันตาสเปรต ปรตตูปชีวิเปรต นิชฌามตัมทิก เปรต เป็นต้น (ขุ.ข.อ. (บาลี) ๑๒/๑๙๐)

^{๓๘} ขุ.เปต.อ. (ไทย) ๒/๒/-/๕๖.

^{๓๙} อัง.ทสก. (ไทย) ๒๔/๑๗๗/๒๓๗.

^{๔๐} มิลินท. (บาลี) หน้า ๓๐๔-๓๐๖.

๒) ศีลมัย

ศีล แปลว่า ปกติ เป็นข้อปฏิบัติสำหรับควบคุมกายและวาจาให้ตั้งอยู่ในภาวะปกติ หมายความว่า คนที่มีจิตเป็นปกติไม่ถูกความ โลก โกรธ หลงเข้าครอบงำ เมื่อจะทำอะไรทางกายด้วยจิตที่เป็นปกติก็ไม่ทำสิ่งที่ชั่ว เมื่อจะพูดอะไรทางวาจาก็ไม่พูดเรื่องชั่วเรื่องโกหก เมื่อจะคิดเรื่องราวอะไรทางใจ ก็ไม่คิดเป็นไปทางที่ชั่ว^{๔๑}

รักษาศีล ๕ ได้บุญมากกว่าเป็นชาวพุทธ

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า “การที่บุคคลมีเจตนางดเว้นจากการฆ่าสัตว์ งดเว้นจากการถือเอาสิ่งของที่เจ้าของไม่ได้ให้ งดเว้นจากการประพฤตินิन्दในกาม งดเว้นจากการพูดเท็จ งดเว้นจากการเสพของมึนเมาคือสุราและเมรัย อันเป็นเหตุแห่งความประมาท นี่เป็นการกระทำที่ใช้ทุนทรัพย์น้อย และตระเตรียมน้อย แต่มีผลานิสงส์มากกว่านิตยทานที่ทำสืบกันมา มากกว่าการถวายกุฏิวิหาร และมากกว่าการเข้าถึงสรณคมน์”^{๔๒}

หลักสำคัญของการรักษาศีลอยู่ที่วิริติ

วิริติ แปลว่า งดเว้น ละเว้น คือเจตนาที่ตั้งใจงดเว้นจากการทำชั่วทางกาย ทางวาจา และทางใจ เมื่อบุคคลได้รักษาศีลแล้วเป็นผู้มีกาย วาจาสะอาด จิตใจก็จะเป็นปกติ วิริติมีอยู่ ๓ ประการ คือ

๑. สัมปัตตวิริติ เจตนางดเว้นสิ่งที่ประจวบเฉพาะหน้า คือไม่ได้ตั้งใจงดเว้นไว้ก่อนเลย แต่เมื่อประสบเหตุที่จะทำชั่ว นึกคิดพิจารณาขึ้นได้ในขณะนั้น แล้วงดเว้นเสียได้

๒. สมานวิริติ เจตนางดเว้นโดยการตั้งใจงดเว้นไว้ก่อน คือ สมานวิริติ สึกขาบไว้ แล้วจึงงดเว้นตามที่ได้สมานนั้น

^{๔๑} พระธรรมปิฎก, (ป.อ.ปยุตโต), พจนานุกรมพุทธศาสน์ ฉบับประมวลศัพท์, พิมพ์ครั้งที่ ๑, ๒๕๔๖, หน้า ๒๔๕.

^{๔๒} ที.ม. (ไทย) ๙/๓๕๒/๑๔๗.

๓. สมุจเฉทวิริติหรือเสตุฆาตวิริติ เว้นได้อย่างตัดขาด โดยการเจริญวิปัสสนาจนเกิด “มรรคญาณ” ประหามัจฉาที่ภูฏิได้เด็ดขาด คือ การงดเว้นจากความชั่วของพระอริยเจ้าทั้งหลายนั่นเอง^{๔๓}

อานิสงส์รักษาศีล

๑. บุคคลผู้มีศีล สมบูรณ์ด้วยศีล ย่อมมีทรัพย์สมบัติมาก
๒. กิตติศัพท์อันงามของบุคคลผู้มีศีล ย่อมขจรไปทั่วทุกทิศ
๓. บุคคลผู้มีศีลไปในที่ไหนย่อมแก่ล้าวกล้าองอาจ ไม่เก้อเขิน
๔. บุคคลผู้มีศีลย่อมไม่หลงลืมสติ ก่อนตาย
๕. บุคคลผู้มีศีลตายแล้ว ย่อมไปเกิดในสุคติ โลก สวรรค์^{๔๔}

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า“บุคคลผู้มีศีล เว้นขาดจากการฆ่าสัตว์ มีความละอาย มีความเอ็นดูต่อสัตว์หลังจากตายแล้วไปเกิดในสุคติโลกสวรรค์ .. กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ในที่ใด เขาก็จะเป็นคนมีอายุยืน”^{๔๕}

“บุคคลผู้มีใจศรัทธา ..ทำบุญกิริยาวัตถุที่สำเร็จด้วยศีลมีประมาณยิ่ง.. หลังจากตายแล้ว เขาย่อมเกิดร่วมกับเทวดาชั้นจาตุมหาราช ชั้นดาวดึงส์ .. ชั้นยามา..ชั้นดุสิต..ชั้นนิมมานรดี ย่อมครอบงำเทวดาทั้งหลายได้โดยฐานะ ๑๐ ประการ คือ อายุที่เป็นทิพย์ วรรณะที่เป็นทิพย์ สุขที่เป็นทิพย์ ยศที่เป็นทิพย์ อธิปไตยที่เป็นทิพย์ รูปที่เป็นทิพย์ เสียงที่เป็นทิพย์ กลิ่นที่เป็นทิพย์ รสที่เป็นทิพย์ โภฏฐัพพะที่เป็นทิพย์”^{๔๖}

^{๔๓} ม.ม.อ. (ไทย) ๑/๑/-/๕๕๘.

^{๔๔} ที.ป. (ไทย) ๑๑/๑๕๐/๙๔, วิสุทฺธิ. (บาลี) ๑/๒๔๒-๓.

^{๔๕} ม.อ.ปริ. (ไทย) ๑๔/๒๙๐/๓๕๐.

^{๔๖} อง.นวก. (ไทย) ๒๓/๓๖/๒๙๔-๕.

๓) ภาวนามัย

ภาวนา คือ การฝึกอบรมทางด้านจิตใจ เป็นการบำเพ็ญเพียรให้ยิ่งๆ ขึ้นไป^{๔๗} พระพุทธเจ้าตรัสว่า “เธอทั้งหลายจงลุกขึ้นเถิด จงนั่งเถิด จงบากบั่นขยันศึกษา ปฏิบัติธรรมเถิด กาลเวลาอย่าได้ล่วงเลยเธอทั้งหลายไปเลย เพราะเหล่าชนผู้ปล่อยวันเวลาให้ล่วงไปเปล่า ย่อมแอ้อดทุกข์ทรมานกันในวัน”^{๔๘}

นั่งสมาธิได้บุญมากกว่าให้ทาน ๓๐๐ เท่า

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรับรองไว้ว่า “บุคคลใด ให้น้ำนมโคเป็นทานครั้งละประมาณ ๑๐๐ หม้อ วันละ ๓ เวลา เช้า เที่ยง เย็น การเจริญเมตตาภาวนาทำจิตให้เป็นสมาธิเพียงชั่วระยะเวลาการหยดลง ของหยาดน้ำนมโคเพียงหนึ่งหยดย่อมมีผลมากกว่าทานที่บุคคลนั้นให้แล้ว ๓ ครั้งในแต่ละวัน”^{๔๙}

นั่งสมาธิได้มาน ไปเกิดในพรหมโลก

บุคคลบางคนในโลกนี้...บรรลุปฐมฌานที่มีวิตก วิจารณ์ ปิติ และสุขอันเกิดจากวิเวกอยู่ เขาชอบใจปฐมฌานนั้น ติดใจปฐมฌานนั้น และถึงความปลื้มใจกับปฐมฌานนั้น เขาดำรงอยู่ในปฐมฌานนั้น น้อมใจไปในปฐมฌานนั้น ไม่เสื่อม เมื่อตายไป ย่อมเข้าถึงความเป็นผู้อยู่ร่วมกับพวกเทวดาชั้นพรหม พวกเทวดาชั้นหมู่พรหมมีอายุประมาณ ๑ กัป^{๕๐}

บุคคลบางคน...บรรลุดตุตถฌานที่มีอุเบกขา มีสติสัมปชัญญะ เขาชอบใจฌานนั้น..เขาดำรงอยู่ในจตุตถฌานนั้น น้อมใจไปในปฐมฌานนั้น ไม่เสื่อม เมื่อตายไป ย่อมเข้าถึงความเป็นผู้อยู่ร่วมกับพวกเทวดาชั้นสุกทินหะ พวกเทวดาชั้นสุกทินหะมีอายุประมาณ ๔ กัป^{๕๐}

^{๔๗} ดูรายละเอียด อภ.ฉก.อ. (บาลี) ๓/๑๐๗/๑๕๗.

^{๔๘} พ.อุ. (ไทย) ๒๕/๓๓๖/๕๗๗.

^{๔๙} ส.นิ. (ไทย) ๑๖/๓๑๕/๒๒๖.

^{๕๐} อภ.จตุก. (ไทย) ๒๑/๑๒๓/๑๘๗-๘.

สวดธัมมจักกัปปวัตตนสูตร ฟ้นจากความตายได้

พ.ต.อ. ชิง แขวงวิเศษชัยชาญ อายุ ๖๓ ปี เกิดวันที่ ๒๐ กรกฎาคม พ.ศ.๒๔๙๕ ที่อำเภอวิเศษชัยชาญ จังหวัดอ่างทอง ชื่อและนามสกุลเปลี่ยนจากเดิม คือ “บุญชัย มาลัยศิริรัตน์” อดีต ท่านเป็นผู้กำกับการสถานีตำรวจขณะสงคราม ท่านเล่าประสบการณ์ “ตายแล้วฟ้น” ไว้ว่า

“วันนั้นเป็นวันวิสาขบูชาทำงานเสร็จเข้านอนที่ห้องทำงาน กระทั่งตี ๒ ร่างกายปลุกเราให้เข้าห้องน้ำว่าจะสูบบุหรี่ ก็รู้สึกท้อใจได้แค่ครึ่ง สูดอากาศไม่เต็มปอด แต่ก็เข้านอนต่อทั้งที่ท้อใจครึ่งห้อง จนตี ๔ เข้าห้องน้ำอีกที อยู่ๆ ลมหายใจเหลือไม่ถึงครึ่งห้องซะแล้ว มีแว่วว่าจะไม่เหลือลมหายใจ จึงบอกให้ลูกน้องพาไปโรงพยาบาล

ทันใดนั้นก็รู้สึกเหมือนมีใครคนหนึ่งมายืนอยู่ข้างตัว ไม่เห็นหน้ารู้แต่เขาทรงพลัง ทรงอำนาจมาก พอคิดได้อย่างนั้น รู้สึกเหมือนตัวถูกกระชากอย่างแรง ตกใจกลัวสุดขีด จึงท่องคาถาในใจ บทพระธัมมจักกัปปวัตตนสูตร ซึ่งเป็นคาถาประจำวันวิสาขบูชาพอดี

ระหว่างเริ่มท่อง เราก็อินไปกับพระคาถา ร่างกายก็สงบนิ่ง เขาคอนั้นก็นิ่งกับเราเหมือนกัน ไม่ยุ่งกับเราอีก แต่ยังยืนอยู่ข้างๆ จนสายตรวจมาประคองไปที่รถ เขาคอนั้นก็เดินตามเราไป ขึ้นรถไปกับเราด้วย ใช้เวลา ๒ นาทีถึงโรงพยาบาล หมอก็เอาหน้ากากออกซิเจนมาครอบ เอาสายน้ำเกลือร้อย เจาะเลือด เราก็หลับตาท่องคาถาเรื่อยไป ท่องจบแล้วท่องใหม่ ท่องไปเรื่อย หมอก็ปืมหัวใจไปเรื่อย จนกระทั่งหายใจสับ คลื่นหัวใจนิ่งไป ๓๐ นาที (ตายแล้ว) ตัวเขียวไปหมด ทั้งหมดทั้งพยาบาลปืมจนซี้เกียจปืม ปรากฏว่าเรากลับมาอีก และรู้สึกว่าเขาคนนั้นไปแล้วด้วย แต่ยังไม่ท่องคาถาอยู่พักใหญ่^{๕๑}

^{๕๑} หนังสือพิมพ์มติชน วันที่ ๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๒ : ปีที่ ๓๒ ฉบับที่ ๑๑๔๓๙

ปฏิบัติวิปัสสนา เกิดสติปัญญาพลตหนักว่า ๑๐๐ ล้าน

นางฐิตินาถ ฌ พัทลุง เกิดวันที่ ๒๓ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๒ เป็นบุตรของนายไสว และนางอารีย์ ฌ พัทลุง มีบุตรชาย ๑ คนชื่อ ด.ช.ธฤต ฌ พัทลุง จบปริญญาโท ๒ ใบจาก UNIVERSITY OF LONDON สาขาเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ ด้วยวัยเพียง ๒๐ ปีเท่านั้น

สามีเสียชีวิตต้นปี ๒๕๔๐ พร้อมกับทิ้งหนี้ไว้ให้กว่า ๑๐๐ ล้านบาท ผู้หญิงลูกเล็กตัวคนเดียว พร้อมกับหนีมหาศาล มองไม่เห็นทางออกอื่นใดจึงคิดจะฆ่าตัวตาย แต่ได้พบกับกัลยาณมิตรชักชวนให้ไปปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน จึงเกิดปัญญาเห็นแจ้ง บริหารชีวิตจนปลดหนี้ได้ภายใน ๒ ปีครึ่ง

เธอจะแบ่งเวลาภายใน ๒ เดือนออกเป็น ๗ สัปดาห์สำหรับทำงานทางโลก และอีก ๗ วันสำหรับปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน ที่ยุวพุทธิกสมาคม^{๕๒}

เธอให้เหตุผลว่า “การปฏิบัติธรรมเราควรปฏิบัติตั้งแต่อายุยังน้อย เพราะร่างกายยังแข็งแรงอยู่ และจากการที่เราเป็นคนชอบอ่านหนังสือ ชอบศึกษาปรัชญา ทำให้เราค้นพบว่ามื่อนักวิทยาศาสตร์เพียงคนเดียว เท่านั้นที่พูดอะไรแล้วเป็นจริงทั้งหมดไม่มีใครโต้แย้งได้ก็คือพระพุทธเจ้า ก็เลยสนใจที่จะค้นคว้าศึกษาหลักพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า มาตลอด” นี่คือการเชื่อมั่นและความศรัทธาที่เธอมีต่อพระพุทธศาสนา และสิ่งนี้เองที่เป็นหลักยึดเหนี่ยวให้เธอมีร่างกายและแรงใจในการต่อสู้ฟันฝ่าอุปสรรคปัญหาต่างๆ ในการอยู่ต่อไปบนโลกใบนี้ อย่างมีสติ

^{๕๒} ยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ๕๘/๘ ซอยเพชรเกษม ๕๔ เขตภาษีเจริญ กรุงเทพฯ ๑๐๑๖๐ โทร.๐-๒๘๐๕-๐๗๙๐-๔. (เป็นศูนย์อบรมและปฏิบัติธรรม ที่ตั้งขึ้นและบริหารงานโดยเอกชน เปิดโอกาสให้ผู้สนใจเข้าปฏิบัติธรรมได้ตลอดปี โดยไม่คิดค่าใช้จ่ายใดๆ หรือตามกำลังศรัทธา)

เปลี่ยนศาสนาพิสูจน์พุทธธรรม

ดร. ดารารวรรณ เด่นอุดม เป็นบุตรของ ร.ต. มุข และนางเกยูร เด่นอุดม ปัจจุบันอยู่บ้านเลขที่ ๒๕๖ ถนนมิตรภาพ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา

ครูดารารวรรณ ถือกำเนิดในครอบครัวที่นับถือศาสนาอิสลาม คุณปู่เป็นผู้นำศาสนา (อิหม่าม) อุปนิสัยส่วนตัวชอบความสงบ ทางบ้านจึงได้ส่งให้เรียนในโรงเรียนศาสนาและเรียนพิเศษด้านศาสนา จึงมีความรู้ศาสนาแตกฉาน ได้รับคัดเลือกเป็นตัวแทนโรงเรียนเข้าแข่งขัน ตอบปัญหาศาสนา ได้รับรางวัลชนะเลิศหลายรางวัล

แม้จะมีความรู้และศรัทธาในศาสนาอิสลาม แต่ก็เก็บความสงสัยในคำสอนหลายเรื่องที่ทำให้เหตุผลไม่ได้ และไม่สามารถถามผู้รู้ได้ เนื่องจาก เป็นข้อห้ามของศาสนา ต่อมาได้อ่านหนังสือเกี่ยวกับการปฏิบัติสมาธิ ภาวนาแล้วเกิดความประทับใจว่า การปฏิบัติสมาธิและการอยู่อย่างมีสติ สามารถทำให้พันธทุกข์ได้จริง จึงมีความเลื่อมใสศรัทธาที่พุทธศาสนา เป็นศาสนาที่เป็นวิทยาศาสตร์ มีเหตุผลและเน้นสอนให้เราพึ่งตนเอง

ครูดารารวรรณ ได้เริ่มศึกษาและปฏิบัติธรรมตามหลักพุทธศาสนาอย่างจริงจัง เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๓ ที่วัดน้อยนพคุณ กรุงเทพฯ จากนั้นได้เข้าอบรมกรรมฐานกับคุณแม่สิริ กรินไชย ๒ ครั้งๆ ละ ๗ วัน

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๓-๒๕๒๖ ได้ศึกษาและปฏิบัติธรรมกับหลวงปู่ดุลย์ อตุโล วัดบูรพาราม จังหวัดสุรินทร์

ปี พ.ศ. ๒๕๒๖ หลวงปู่สั่งให้ไปสอนผู้อื่นได้ เพราะจิตชำนาญแล้ว

ปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ได้รับรางวัล “เสมาธรรมจักร” ผู้ทำคุณประโยชน์ต่อพระพุทธศาสนาสาขาส่งเสริมผู้ปฏิบัติธรรม จากกรมการศาสนากระทรวงศึกษาธิการ

พระพุทธเจ้าตรัสรู้อะไร

คำว่า พุทธ มีความหมายว่า อวิปริต สยมภูษาณน สพพการโต สพพธมมานิ อภิสมพุทตดา สมมาสมพุทโธ.^{๕๓}

ชื่อว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะเป็นผู้รู้แจ้งแจ้งธรรมทั้งปวง ทุกแง่ทุกมุมด้วยปัญญาที่แจ่มเฉพาะพระองค์เอง อย่างไม่ผิดเพี้ยน

ศาสนาพุทธ แปลว่า คำสอนของท่านผู้รู้ธรรมทั้งปวง คือ ผู้รู้แจ้งด้วยพระองค์เองแล้ว ปลุกผู้อื่นให้รู้ตามด้วย คือให้ตื่นจากความหลับใหล มีทั้งหลักการ มีทั้งวิธีการ เพื่อนำไปสู่การประพฤติปฏิบัติที่ถูกต้อง เพราะหากมีแต่หลักการแต่ไม่มีแนวปฏิบัติ ก็ไม่เกิดประโยชน์ใดๆ หรือเอาแต่ปฏิบัติโดยไม่รู้หลักการที่ถูกต้อง ก็ยากที่จะประสบความสำเร็จได้โดยง่าย

ศาสนาพุทธจึงเป็นคำสอนของผู้ค้นพบสัจธรรมแล้วอย่างแท้จริง ทรงรู้แจ้งกฎเกณฑ์ของธรรมชาติทั้งปวง พร้อมทั้งเหตุปัจจัยของความเกิดขึ้นและความดับไปของธรรมชาตินั้นๆ ไม่ใช่ศาสนาที่คิดประดิษฐ์ขึ้นโดยอำนาจสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือถูกสรรสร้างให้เกิดขึ้นโดยเทพเจ้า แต่เป็นการเข้าถึงความจริงที่มีอยู่แล้ว ตามธรรมชาติที่มีอยู่จริง^{๕๔}

การที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้อัจธรรมและวิธีปฏิบัติให้เข้าถึงด้วยนั้น นับว่าเป็นการค้นพบหนทางเก่า ที่มีอยู่แล้วตามธรรมชาติ แต่สรรพสัตว์ทั้งหลาย ทั้งเทพและมนุษย์ในกัปปัจจุบัน ยังไม่รู้ ยังไม่เข้าถึง พระพุทธองค์ทรงเป็นผู้แรกที่รู้^{๕๕} และหลังจากรู้แจ้งแล้วทรงมีพระเมตตานำมาแสดงให้คนทั้งหลายได้รู้ตามด้วย เพื่อประโยชน์เกื้อกูล เพื่อความดับทุกข์ของสัตว์ทั้งหลาย

ศาสนาพุทธมีความหมายกว้างกว่าศีลธรรม “ศีลธรรม” หมายถึงข้อปฏิบัติพื้นฐานทั่วไปเพื่อให้เป็นคนดี ไม่เบียดเบียนตนเองหรือคนอื่น ตามหลัก

^{๕๓} พ.อุ.อ. (บาลี) หน้าที่ ๘๘.

^{๕๔} อง.ทุก. (ไทย) ๒๐/๑๓๗/๓๘๕., อภ.วิ. (บาลี) ๓๕/๑๘๔/๑๐๒.

^{๕๕} ส.น. (ไทย) ๑๖/๖๕/๑๒๘.

สังคมทั่วไป แต่เมื่อได้ปฏิบัติครบถ้วนตามนั้นแล้วก็ยังไม่พ้นทุกข์ ที่มาจาก ความเกิด แก่ เจ็บตายได้ ยังไม่พ้นทุกข์จากการเบียดเบียนของกิเลส คือ อำนาจของศีลธรรมได้สิ้นสุดลงเสียก่อน ก่อนที่จะกำจัดโลภะ โทสะ โมหะให้ หมดสิ้นสุดไปได้ ส่วนศาสนาพุทธยังมีขอบเขตไปไกลกว่านั้นอีก คือมุ่งหมาย โดยตรงที่จะกำจัดกิเลสโดยสิ้นเชิง หรือดับทุกข์ทั้งหลายที่เกิดขึ้นจากความ เกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตาย ให้สิ้นไป

ศาสนาพุทธอุบัติขึ้นในโลกจากการตรัสรู้ของอริยสัจ ๔ ประการของพระ สัมมาสัมพุทธเจ้า เมื่อวันเพ็ญ เดือน ๖ ก่อนพุทธศักราช ๔๕ ปี ดังที่พระองค์ ตรัสไว้ว่า “จตุตตาริมาณี ภิกขเว อริยสัจจานิ.. ทุกข์ อริยสัจจํ ทุกขสมุทโย อริยสัจจํ ทุกขนิโรธอ อริยสัจจํ ทุกขนิโรธคามินีปฏิปทา อริยสัจจํ ..อิเมสํ โข ภิกขเว จตฺตุนฺนํ อริยสัจจानํ ยถาภูตํ อภิสมพุทธตฺตา ตถาคโธ “อรหํ สมมาสมพุทธุโธ”ติ วุจฺจติ”^{๕๖}

“ภิกษุทั้งหลาย อริยสัจ ๔ ประการ คือ ทุกขอริยสัจ สมุทัยอริยสัจ ทุกขนิโรธอริยสัจ ทุกขนิโรธคามินีปฏิปทาอริยสัจ เพราะรู้แจ้งอริยสัจ ๔ นี้ ตามความเป็นจริง ชาวโลกจึงเรียกเราว่า พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า”^{๕๗}

อริยสัจ แปลว่า ความจริงที่แท้จริง ที่ไม่มีความจริงอื่น (แม้แต่หลัก วิทยาศาสตร์) มาเบียดบังได้^{๕๘} ดังที่อัลเบิร์ต ไอสไตน์ นักฟิสิกส์รางวัลโนเบล ได้กล่าวยกย่องพระพุทธศาสนาไว้ว่า

The religion of the future will be a cosmic religion. It should transcend personal God and avoid dogma and theology. Covering both the natural and the spiritual, it should be based on a religious sense arising from the experience of all things natural and spiritual as a meaningful unity. Buddhism answers

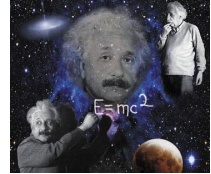
^{๕๖}

^{๕๗} ส.ม. (บาลี) ๑๙/๑๐๙๓/๓๓๗๗.ส.ม. (ไทย) ๑๙/๑๐๙๓/๖๐๗.

^{๕๘} อภ.วิ.อ. (บาลี) ๑/๙๐ “อวิตถานิ อนณณถานิ ตสฺมา อริยสัจจານีติ วุจฺจนฺติ.”

this description. If there is any religion that could cope with modern scientific needs it would be Buddhism.^{๕๙}

ศาสนาในอนาคตจะต้องเป็นศาสนาสากล ศาสนานั้นควรอยู่เหนือพระเจ้าที่มีตัวตน และควร จะเว้นคำสอนแบบเบ็ดเสร็จ (แบบสำเร็จรูปที่ให้ เชื่อตามเพียงอย่างเดียว) และแบบพึ่งพาเทพเจ้า ศาสนานั้นเมื่อครอบคลุมทั้งธรรมชาติและจิตใจ จึงควรมีรากฐานอยู่บน สำนึกทางศาสนาที่เกิดขึ้นจากประสบการณ์ตรงต่อสิ่งทั้งปวง คือ ทั้ง ธรรมชาติและจิตใจ อย่างเป็นหน่วยรวมที่มีความหมาย พุทธศาสนา ตอบข้อกำหนดนี้ได้ ถ้าจะมีศาสนาใดที่รับมือได้กับความต้องการทาง วิทยาศาสตร์สมัยใหม่ ศาสนานั้นก็ควรเป็นพระพุทธานุศาสนานะ"

อริยสัจ คือ ความจริงแท้ตามธรรมชาติ ที่ทำให้ผู้เข้าถึงแล้วกลายเป็นพระอริยะ^{๖๐} เป็นความจริงแท้ที่นำไปสู่การแก้ทุกข์ทั้งปวงได้อย่างสิ้นเชิง เพราะเมื่อไม่รู้ปัญหาจึงจมอยู่กับปัญหา เมื่อไม่รู้ที่มาของปัญหาจึงหาหนทาง แก้ไม่พบ เมื่อไม่รู้ที่สุดของปัญหาจึงหมดกำลังใจที่จะแก้ปัญหา และเมื่อไม่รู้ว่ามีทุกปัญหาที่มีทางแก้ของปัญหาเอง จึงไม่เข้าถึงทางแก้ปัญหาที่ถูกตรงที่สุด

นี่คือสัจธรรมที่มนุษย์ชาติประสบเสมอมา เพราะไม่รู้ว่าจะภาวะที่หมด ปัญหาอย่างสิ้นเชิง ไม่มีแม้กระทั่งความหิวกระหายทั้งทางร่างกายและจิตใจ ใดๆ อีกเลย..มีอยู่จริง มนุษยชาติจึงไม่แสวงหาพระนิพพาน^{๖๑}

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสสอนอริยสัจ ๔ เพื่อให้รู้ความจริงว่า

- ชีวิต ..ทุกข์จริงๆ นอกจากทุกข์แล้วไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น นอกจากทุกข์

^{๕๙} May 19th, 1939, Albert Einstein's speech on "Science and Religion" in Princeton, New Jersey, U.S.A. และ The Buddha in the Eyes of Eminent Scholars, Phra Sripariyattimoli. 1999. ISBN 974-575-539-7

^{๖๐} อภิ.วิมุติภูมิ (บาลี) ๑/๑๘๙/๕๘

^{๖๑} ดูใน ส.สหา. (ไทย) ๑๘/๖๗/๕๗., ส.ม. (ไทย) ๑๙/๑๐๘๔/๕๙๙.

ไม่มีสิ่งใดตั้งอยู่ นอกจากทุกซ์ไม่มีสิ่งใดดับไป

- สาเหตุที่แท้จริงของทุกซ์ทั้งปวง ไม่ใช่พระพรหมลงโทษ ไม่ใช่พระเจ้าทดสอบ และไม่ใช่เพราะกรรมบันดาลอีกด้วย แต่คือ ความทะยานอยาก เพราะไม่รู้แจ้งอารมณ์ด้วยอำนาจวิชาและอาสวกิเลสต่างหาก!

- สภาวะสุขสงบเย็น ไร้กังวล ไม่มีความเดือดร้อนทั้งกายและจิตใจ ไตๆ เลย ชนิดที่ไม่อาจกลับมาเป็นทุกซ์ได้อีกแล้ว มีอยู่จริง!

- วิธีการปฏิบัติเพื่อให้เข้าถึงภาวะสุขสงบเย็นนั้น **มีอยู่จริง** ไม่ต้องจบปริญญา ไม่ต้องจบ ป.๔ ไม่ต้องรอชาติหน้า ไม่ต้องรอปีหน้า ไม่ต้องรอพรุ่งนี้ เพียงรู้ว่า “อาการที่กายเคลื่อนไหว ใจคิดนึกนั้น เกิด-ดับเปลี่ยนแปลงไปตามเหตุปัจจัยของเขาเอง อยู่ตลอดเวลา จนคลายความยึดถือด้วยความเห็นผิดว่า เป็นตัว เป็นตน เป็นเรา เป็นของของเราลงได้” ด้วยการเจริญวิปัสสนาภาวนา ตามแนวสติปัฏฐาน ๔ ทำมรรคมืองค์ ๘ ให้บริบูรณ์

พระพุทธศาสนาไม่สอนให้แสวงหาความสุขที่เป็นภาพลวงตา ชนิดที่วาดวิมานกลางอากาศกันไปเอง แต่สอนให้รู้แจ้งความจริงแท้ของธรรมชาติทั้งปวง ที่ปรากฏมีอยู่จริงในโลกว่า โลกทั้งปวงเป็นทุกซ์มีความบีบคั้นในตัวเองหาสาระแก่นสารไม่ได้ ดังที่พระองค์ตรัสว่า “สพเพ สงขารา ทุกฺขา. สังขารทั้งหลายทั้งปวงเป็นทุกซ์ สพเพ ธมฺมา อนตฺตา. ธรรมทั้งปวงมิใช่ตัวตน”^{๒๖}

มีแต่ศาสนาพุทธเท่านั้น ที่สามารถให้คำตอบปัญหาเรื่องความทุกซ์ สาเหตุที่แท้จริงของการเกิดทุกซ์ และวิธีปฏิบัติเพื่อความสิ้นไปแห่งทุกซ์ อย่างสิ้นเชิงได้ เพราะเมื่อรู้แจ้งทุกซ์แล้วจึงจะเข้าถึงความพ้นทุกซ์ได้อย่างแท้จริง เมื่อนั้นจะได้พบกับความสุขเต็มบริบูรณ์ ทันทันในปัจจุบันชาตินี้ ไม่ต้องรอชาติหน้า

^{๒๖} พ.ธ. (บาลี) ๒๕/๒๓๗-๒๓๘/๖๕ , พ.ธ. (ไทย) ๒๕/๒๓๗-๒๓๘/๑๐๖.

พระพุทธเจ้าสอนอะไร?

พระพุทธเจ้าทรงเป็นมหาบุรุษ อุบัติมาเพื่อ
บำเพ็ญประโยชน์สุขและเกื้อกูลแก่สรรพสัตว์ ทรงเป็น
ดวงประทีปของจักรวาล ซึ่งหนทางสว่างแก่ผู้ไม่รู้ ทรง
ประกาศสัจธรรมเพื่อความสงบร่มเย็นของโลก เพื่อ
อนุเคราะห์ชาวโลก เพื่อบำเพ็ญประโยชน์เกื้อกูล และความสงบสุขของเทวดา
และมนุษย์^{๖๓}

แต่คำสอนของพระพุทธเจ้า เป็นการนำกฎความจริงของธรรมชาติมา
บอก พระพุทธเจ้าไม่ใช่ผู้สร้างกฎ หรือผู้บังคับผู้คนให้ต้องทำตามกฎ พระองค์
เป็นเพียงมนุษย์ที่ได้บำเพ็ญบารมีมาอย่างสมบูรณ์แล้ว จนได้ตรัสรู้สัมมา
สัมโพธิญาณ รู้แจ้งกฎเกณฑ์ทั้งปวงของธรรมชาติตามความเป็นจริง^{๖๔}

หลังจากตรัสรู้แล้ว พระพุทธเจ้าทรงได้พระนามอีกนามหนึ่งว่า พระ
สัมพันธัญญ แปลว่า ผู้รู้ทั้งปวง คือ รู้หมดทุกอย่าง^{๖๕} ด้วยความที่พระองค์รู้ทุก
อย่างนี้เอง ทำให้พระองค์ทรงประมวลเรื่องราวทั้งหมดได้ว่า ถ้าหากทรงสอน
ทั้งหมด หรือบอกทั้งหมดที่ทรงรู้ ก็จะก่อให้เกิดโทษ เกิดหายนะแก่มวลสรรพ
สัตว์เสียมากกว่า พระองค์จึงเลือกที่จะสอนเฉพาะเรื่องที่เป็นไปเพื่อดับทุกข์
เพื่อคลายโศกเพียงเท่านั้น^{๖๖}

พระพุทธเจ้าเปรียบเหมือนหมอผ่าตัดผู้ป่วยที่ถูกลูกศรยิงปักอก หมอ
ไม่จำเป็นต้องไล่ใจว่าคนยิงเป็นใคร ทำไมคนร้ายยิงยิง (ใครสร้างโลก) หมอทำ
หน้าที่เพียงเร่งผ่าตัดช่วยชีวิตให้เร็วที่สุด แต่ถ้าผู้ป่วยไม่ยอมให้ผ่าตัดเอา
ลูกศรออก โดยตั้งเงื่อนไขว่า “ต้องหากคนยิงให้ได้ก่อน เขาหน้าตาเป็นอย่างไร?

^{๖๓} ขุ.อิติ. (ไทย) ๒๘/๘๔/๔๘๐, ที.สี.อ. (ไทย) ๑/๑/-/๑๓๒.

^{๖๔} วิสุทธิชนวิลาสินี. (บาลี) ๑/๑๒๐, ม.อ. (ไทย) ๑๔/๒๙๔/๓๕๓.

^{๖๕} ขุ.ป. (ไทย) ๓๑/๑๖๒/๒๕๒.

^{๖๖} สี.สี. (ไทย) ๑๙/๑๐๐๑/๖๑๓.

ผู้หญิง หรือผู้ชาย ต้องให้เขาบอกเหตุผลที่ยังให้ได้ก่อน ผมจึงจะยอมให้หมอผ่าเอาลูกศรออก” ถ้าเป็นเช่นนี้ ก็รับรองได้ว่าผู้ป่วยต้องเสียชีวิตก่อนอย่างแน่นอน^{๖๗}

ศาสนาพุทธชี้แนวทางแก้ปัญหาของมนุษยชาติ ด้วยความรู้ที่ถูกต้อง ตามสภาพความเป็นจริงของชีวิต เพราะระบบความรู้ไม่ใช่เกิดจากการคิดวิเคราะห์ หรืออ้างเหตุผลจากแหล่งความรู้อื่น แต่เริ่มต้นจากประสบการณ์ตรงจากการตรัสรู้ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วถูกพิสูจน์โดยประสบการณ์ตรง ของพระภิกษุในพุทธศาสนาทุกยุคทุกสมัย^{๖๘}

พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอน “พระธรรม” เพื่อให้ชาวโลกพ้นจากทุกข์^{๖๙} มีความสุขสงบ จนถึงขั้นสูงสุด คือ บรรลุมรรค^{๗๐} ผล นิพพาน

ธรรมะ คือ สภาพที่มีอยู่ เป็นอยู่ ตามธรรมชาติ รวมทั้งเหตุปัจจัยปรุงแต่งให้ธรรมชาติต่างๆ เป็นไป^{๗๑} หาผู้บังคับบัญชาหรือเป็นเจ้าของมิได้^{๗๒} เช่น ธรรมชาติของไฟ คือ ร้อน ธรรมชาติของโลก คือ ออยากได้ ธรรมชาติของปัญญาญาณ คือ ตัดขาดกิเลส เป็นต้น^{๗๓}

ไฟร้อนตามสภาวธรรมชาติของไฟเอง มิใช่เพราะใครบังคับหรือดลบันดาล ปัญญาญาณตัดกิเลสตามธรรมชาติของปัญญาเอง มิใช่เพราะใครบังคับ หรือดลบันดาล^{๗๔} ฯลฯ คือ เป็นไปตามเหตุตามปัจจัยนั้นๆ ที่เรียกว่า “อิทัปปัจจยตา” (บางศาสนาเรียกว่า “พระเจ้า”) ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า

^{๖๗} คุรยลละเอียดใน ม.ม. (ไทย) ๑๓/๑๒๖/๑๓๗. ม.ม. (ไทย) ๑๓/๑๒๘/๑๔๑.

^{๖๘} ที.ม. (ไทย) ๑๐/๙๐/๕๐, ที.ม.อ. (บาลี) ๙๐/๗๖, วิ.มหา.อ. (บาลี) ๑/๑๙/๑๙๓.

^{๖๙} ม.ม. (ไทย) ๑๒/๔๐๗/๔๔๒.

^{๗๐} ภาวะที่ฆ่ากิเลสออกไปได้. ขุ.เถร.อ. (บาลี) ๒/๓๖/๑๕๘.

^{๗๑} ขุ.ม. (ไทย) ๒๙/๑๘๖/๕๒๖. ขุ.ป. อ. (ไทย) ๗/๑/-/๔๙.

^{๗๒} คุรยลละเอียดใน อภิ.วิ. (บาลี) ๓๕/๑๘๔/๑๐๒, วิสุทฺธิ. (บาลี) ๓/๖๕.

^{๗๓} คุรยลละเอียดใน ที.ม. (ไทย) ๑๐/๖๔/๓๖.

^{๗๔} ขุ.อ.อ. (ไทย) ๑/๓/-/๕๐๘.

อิมสมิ สติ อิหฺ โหติ	เมื่อสิ่งนี้มี สิ่งนี้จึงมี
อิมสสุปปาทา อิหฺ อุปฺปชฺชติ.	เพราะสิ่งนี้เกิดขึ้น สิ่งนี้จึงเกิด
อิมสมิ อสติ อิหฺ น โหติ	เมื่อสิ่งนี้ไม่มี สิ่งนี้จึงไม่มี
อิมสส นิโรธา อิหฺ นิรุชฺชติ. ^{๗๕}	เพราะสิ่งนี้ดับ สิ่งนี้จึงดับ ^{๗๖}

ส่วน “พระธรรม” ที่เป็นคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้านั้น เนื่องด้วยพระองค์ทรงเป็นผู้รู้แจ้งธรรมทั้งปวงแล้ว จึงทรงเลือกเฟ้นสั่งสอนเฉพาะธรรมะที่เป็นไปเพื่อการละอกุศล และเจริญกุศล ตามหลักการแห่งอริยสัจ ๔ เท่านั้น^{๗๗} โดยมีวิธีการและขั้นตอน ๓ ประการ คือ

๑. สพฺพปาปสฺส อภฺรณํ การไม่ทำบาปทั้งปวง ด้วยการรักษาศีล เว้นจากการประพฤติทุจริตทางกาย วาจา ใจ และประกอบการประพฤติสุจริตทางกาย วาจา ใจ

๒. กุสลสฺสุปฺสมฺปทา การทำกุศลให้ถึงพร้อม ด้วยการให้ทาน^{๗๘} และเจริญสมถภาวนา (นั่งสมาธิ) ผลการปฏิบัติสมถภาวนานี้จะทำให้บรรลุถึงฌานอภิญญาได้^{๗๙}

๓. สจฺจิตฺตปริโยทปนํ การทำใจให้บริสุทธิ์ ผ่องแผ้ว^{๘๐} ด้วยการเจริญวิปัสสนาภาวนา (ปัญญา^{๘๑}) ใช้ปัญญาพิจารณาอารมณ์ที่ปรากฏ ในขณะปัจจุบันตามความเป็นจริง^{๘๒} จนได้บรรลุถึง มรรค ผล พระนิพพาน

^{๗๕} ส.นิ. (บาลี) ๑๖/๕๐/๗๗, ส.นิ. (ไทย) ๑๖/๕๐/๙๘.

^{๗๖} ดูใน ส.นิ. (ไทย) ๑๖/๓๗/๗๙. ขุ.มहा. (ไทย) ๒๙/๑๘๖/๕๒๖.

^{๗๗} ส.สี. (ไทย) ๑๙/๑๑๐๑/๖๑๓., ที่.ป.อ. (ไทย) ๓/๑/-/๒๒๕.

^{๗๘} ที่.ป.อ. (ไทย) ๓/๒/-/๓๘๙. อัง.นวก.อ. (ไทย) ๔/-/-/๔๘๓.

^{๗๙} ขุ.เถร.อ. (ไทย) ๒/๓/๑/๒๓

^{๘๐} ผ่องใสปราศจากนิวรณ์ ๕ ประการ ดูใน ขุ.ธ.อ. (บาลี) ๖/๔/๙๕

^{๘๑} ขุ.เถร.อ. (ไทย) ๒/๓/๑/๒๓, ขุ.ธ. (บาลี) ๒๕/๑๘๓/๔๙.

^{๘๒} ขุ.เถร.อ. (ไทย) ๒/๓/๑/๒๔.

เป้าหมายของพระพุทธศาสนา คือ ความหลุดพ้นจากทุกข์ทั้งปวงอย่างสิ้นเชิง^{๕๓} ดับภพชาติ หยุดการเวียนว่าย ตาย-เกิด เพราะเมื่อไม่เกิดอีก เราก็ไม่ต้องแก่ ไม่ต้องเจ็บ ไม่ต้องตาย และไม่ต้องทุกข์กาย ทุกข์ใจ อีกต่อไป ฉะนั้น เป้าหมายที่แท้จริงของพระพุทธศาสนา จึงไม่ใช่เพียงแค่การแสวงบุญ ด้วยการให้ทาน รักษาศีล หรือเจริญสมาธิภาวนา

การแสวงบุญทั้ง ๓ ประการนั้น มีอานิสงส์สูงสุดถึงขั้นพรหมโลกก็จริง แต่ก็ยังไม่สามารถกำจัดกิเลสต้นเหตุพาสู่ความผันทุกขได้ เพราะแม้จะได้เกิดเป็นเทวดาหรือพรหมแล้ว เมื่อหมดกำลังบุญ หรือกุศลวิบากอ่อนกำลังลง ก็ต้องกลับมาเวียนว่าย ตาย-เกิดอีก^{๕๔} ยังต้องตกอบายภูมิ ทุกข์ทรมานในนรก อยู่เป็นอาจิณ เหมือนบ้านเก่าที่ต้องแวะเวียนไปเยี่ยมเยียนอยู่เสมอๆ^{๕๕}

ก่อนตรัสรู้ พระโพธิสัตว์ทรงบรรลุญาณรู้แจ้งอดีตชาติ และญาณรู้แจ้งความเป็นไป (กรรมและวิบากกรรม) ของสรรพสัตว์ อย่างทะลุปรุโปร่ง เป็นเหตุให้พระองค์ทรงมุ่งสู่ "พระนิพพาน" อย่างไม่คิดหวนกลับ

ในเรื่องนี้ มีประเด็นว่า “บุพเพนิวาสานุสสติญาณ และจุตูปปาตญาณ ส่งผลต่อการบรรลุอัสวัคชญาณอย่างไร?”

คำตอบ คือ : เมื่อได้รู้อดีตชาติอย่างครบถ้วน ก็จะมีพบว่า สิ่งใด ๆ ที่เราอยากได้ อยากมี อยากเป็น ทั้งในปัจจุบัน และอนาคต สิ่งนั้นๆ ล้วนเคยได้ เคยมี เคยเป็น มาครบหมดทุกอย่างแล้วในอดีต แล้วก็ยังต้องมาเกิด แก่ เจ็บ ตาย แบบเดิมๆ อยู่ในปัจจุบันนี้ ไม่ต่างอะไรจากในอดีตเลย..**น่าเบื่อ!**

อนึ่ง กุศลกรรมใด ๆ การทำคุณงามความดีใด ๆ ทั้งการให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา เราทุกคนก็เคยทำมาทุกอย่างแล้วในอดีต และวิบากกรรมใดๆ ที่ดีเลิศ ก็เคยเสวยมาหมดแล้วในอดีต และก็ยังต้องมาเกิด แก่ เจ็บ ตาย แบบซ้ำๆ เดิมๆ อยู่ในปัจจุบัน ไม่ต่างอะไรจากในอดีตเลย..**น่าเบื่อ!**

^{๕๓} ดูรายละเอียดใน ขุ.ม. (ไทย) ๒๙/๑๗๗/๕๐๖.

^{๕๔} ส.ม. (ไทย) ๑๙/๑๑๗๘/๖๕๔, อภ.จตุกก. (ไทย) ๒๑/๑๙๓/๑๒๕.

^{๕๕} ดูรายละเอียดใน อภ.สวดก. (ไทย) ๒๓/๔๔/๖๗.

มีสิ่งเดียวเท่านั้นที่ในอดีต เรายังไม่เคยทำ ไม่เคยประพฤติ ยังไม่เคยเข้าถึง เพราะสิ่งนี้เป็นเรื่องของปัจจุบันเท่านั้น นั่นคือการเจริญสติปัฏฐาน ๔ รู้แจ้งรูป-นามตามความเป็นจริง บรรลุมรรค ผล พระนิพพาน

เมื่อเจริญสติปัฏฐาน ๔ รู้แจ้งผัสสะทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ จิตก็ จะไม่เกิดสังขารปรุงแต่ง เมื่อไม่ปรุงแต่งก็ไม่เกิดตัณหาอุปาทาน เมื่อไม่เกิด ตัณหาอุปาทาน ก็ไม่เกิดภพ-ชาติ เมื่อไม่มีความเกิดอีก ก็ไม่มีความแก่ ความ เจ็บ และความตายอีกต่อไป นี่แหละคือ การดับภพ-ชาติ ในขณะจิตปัจจุบัน

หากไม่เกิดปัญญาารู้แจ้ง จิตประกอบอยู่ด้วย โมหะ ก็จะเกิดทุกข์เมื่อมีผัสสะ เช่น เมื่อตาเห็นเสื้อผ้า ไม่มีสติรู้เท่าทันจิต ปัญญาไม่รู้แจ้งอารมณ์ ก็จะเกิด สังขารปรุงแต่งว่า “เสื้อผ้า น่าจะเป็นของเรา” แล้วยึด มั่นในจิตนั้นด้วยตัณหาและอุปาทานว่า “เราอยากได้” ภพชาติเกิดขึ้นทันที โดยความเป็นผู้อยากได้เสื้อผ้าตัวนั้น ทุกข์ ฯลฯ ย่อมเกิดตามมา

แต่เมื่อฝึกวิปัสสนา เกิดปัญญาารู้แจ้งอารมณ์แล้ว ขณะตาเห็นเสื้อผ้า รู้เท่าทันจิตว่า “วิญญาณกำลังรู้ กำลังเห็น” สิ่งที่เห็นจึงเป็นเพียงสิ่งที่ถูกเห็น ไม่เกิดสังขารปรุงแต่งว่าเป็นเสื้อผ้า ความรู้สึกว่าสวยหรือไม่สวยจึงไม่เกิดขึ้น ตัณหาอุปาทานที่อยากได้อะไรก็มี ก็เกิดไม่ได้ ภพ-ชาติย่อมถูกระงับไป

เมื่อภพ-ชาติถูกระงับไปทุกๆ ขณะ ที่มีสติและสัมปชัญญะรู้เท่าทัน ผัสสะเช่นนี้ ทำให้หมดเชื้อที่ก่อให้เกิดภพ-ชาติ เปรียบเหมือนเชื้อไฟที่ถูกดับ ตั้งแต่ปลายไม้ขีดแล้ว เมื่อไม่เกิดภพ-ชาติในทุกขณะจิตที่รับรู้อารมณ์ ทำให้ หมดเชื้อที่จะให้ไปเกิดใหม่ เมื่อจรมจิต^{๖๖}ดับในขณะที่ตาย ไม่หน่วงให้เกิด ปฏิสันธิจิตอีกต่อไป ไม่ถือกำเนิดในภพใหม่อีก ย่อมปรินิพพาน ณ ขณะนั้น

^{๖๖} จิตสุดท้าย หมายถึง จุตติจิตของพระอรหันต์ขณะปรินิพพาน (ขุ.จ.อ.(บาลี)๖/๓)

ความสุขในศาสนาพุทธ

แท้จริงแล้ว ความสุขนี้แหละที่พุทธศาสนาต้องการ และเป็นเป้าหมายสูงสุด แต่ต้องเป็นความสุขแบบยั่งยืนถาวร ชนิดที่ไม่กลับกลายเป็นทุกข์ได้อีก นั่นคือความสุขใน “พระนิพพาน” เท่านั้น ดังที่พระพุทธองค์ตรัสว่า
“นตฺถิ สฺนฺติ ปรี สฺสุขํ ความสุขอื่นนอกจากความสงบไม่มี”^{๘๗}
“ปรมา สฺนฺติ นิพฺพานํ นิพฺพานมฺมีความสงบอย่างยิ่ง”^{๘๘}

นิพพานเป็นสภาวะที่ปราศจากกิเลสเครื่องบีบคั้น เมื่อไม่มีกิเลสแล้ว จึงเป็นสุขอย่างยิ่ง เป็นสุขชนิดที่ไม่อาจกลับมาเป็นทุกข์ได้อีก ดังพระพุทธพจน์ว่า “นิพฺพานํ ปรมํ สุขํ”^{๘๙} พระนิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง”

นิพพานเป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับทุกคน เพราะนิพพาน คือ ภาวะสงบ เยือกเย็น และสันติสุข โดยปกติใจของคนเป็นใจเร่าร้อนเพราะกิเลสต่างๆ แผดเผาะอยู่เสมอ แต่บางครั้งบางคราวที่ใจสงบ เช่นในเวลาที่เราประกอบกิจการงานสำเร็จเรียบร้อยแล้วหมดภาระกังวล ก็จะรู้สึกสบายใจ ในขณะที่สบายใจจะสังเกตได้ว่าใจก็สงบเย็น อันเป็นอีกความหมายหนึ่งของนิพพาน

แต่โลกทุกวันนี้ เข้าใจกันว่าความสุขอยู่ที่การมีทรัพย์สินเงินทอง มียศฐาบรรดาศักดิ์ มีวัตถุปัจจัยเครื่องใช้สอยพร้อมพร้อม จึงได้พากันทุ่มเท เรี่ยวแรง ดิ้นรนเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งเหล่านั้น โลกจึงเกิดความวุ่นวายไม่รู้จบสิ้น

อนึ่ง ประชากรโลกเพิ่มมากขึ้นทุกวัน แต่วัตถุสิ่งเสพมืออยู่อย่างจำกัด ไม่เพียงพอต่อความต้องการ ประเทศมหาอำนาจจึงคิดจะไปแสวงหาสิ่งเหล่านี้กันที่ดาวอังคารอีก นั่นก็เพราะเชื่อเหตุแห่งความทุกข์ คือ กิเลสตัณหา ความทะยานอยากยังไม่ถูกกำจัดให้สิ้นไป

^{๘๗} พุ.ธ. (บาลี) ๒๕/๒๐๒/๕๒, พุ.ธ. (ไทย) ๒๕/๒๐๒/๙๕.

^{๘๘} อง.จตุก. (บาลี) ๒๑/๒๓/๒๘, อง.จตุก. (ไทย) ๒๑/๒๓/๓๘.

^{๘๙} ดูใน ม.ม. (บาลี) ๑๓/๒๑๕/๑๙๑, ม.ม. (ไทย) ๑๓/๒๑๕/๑๙๐.

ดังนั้น แม้เรายังไม่ทราบชัดด้วยตนเองว่า นิพพานเป็นสุขอย่างไร? จะสุขมากกว่าการได้อยู่กับคนรัก ได้ดูหนังที่ชอบ ได้มีครอบครัวที่อบอุ่นหรือไม่? แต่ปัญญาตรัสรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกให้รู้ชัดแจ้งแล้วว่า เราทุกคนเคยเวียนว่าย ตาย-เกิด มาแล้วนับชาติไม่ถ้วน ความสุขใดๆ ที่เราปรารถนาอยากได้ ทั้งในปัจจุบันหรือในอนาคต ความสุขเหล่านั้นเราเคยได้ประสบมาแล้วทั้งสิ้นในอดีตชาติ แต่ก็ไม่มีสิ่งใดคงทนถาวรมาจนถึงปัจจุบันได้เลย และแล้ว..เราก้ยังต้องแก่ ต้องเจ็บ ต้องตาย และยังคงทนรกแบบเดิมๆ อีกเหมือนเดิม! เพราะแม้แต่พระโพธิสัตว์ก็ยังไม่พ้นนรก^{๙๐} นั่นก็เพราะว่า “ยังมีการเกิดอีก”

ถ้าเราต้องการไม่ทุกข์อีกแล้ว ก็ต้องเข้าถึงความไม่เกิดอีกให้ได้ ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสยืนยันว่า “ในนิพพาน ไม่มีการเกิด ไม่มีการตาย”^{๙๑} ความสุขในนิพพานจึงมิใช่ความสุขชนิดที่เป็นไปเพื่อความปีบคั่นกดตัน อีกต่อไป

พระนิพพานเป็นสภาวะที่ปราศจากกิเลส เมื่อไม่มีกิเลสแล้วจึงเป็นสุขอย่างยิ่ง ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “นิพพานํ ปรมํ สุข”^{๙๒} พระนิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง”

ในเรื่องนี้ มีประเด็นปัญหาว่า “สุขจะมีในพระนิพพานได้อย่างไร ในเมื่อนิพพานไม่มีการเสวยอารมณ์” แก้วว่า : ความสุขที่ไม่ต้องเสวยอารมณ์นั้นแหละเป็นความสุขที่แท้จริง เพราะสุขที่เสวยอารมณ์นั้นยังตกอยู่ในกฎพระไตรลักษณ์ คือ ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ บังคับบัญชาไม่ได้ ดังนั้น สุขเวทนาที่ยังเสวยอารมณ์อยู่ จึงได้ชื่อว่าวิปริณามทุกข์ เพราะความสุขนั้นยังวิปริตผันแปรไปเป็นทุกข์ได้อีก ส่วนสุขในนิพพานมิใช่สุขเวทนา แต่เป็นสันติสุข จึงไม่มีวันที่จะผันแปรไปเป็นอย่างอื่นได้อีก^{๙๓}

^{๙๐} ขุ.ชา.อ. (ไทย) ๔/๒/-/๒๓.

^{๙๑} ดูใน ม.ม. (ไทย) ๑๒/๒๗๕/๒๙๘., ขุ.ป. (บาลี) ๓๑/๑๐/๒๐

^{๙๒} ดูใน ขุ.ป. (ไทย) ๑๓/๒๑๕/๑๙๐.

^{๙๓} อ.ส.ต.ต. (ไทย) ๒๓/๓๔/๕๐๐. อ.จ.ต.ก.อ. (บาลี) ๒/๑๖/๒๙๔

นิพพานไม่มีทุกข์ เพราะไม่มีสังขารธรรม

ทุกข์คืออะไร? ทุกข์คือภาวะที่เป็นไปเพื่อความบีบคั้นขัดเคือง กัดค้น ไม่อาจสงบเป็นปกติอยู่ได้ อันเกิดจากการรับรู้ ทางตาเห็นรูป หูได้ยิน จมูกดมกลิ่น ลิ้นลิ้มรส กายถูกต้อง ใจนึกคิดอารมณ์ ที่ประกอบอยู่ด้วยอวิชชา ตัณหา และอุปาทานชั้นๆ ทุกข์จึงเกิดขึ้น เช่น ขณะตาเห็นเพื่อนซี้หรือรถคันใหม่ ไม่มีสติรู้เท่าทันจิตเพราะถูกอวิชชาบดบังไว้ ไม่มีปัญญารู้แจ้งอารมณ์ ก็จะเกิดสังขารปรุงแต่งว่า “รถเราเก่า” เกิดตัณหาอยากได้ และเกิดปฏิกิเลสรู้สึกไม่พอใจ แล้วยึดมั่นในจิตนั้นว่า “ฉันน่าจะมียุคใหม่บ้าง” ภาพ-ชาติของผู้อยากได้รถใหม่จึงเกิดขึ้นทันที ความบีบคั้นกัดค้นภายในใจด้วยโลภะ และปฏิกิเลสจึงเกิดขึ้น^{๙๔}

ตาและสีที่เห็นเป็นรูปชั้นๆ รู้สึกไม่พอใจเป็นเวทนาชั้นๆ หมายรู้ในรณนัตถ์ของตนว่า “เก่า” เป็นสัญญาชั้นๆ นึกอยากได้หรือนึกเสียใจว่าไม่อาจซื้อได้เพราะราคาแพง เป็นสังขารชั้นๆ ความรับรู้อารมณ์เช่นนั้นเป็นวิญญานชั้นๆ^{๙๕} อุปาทานชั้นๆ ๕ ก่อให้เกิดทุกข์ มีเหตุปัจจัยดังนี้แล

แต่ พระนิพพานเป็นอสังขตธรรม^{๙๖} ที่ปัจจัยมิได้ปรุงแต่ง คือไม่ได้เกิดจากอุปาทานชั้นๆ ๕^{๙๗} ไม่มีการปรุงแต่งอารมณ์ทั้งในทางบุญ^{๙๘} หรือบาป^{๙๙} อีกต่อไป ไม่มีเหตุให้ต้องบีบคั้นกัดค้นอีกแล้ว ทุกข์จึงเกิดไม่ได้อีก^{๑๐๐}

^{๙๔} ดูใน ม.ม. (ไทย) ๑๒/๓๐๖/๓๓. ดูรายละเอียดใน ข.จ. (ไทย) ๓๐/๑๘๘/๑๑๘.

^{๙๕} ดูใน ม.ม.อ. (ไทย) ๑/๑/-/๗๐๖., ส.ส.อ. (ไทย) ๔/๑/-/๑๔๔.

^{๙๖} อสังขตธรรมมีลักษณะ ๓ อย่าง คือ ๑. ไม่ปรากฏมีการเกิด (น อุปปาโท ปถนยาติ) ๒. ไม่ปรากฏมีการเสื่อม (น วโย ปถนยาติ) ๓. เมื่อตั้งอยู่ ก็ไม่มีภาวะอย่างอื่นปรากฏ (น จิตตส อณนตตต ปถนยาติ) นี้คือลักษณะของอสังขตธรรม นิพพานเป็นสภาพธรรมที่มีอยู่จริง แต่ปัจจัยปรุงแต่งไม่ได้แล้ว จึงเป็นนั่นเป็นนี่ ไม่ได้อีกแล้ว ส.น. (ไทย) ๑๖/๕๑/๑๐๑.

^{๙๗} ดูใน ข.อ.ป.อ. (บาลี) ๑/๕๐๓/๓๓๘.

^{๙๘} ปุญญาภิสังขาร คือ อภิสังขารที่เป็นบุญ ที่ปรุงแต่งกรรมฝ่ายดี ได้แก่ กุศลเจตนาที่เป็นกามาวจรและรูปาวจร (ส.น.อ. (บาลี) ๒/๕๑/๘๙, ข.ม.อ. (บาลี) ๒๕/๒๑๖)

^{๙๙} อปุญญาภิสังขาร คือ อภิสังขารที่เป็นปฏิปักษ์ต่อบุญ คือเป็นบาป สภาพที่ปรุงแต่งกรรมฝ่ายชั่ว ได้แก่ กุศลเจตนาทั้งหลาย (ส.น.อ. (บาลี) ๒/๕๑/๘๙, ข.ม.อ. (บาลี) ๒๕/๒๑๖)

^{๑๐๐} ส.น. (ไทย) ๑๖/๕๑/๑๐๑.

ความจริงเด็ดขาดในศาสนาพุทธ

ปัจจุบันนี้ เพื่อนต่างศาสนามักตั้งคำถามถึงความเป็นมาเป็นไปของกฎแห่งกรรม และกฎต่างๆ ที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนไว้ เรื่องนี้มีคำตอบ ดังนี้

ถาม : ศาสนาพุทธบอกว่า มีการเวียนว่ายตาย-เกิดจริง สัตว์โลกเป็นไปตามกฎแห่งกรรม ถ้าอย่างนั้นชาติแรกมาจากไหน? ใครสร้าง? กฎแห่งกรรม ใครสร้าง?

ตอบ : ศาสนาพุทธ ไม่ได้ให้ความสำคัญกับ “ผู้สร้าง” ในอดีตมากนัก เพราะถึงรู้ไปก็ไม่ได้ช่วยแก้ปัญหาอะไรได้ และหากเชื่อผิดๆ ไป ก็จะทำให้เกิดปัญหาเสียด้วยซ้ำ ศาสนาพุทธมุ่งสอนแต่เรื่องความเป็นไปในปัจจุบัน มากกว่าที่จะสามารถนำไปสู่การแก้ปัญหาได้จริง

เราเป็นอยู่ และทำสิ่งต่าง ๆ ในปัจจุบันนี้ ก็เพื่อให้เกิดความสุขขึ้น มีไข้หรือ? แล้วความสุขนั้นจะเกิดในกาลไหนละ กาลอดีต ปัจจุบันหรืออนาคต? คงไม่ใช่กาลอดีตแน่นอน ไข้หรือไม่? แล้วจะปวดหัวคิดหาอดีตมันไปทำไม? เรื่องที่เกิดขึ้นในปัจจุบันยังปวดหัวไม่พออีกหรือ? อนึ่ง ถ้ามีผู้ตอบได้ว่าอดีตมาจากไหนใครสร้าง? คุณจะเชื่อเขาอย่างนั้นหรือ?...ทำไมเชื่อง่ายจัง!

แต่ถ้าจะให้ตอบในประเด็นที่ถามมา ก็ตอบได้ว่า พระเจ้าอุบัติขึ้นมาได้อย่างไร? การเวียนว่ายตาย-เกิด กฎแห่งกรรม และหลักกรรมในศาสนาพุทธก็เกิดมาได้อย่างนั้นแล คือ เกิดมาตามเหตุตามปัจจัย ที่ปรุงแต่งให้เกิดขึ้นที่เรียกว่า “อิทัปปัจจยตา” นั่นเอง

“เมื่อเหตุนี้มี ผลนี้จึงมี เพราะเหตุนี้เกิดขึ้น ผลนี้จึงเกิดขึ้น”

“เมื่อเหตุนี้ไม่มี ผลนี้จึงไม่มี เพราะเหตุนี้ดับ ผลนี้จึงดับ”

สรุปได้ว่า

เพราะมีเหตุ เป็นปัจจัย ผล..... จึงเกิดขึ้น

เพราะเหตุดับ ผลจึงไม่มี

ที่จริงแล้ว ศาสนาพุทธไม่ได้ปฏิเสธพระเจ้าที่เป็นผู้สร้าง ว่าไม่มี!

สิ่งที่เป็นผู้สร้าง มีอยู่จริง! เพราะในธรรมชาติทั้งปวงไม่อาจมีสิ่งใดๆ เกิดขึ้นได้เอง ซึ่งก็คือ “เหตุปัจจัย” ที่ทำให้เกิดผลนั้นๆ ที่พระพุทธเจ้าเรียกว่า “อิทัปปัจจยตา” หรือ “สังขตธรรม” นั้นเอง เช่น พระเจ้าผู้สร้างฝนก็คือ ไอน้ำ เมฆ ความชื้น ฯลฯ นั้นเอง พระเจ้าผู้สร้างชีวิต สร้างภพ/ชาติให้สัตว์ยังต้อง เวียนว่ายตาย-เกิด ก็คืออวิชชา ตัณหา อุปาทาน และอัสวกิเลสนั้นเอง

ด้วยหลักการนี้ จึงส่งผลให้ศาสนาพุทธยอมรับความมีอยู่ของนรก สวรรค์ในทุกศาสนา เพราะศาสนาพุทธเป็นศาสนาสากล แท้จริง

อนึ่ง พระพุทธเจ้าได้ทรงรู้อีกว่า “ชีวิตหลังความตาย ไม่ได้มีอยู่ เพียงแค่นรก-สวรรค์ นรก-สวรรค์มีอยู่จริง! แต่นรก-สวรรค์ก็ยังไม่ใช้ความจริงที่เที่ยงแท้ สวรรค์ในทุกๆ ศาสนายังไม่มีความสุขที่ถาวร!

ถามว่า : อะไรคือความจริงอันเที่ยงแท้ สุขที่ถาวรมีอยู่ที่ไหน? ถ้าไม่ใช่ในสวรรค์ที่พระเจ้าสร้าง!

ตอบ : ก่อนอื่น ขออธิบายก่อนว่า คำสอนของพระพุทธเจ้าไม่ใช่ถูก ประดิษฐ์คิดค้นขึ้น หรือดลบันดาลให้มีขึ้น แต่เป็นการนำกฎความจริงของ ธรรมชาติมาบอก พระพุทธเจ้าไม่ใช่ผู้สร้างกฎ หรือผู้บังคับผู้คนให้ต้องทำตาม กฎ พระองค์เป็นเพียงมนุษย์ที่ได้บำเพ็ญบารมีมาอย่างสมบูรณ์แล้ว จนได้ตรัส รู้สัมมาสัมโพธิญาณ รู้แจ้งกฎเกณฑ์ทั้งปวงของธรรมชาติอย่างทะลุปรุโปร่ง^{๑๐๑}

หลังจากตรัสรู้แล้ว พระพุทธเจ้าทรงได้พระนามอีกนามหนึ่งว่า “พระ สัพพัญญู” แปลว่า ผู้รู้สิ่งทั้งปวง คือรู้หมดทุกอย่าง ด้วยความที่พระองค์ทรงรู้ ทุกอย่างนี้เอง ทำให้พระองค์ทรงประมวลเรื่องราวทั้งหมดได้ว่า ถ้าหากจะ ทรงสอนทั้งหมด หรือบอกทั้งหมดที่ทรงรู้ ก็จะทำให้เกิดโทษ เกิดหายนะแก่ มวลสรรพสัตว์เสียมากกว่า พระองค์จึงเลือกที่จะสอนเฉพาะเรื่องที่เป็นไป เพื่อความดับทุกข์ เพื่อคลายโศก เพื่อสันติสุขของสรรพสัตว์เพียงเท่านั้น^{๑๐๒}

^{๑๐๑} ม.อ. (ไทย) ๑๔/๒๕๔/๓๕๓.

^{๑๐๒} ข.ป. (ไทย) ๓๑/๑๖๒/๒๕๒., ส.ส. (ไทย) ๑๙/๑๑๐๑/๖๑๓.

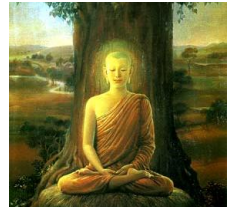
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์เปรียบเหมือนหมอผ่าตัดผู้ป่วย ที่ถูก ลูกศรยิงปักอก หมอไม่จำเป็นต้องใส่ใจว่าคนยิงเป็นใคร ทำไมคนร้ายจึงยิง (ปัญหาเรื่อง “ใครสร้างโลก”) หมอทำหน้าที่เพียงเร่งผ่าตัดช่วยชีวิตให้เร็วที่สุด แต่ถ้าผู้ป่วยไม่ยอมให้หมอผ่าตัดเอาลูกศรออกในทันที โดยตั้งเงื่อนไขว่า “หมอต้องหาคนยิงให้ได้ก่อน เขาหน้าตาเป็นอย่างไร? ผู้หญิงหรือผู้ชาย? ต้องให้เขาบอกเหตุผลที่ยิงให้ได้ก่อน ผมจึงจะยอมให้หมอผ่าตัดเอาลูกศรออก!”

เมื่อเป็นเช่นนี้ ก็รับรองได้ว่า ผู้ป่วยต้องเสียชีวิตก่อนอย่างแน่นอน^{๑๐๓}

ศาสนาพุทธชี้แนวทางแก้ปัญหาของมนุษยชาติ ด้วยความรู้ที่ถูกต้องตามสภาพความเป็นจริงของชีวิต เพราะระบบความรู้ไม่มีไข่เกิดจากการคิดวิเคราะห์ หรืออ้างเหตุผลจากแหล่งความรู้อื่น แต่เริ่มต้นจากประสบการณ์ตรง จากการตรัสรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วถูกพิสูจน์โดยประจักษ์ณ์ด้วยประสบการณ์ตรงของพระภิกษุในพุทธศาสนา มาทุกยุค ทุกสมัย^{๑๐๔}

ก่อนจะตอบคำถามนี้ ขออธิบายถึงที่มาของคำตอบให้แจ้งชัด ดังนี้

ณ คีวันเพ็ญ เดือน ๖ ใต้ต้นโพธิพฤกษ์ นับถอยไป ๒,๖๐๐ ปีก่อน พระโพธิสัตว์ทรงบรรลุนิพพานรู้แจ้งอดีตชาติ และญาณรู้กรรมและวิบากกรรม) ของสรรพสัตว์ อย่างทะลุปรุโปร่ง เป็นเหตุให้พระองค์ทรงมุ่งสู่ "พระนิพพาน" อย่างไม่คิดทวนกลับ

ในเรื่องนี้ มีประเด็นว่า “บุพเพนิวาสานุสสติญาณ และจตุปปต - ญาณ ส่งผลต่อการบรรลุอาสวัภยญาณอย่างไร?”

คำตอบ คือ : เมื่อเกิดญาณรู้แจ้งอดีตชาติอย่างครบถ้วน ก็จะมีพบว่ามีสิ่งใด ๆ ที่เราอยากได้ อยากมี อยากเป็น ทั้งในปัจจุบันและอนาคต สิ่งนั้น ๆ เราทุกคนล้วนเคยได้ เคยมี เคยเป็น มาครบหมดทุกอย่างแล้วในอดีต คือ เคย

^{๑๐๓} ดูรายละเอียดใน ม.ม. (ไทย) ๑๓/๑๒๖/๑๓๗. ม.ม. (ไทย) ๑๓/๑๒๘/๑๔๑.

^{๑๐๔} ที.ม. (ไทย) ๑๐/๙๐/๕๐, ที.ม.อ. (บาลี) ๙๐/๗๖, วิ.มหา.อ. (บาลี) ๑/๑๙/๑๙๑.

ขึ้นสวรรค์มาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน แล้วก็ยังต้องมาเกิด แก่ เจ็บ ตาย ต้องพลัดพรากแบบเดิมๆ อยู่ในปัจจุบันนี้ ไม่ต่างอะไรจากในอดีตเลย ..น่าเบื่อ!

อนึ่ง กุศลกรรมใดๆ การทำคุณงามความดีใด ๆ ทั้งการให้ทาน รักษา ศีล เจริญภาวนา เราทุกคนเคยทำมาครบทุกอย่างแล้วในอดีต และวิบากกรรมใดๆ ที่ดีเลิศ เราทุกคนก็เคยเสวยมาหมดแล้วในอดีต และก็ยังต้องมาเกิด แก่ เจ็บ ตาย แบบซ้ำๆ เดิมๆ อยู่ในปัจจุบัน ไม่ต่างอะไรจากในอดีตเลย ..น่าเบื่อ!

มีกรรมประเภทเดียวเท่านั้น ที่ในอดีตเราทุกคนยังไม่เคยทำ ไม่เคยประพฤติ ไม่เคยเข้าถึง เพราะสิ่งนี้เป็นเรื่องของปัจจุบันเท่านั้น นั่นคือ “กรรมที่เป็นไปเพื่อการดับกรรม กรรมเพื่อความสิ้นกรรม” อันได้แก่ การเจริญวิปัสสนาภาวนา ตามแนวสติปัฏฐาน ๔ จนเกิดปัญญาญาณ รู้แจ้งรูป-นาม ปัจจุบัน บรรลุมรรค ผล พระนิพพาน (ดูเพิ่มเติมที่หน้า ๒๖, ๓๔, ๒๙๒)

ถาม : ชาตินี้เรามีจริงหรือ? ถ้ามีจริงช่วยพิสูจน์ให้เห็นหน่อย!

ตอบ : แล้วพรุ่งนี้มีจริงหรือไม่ ช่วยพาไปดูหน่อยสิ!

ถาม : ชาตินี้ที่แล้วมีจริงหรือ? จะพิสูจน์ได้อย่างไร?

ตอบ : ช่วยนำย้อนไปเมื่อวานก่อนสิ แล้วจะบอก!

ถาม : ถ้าชาตินี้ที่แล้วมีจริง ทำไมเราจำอะไรไม่ได้เลย มันยุติธรรมแล้วหรือ ที่เราต้องรับกรรม ที่เราจำไม่ได้เลย ว่าได้ทำไว้เมื่อไหร่?

ตอบ : ที่เราจำอดีตชาติไม่ได้ ก็เพราะระบบชีวิตไม่ได้มีอยู่แบบถาวร (อย่างที่เชื่อกันในศาสนาที่มีพระเจ้า) แต่ระบบชีวิตของสรรพสัตว์มีอยู่แบบเกิด-ดับไปเรื่อยๆ (ระบบแอนิเมชัน) เมื่อตายลงครั้งหนึ่งๆ จิตเก่าก็ดับไป.. จิตใหม่ก็ยึดอารมณ์ใหม่ๆ สร้างภพสร้างชาติใหม่ต่อไปอีก ..ผู้ที่สมาธิยังไม่มีการล้างพอ จึงไม่สามารถจำอดีตชาติได้

ถาม : ทำไมต้องแสวงหา "ความสิ้นกรรม"?

ตอบ : เพราะทั้งทำดี และทำชั่ว ล้วนเป็นการ "ก่อกรรม" ทั้งสิ้น
แม้จะก่อกรรมดี ให้ได้ไปเกิดในสวรรค์แล้ว ...มีเทพตนใดบ้างที่จะ
ไม่ตกนรกอีก มีกลางวัน วันใดบ้างที่ไม่ตามมาด้วยความมืดมิดในยามค่ำคืน
อีกพระนิพพานเท่านั้นเป็นที่สิ้นกรรม เป็นที่ปลอดภัยที่แท้จริง (ดูที่หน้า ๒๘๖)

อนึ่ง เจตนาในการปฏิบัติวิปัสสนาภาวนา เป็นการประกอบกรรม ที่
ไม่ดำไม่ขาว^{๑๐๕} คือเป็นกรรมเพื่อความดับกรรม เพื่อความสิ้นกรรม เพื่อบรรลุ
อริยมรรคทั้ง ๔ มีโสดาปัตติมรรค เป็นต้น กรรมชนิดนี้เป็นกรรมที่ผู้เห็นภัย
ในวัฏฏะแล้วต้องการจะดำเนินไปให้ถึง และวิธีการจะดำเนินให้ถึงกรรมชนิด
นี้ได้ก็ต้องเจริญมรรคมีองค์ ๘ ให้สมบูรณ์ หรือที่เรียกว่า “เจริญวิปัสสนา
ภาวนา” ที่เป็นข้อปฏิบัติเพื่อบรรลุพระนิพพาน เพียงเท่านั้น

พระนิพพาน คือ ภาวะที่หลุดพ้นไปจากการครอบงำของ “พระเจ้า
(สังขตธรรมที่ปรุงแต่งให้สิ่งต่างๆ บังเกิดขึ้น)” ได้อย่างเด็ดขาด สิ้นเชิงแล้ว!

ประเด็นนี้ ชาวมุสลิมถามว่า การที่มี**พระเจ้า**คอยคุ้มครองป้องกันจิต
วิญญาณ..ไม่ดีกว่า ไม่มีอะไรคุ้มครองเลยหรือ?

ก็ตอบว่า ในพระนิพพานไม่มีจิต ไม่มีวิญญาณ ไม่มีสังขารทุกข์ อีก
ต่อไปแล้ว จะมีประโยชน์อะไรด้วยผู้คุ้มครอง!

พระนิพพาน เป็นสภาวะที่ปราศจากกิเลสเครื่องร้อยรัด เมื่อไม่มี
กิเลสแล้วจึงเป็นสุขอย่างยิ่ง เป็นสุขชนิดที่ไม่อาจกลับมาเป็นทุกข์ได้อีก ดัง
พระพุทธพจน์ว่า “นิพพานํ ปรมํ สุข^{๑๐๖}” พระนิพพานเป็นบรมสุข”

แต่โลกทุกวันนี้ เข้าใจกันว่าความสุขอยู่ที่การมี
ทรัพย์สินสมบัติมากๆ มียศฐาบรรดาศักดิ์สูงๆ มีวัตถุเครื่องใช้
สอย มีสิ่งเสพพรั่งพร้อม มนุษย์จึงพากันทุ่มเททั้งชีวิต

^{๑๐๕} ที.สี. (ไทย) ๙/๓๗๕/๑๕๗, อจ.จตุก. (ไทย) ๒๑/๒๓๗/๓๕๓.

^{๑๐๖} ดูใน ม.ม. (บาลี) ๑๓/๒๑๕/๑๙๑, ม.ม. (ไทย) ๑๓/๒๑๕/๑๙๐.

พยายามชวนชายเพื่อให้ได้มา ซึ่งสิ่งเสพเหล่านั้น โลกจึงเกิดความวุ่นวายไม่รู้จบสิ้น คนเกิดมามากขึ้น แต่วัตถุสิ่งเสพมีอยู่ในโลกอย่างจำกัด ไม่เพียงพอต่อความต้องการ ประเทศมหาอำนาจจึงคิดจะไปแสวงหาสิ่งเหล่านี้กันที่ดาวอังคารอีก เพราะเชื้อเหตุแห่งความทุกข์ คือกิเลสตัณหา (ความอยากได้ อยากมี อยากเป็น) ยังไม่ถูกกำจัดให้สิ้นไป

แม้ตัวเราเองจะยังไม่ทราบชัดว่า “นิพพานเป็นสุขอย่างไร? จะสุขมากกว่าการได้อยู่กับคนรัก ได้ดูหนังที่ชอบ ได้มีครอบครัวที่อบอุ่น หรือไม่?” แต่ปัญญาตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าบอกให้เราเห็นว่า “เราทุกคนเคยเวียนว่ายตายเกิดมาแล้วนับชาติไม่ถ้วน ความสุขใดๆ ที่เราปรารถนาอยากได้ อยากมี อยากเป็นในปัจจุบัน หรือในอนาคต ความสุขเหล่านั้น เราทุกคนล้วนเคยประสบมาแล้วทั้งสิ้นในอดีตชาติ แต่ก็ไม่มีสิ่งใดคงทนถาวรมาถึงปัจจุบันได้เลย และแล้ว ..เราก็กังต้องแก่ ต้องเจ็บ ต้องตาย และยังคงทนรทกแบบเดิมๆ อีกเหมือนเดิม! นั่นก็เพราะว่ายังมี “กิเลสตัณหา” ที่เป็นเชื้อเหตุให้ยังต้องเกิดอีก

ถ้าเราไม่ต้องการเป็นทุกข์อีกแล้ว ก็ต้องเข้าถึงความไม่เกิดอีกให้ได้ ซึ่งพระพุทธเจ้ายืนยันว่า “ในพระนิพพาน ไม่มีการเกิด ไม่มีการตาย”^{๑๐๗} ความสุขในนิพพานจึงมิใช่ความสุขชนิดที่เป็นไปเพื่อความบีบคั้นกดดัน อีกต่อไป เพราะนิพพานเป็นภาวะที่ปราศจากกิเลส เมื่อไม่มีกิเลสจึงเป็นสุขอย่างยิ่ง ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “นิพพานํ ปรมํ สุขิ”^{๑๐๘} นิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง”

ถาม : ใครคือคนกำหนด ว่าบาป ว่าเป็นี่คือความชั่ว นี่คือนรก สวรรค์ ในเมื่อนรกอยู่ในอก สวรรค์อยู่ในใจ แค่ว่าใจให้มีสุข ก็พ้นทุกข์แล้วนะ?

ตอบ : พัน ! ชนิดที่ไม่ต้องกลับมาทุกข์อีกแล้ว ได้หรือไม่? ในอดีตมีสุขครั้งใดบ้างที่ไม่กลับมาเป็นทุกข์อีก มีหรือไม่? พระนิพพานเท่านั้นเป็นภาวะที่หลุดพ้นไปจากการครอบงำของ "พระเจ้า (สังขตธรรม)" ได้อย่างสิ้นเชิง เป็นบรมสุขชนิดที่ไม่ต้องกลับมาทุกข์อีกแล้ว!

^{๑๐๗} ดูใน ม.ม. (ไทย) ๑๒/๒๓๕/๒๔๘., ข.ป. (บาลี) ๓๑/๑๐/๒๐

^{๑๐๘} ดูใน ข.ป. (ไทย) ๓๑/๒๑๕/๑๙๐.

อนึ่ง หากความดี-ความชั่วนั้น เกิดขึ้นจากการกำหนดกฎเกณฑ์ของใครผู้ใดผู้หนึ่ง แสดงว่าความดี-ชั่วนั้นยังไม่ใช่เป็นความจริงแท้! ยัง อาจมีการเปลี่ยนแปลงการกำหนดมาตรฐานดี-ชั่วได้อีก ตามความต้องการของผู้กำหนด

ศาสนาพุทธไม่ได้เป็นเช่นนั้น ความดี-ความชั่วไม่ได้ถูกใครกำหนดขึ้น แต่เป็นไปตามเหตุและปัจจัย การกระทำใดเกิดจากความไม่โลภ ไม่โกรธ ไม่หลง มีผลเป็นความเจริญ (ด้วยสติ สมาธิ ปัญญา) การกระทำนั้นเป็นความดีในตัวเอง ไม่ใช่เพราะใครมากำหนดขึ้น นัยเดียวกัน หากการกระทำใดเกิดจากความโลภ โกรธ หลง มีผลเป็นความเสื่อม ความบีบคั้น ความทุกข์ร้อน การกระทำนั้นเป็นความชั่วในตัวเอง ไม่ใช่เพราะใครมากำหนดขึ้น!

ถาม : แล้วจะรู้ได้อย่างไร ในเมื่อเรามาจากความไม่รู้ในสิ่งๆ นั้น ว่าดีหรือไม่ดี?

ตอบ : ใช่ เราเองยังไม่รู้! แต่พระพุทธเจ้าเป็นผู้รู้ (พุทธโธ แปลว่า รู้แล้ว) พระองค์จึงนำมาบอก นอกจากศาสดาของศาสนาพุทธแล้ว ยังมีศาสดาของศาสนาไหนอีกบ้าง ที่เป็น “ผู้รู้”

ถาม : ในเมื่อพระพุทธเจ้าของท่าน มาจากความไม่รู้เช่นกัน แล้วท่านจะรู้ได้อย่างไรหรือ? แล้วก่อนหน้านั้นที่ยังไม่รู้ล่ะ?

ตอบ : พระพุทธเจ้าเคยไม่รู้มาก่อนก็จริง แต่พระองค์เพียรพยายามค้นหาด้วยวิธีการต่างๆ จนได้ค้นพบ "ปัญญาญาณ" ที่พัฒนาไปสู่ความรู้แจ้งได้ นี่แหละคือบุคคลที่ควรเอาเป็นแบบอย่าง ควรปฏิบัติตามอย่างยิ่ง เพราะตัวเราเองก็ยังไม่รู้ เหมือนกับพระพุทธเจ้าก่อนตรัสรู้ หากมนุษย์ทั้งหลายปฏิบัติตามที่พระองค์บอก เราเองก็จะรู้แจ้งได้เช่นกัน คือ บรรลุเป็นพระอรหันต์เหมือนพระพุทธเจ้าได้ เช่นกัน เหมือนพระอรหันต์ทั้งหลาย ในโลก

และนี่แหละ คือเหตุผลสำคัญ ที่มนุษย์ทั้งหลายยอมหมอบกราบ บูชา มนุษย์ด้วยกัน ยิ่งกว่าเทพเจ้าใดๆ เสียอีก เพราะพระองค์สามารถฝึกฝน พัฒนาตนเอง จากความไม่รู้เหมือนอย่างเรา ๆ จนเป็นผู้รู้แจ้งได้ ด้วยพระองค์เอง ไม่ได้อ้อนวอนร้องขอจากใครทั้งสิ้น ซึ่งปัญญาญาณนี้ ไม่ว่าเทพเจ้าองค์

ใดก็ประทานให้แก่มนุษย์ไม่ได้ แต่ผู้เจริญรอยตามแนวทางของพระพุทธเจ้าสามารถทำได้มาทุกยุคทุกสมัย ถึงปัจจุบัน นั่นคือพระอรหันต์ทั้งหลาย

อนึ่ง “ปัญญาญาณ” นี้ หากมีผู้อ้างว่าพระเจ้าเป็นผู้สร้าง ศาสนาพุทธก็ไม่ปฏิเสธนะ แต่ขอให้ช่วยอธิบายหน่อยว่า มีลักษณะอาการเป็นอย่างไร? แต่ถ้าไม่รู้ ก็ให้อ่านเอาในพระไตรปิฎกก็แล้วกัน นะ!

ถาม : หากเราโลกในการทำความดี...แสดงว่าเราทำผิดหรือไม่...หากพอโกรธลูกไม่พอใจลูกที่ลูกไม่ทำตามคำสั่ง...แสดงว่าพอเป็นคนไม่ดีใช่หรือไม่?

ตอบ : ประการแรก ความดีที่ทำด้วยความโลภ ไม่มี.. ยกเว้นว่า เป็นการกำหนดความดีนั้นกันเอาเอง! มีแต่ฉันทะ ความยินดีพอใจในการทำดีให้มากๆ และ วิริยะ (ความเพียร) ในการประกอบความดีนั้น ซึ่งไม่ใช่ความโลภ จิตมี ๘๙ แบบ จิตมีความโลภ กับจิตมีฉันทะ เป็นคนละอย่างกัน!

อนึ่ง ในความเป็นจริงแล้ว ความดีกับบุญ ไม่ใช่เรื่องเดียวกันเสมอไป ความดีเป็นการกำหนดขึ้นของสังคมนั้นๆ บุญเป็นการกระทำความดี ชนิดที่จะส่งผลให้เกิดความสุขทั้งชาตินี้และชาติหน้า

อนึ่ง พระพุทธเจ้าพบอีกว่า บุญก็ทำให้เกิดความสุขที่ถาวรไม่ได้ พระนิพพานเท่านั้นจึงจะมีความสุขที่ถาวร ชนิดที่ไม่ต้องกลับมาเป็นทุกข์อีกแล้วได้ เป็นภาวะที่หลุดพ้นไปจากการครอบงำของ "พระเจ้า" ได้อย่างสิ้นเชิง

อีกประเด็นหนึ่ง พอสั่งให้ทำอะไร? เรื่องนี้ยังวัดความดี-ความชั่วไม่ได้ อยู่ที่ว่า เมื่อพอโกรธแล้ว พอได้ทำอะไรด้วยความโกรธนั้นหรือไม่? ถ้าทำ การกระทำนั้นแหละจึงจะเป็นบาป! แต่ที่แน่ๆ ความโกรธนำมาซึ่งทุกข์ แน่นอน

ถาม : ทำไมคำสอนของศาสนาพุทธ ไม่มีมาตรฐานที่แน่นอน? ตกลงจะสอนให้ไปสวรรค์ หรือไปนิพพานกันแน่ ง!

ตอบ : ศาสนาพุทธมีคำสอนหลายมาตรฐาน จริง! นั่นก็เพราะว่า พระพุทธเจ้าทรงรู้แจ่มแจ้งหมดทุกอย่าง พระองค์จึงรู้ว่านรกมีจริง สวรรค์มีจริง นิพพานมีจริง ความสุขมีอยู่ ๒ ประเภท คือ โลกียสุข และโลกุตระสุข

ศาสนาพุทธจึงมีคำสอนตั้งแต่การใช้ชีวิตประจำวันให้มีความสุข ไม่เดือดร้อนทั้งในปัจจุบันและอนาคต ในชาตินี้ อีกทั้งสอนวิธีปฏิบัติเพื่อให้ได้ไปเกิดในสวรรค์ในชาติหน้า และชั้นสูงสุด สอนให้ไปถึงพระนิพพาน หลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด พ้นจากทุกข์ทั้งปวง ได้ประสบสันติสุขอย่างถาวร

ทั้งนี้ ก็เพราะพระพุทธเจ้าทรงรู้แจ้งว่า สัตว์แต่ละชีวิตมีสติปัญญาไม่เท่ากัน! มีความเพียรพยายามไม่เท่ากัน (ทำไมพระเจ้าไม่สร้างให้มีมาตรฐานเดียวกัน ...ก็ไม่รู้?) บางคน ถึงจะเชี่ยวชาญอย่างไรก็ไม่อาจถึงพระนิพพานในชาตินี้ได้ ก็ทำบุญไปสวรรค์ก่อนก็แล้วกัน แต่คนที่สั่งสมบุญบารมี สติปัญญา มาดีแล้ว เมื่อได้ฟังแนวทางที่ถูกตรง แล้วปฏิบัติตามด้วยศรัทธาและความเพียร เขาก็จะบรรลุถึงพระนิพพานได้เลย ในชาตินี้

ถาม : มีอะไรพิสูจน์ว่า คำสอนของศาสนาพุทธเป็นความจริง?

ตอบ : ลองเจริญสติปัฏฐาน ๔ ด้วยความตั้งใจจริงๆ สัก ๗ วันดูสิ! ถ้าความโลภ ความโกรธ ความหลงไม่ลดลง และสติ สมาธิ ปัญญาญาณไม่เพิ่มขึ้น เลิกนับถือพุทธไปได้เลย! อนึ่ง เรื่องนี้ แม้แต่พระภิกษุที่บวชมาเป็นสิบๆ ปี มีน้อยนักที่เคยเจริญสติปัฏฐาน ๔ ด้วยความตั้งใจจริง ครบ ๗ วัน...

ทั้งนี้ ก็มีบางท่านตั้งประเด็นคัดค้านว่า เคยเจริญสติปัฏฐาน ๔ แบบกำหนดพอง - ยุบ ตั้ง ๕ วัน รากะ โทสะไม่เห็นลดลงเลย ยังมีเหมือนเดิม!

ก็ขอถามว่า ระหว่างปฏิบัติภาวนา วันที่ ๕ เป็นต้นไป ตั้งแต่ตื่นนอนจนหลับ ยังมี ๑ นาทีไหนหรือไม่ ที่ไม่ได้กำหนดรู้เท่าทันอารมณ์ปัจจุบันขณะ สัก "หนอ"? ถ้ายังมี..แสดงว่ายังไม่มีความจริงใจต่อการปฏิบัติภาวนา

หลักสูตรวิปัสสนาภาวนา ตามแนวสติปัฏฐาน ๔ หลักสูตร ๗ วัน ฟังบรรยายได้ที่ : <https://www.youtube.com/watch?v=W5i42131dK4>

ชาวพุทธถาม : ทำไมคนพุทธยังยึดอยู่กับวัตถุ..ในเมื่อการหลุดพ้น..คือการหลุดพ้นจากทุกๆ สิ่ง หรือแค่ต้องการหลุดพ้นจากพระเจ้าหรือ?

ตอบว่า : ที่จริงการบูชาวัตถุพระพุทธเจ้าไม่ได้สอน แต่มีเหตุผลอยู่ว่า

ขณะนั่งเรือข้ามทะเล หากตัวไม่เหยียบติดอยู่กับเรือ จะให้ว่ายน้ำไปเองหรือ? ทะเลนะ ไม่ใช่คลอง! และอย่าคิดไปเองว่า คนที่นั่งเรือขณะข้ามทะเล เมื่อถึงชายฝั่งแล้ว เขาจะแบกเรือเอาไปด้วย. ใครทำอย่างนั้น ก็โง่แล้ว?

ที่ว่าชาวพุทธไหว้ดิน ไหว้อัฐิ ไหว้ปูนนั้น คุณนึกไม่ออกจริงๆ หรือ? ว่า ในใจขณะนั้น ชาวพุทธกำลังบูชาอะไรอยู่? ถ้านึกไม่ออก แสดงว่าถูกอคติบังใจแล้วแหละ และเมื่อเทียบกันแล้ว ใครกันแน่หลงวัตถุ ตอนที่ชาวมุสลิมระเบิดทำลายพระพุทธรูปบาบิยันที่อัฟกานิสถาน มีชาวพุทธคนใดไปเผา มัสยิดสักหลังบ้างหรือไม่? แต่เด็กไร้เดียงสาคนหนึ่ง เผาหนังสือเล่มหนึ่ง วัดพุทธในประเทศ บังคลาเทศถูกเผาไปตั้ง ๘ วัด บ้านถูกเผากว่า ๕๐ หลังคาเรือน จริงหรือไม่?

ทัศนคติของชาวพุทธต่อพระเจ้า

สำหรับชาวพุทธแล้ว โลกคือปัญหา! เพราะโลกเต็มไปด้วยราคะ โทสะ โมหะ ตัณหา อุปาทาน และความแค้น ความเจ็บ ความตาย^{๑๐๙} ความพลัดพราก โรคภัยและภัยพิบัติต่างๆ ฉะนั้น ผู้สร้างโลกก็คือ “ผู้สร้างปัญหา!”

อนึ่ง พระพุทธเจ้าทรงรู้อย่างแจ่มแจ้งว่า แม่ได้ไปอยู่บนสวรรค์แล้ว ก็ยังไม่ใช้ที่ที่เที่ยงแท้ถาวร เพราะเมื่อหมดกำลังบุญกุศลที่เคยทำไว้ ก็ยังต้องเวียนว่ายตาย-เกิดใน ๓๑ ภูมิ ไม่มีที่สิ้นสุด โดยมีวิชาและตัณหาเป็นตัวชักนำไป ยังต้องประสบกับความแค้น ความเจ็บ ความตาย และนรกอยู่เรื่อยไป ไม่สิ้นสุด

เป้าหมายของศาสนาพุทธ ก็คือ ต้องการหลุดพ้นจากโลกและพระเจ้า (สังขตธรรม) (เพราะไม่จริง! เดียวพระเจ้ายกสร้างโลกใบใหม่ขึ้นมาอีก) ด้วยการเข้าสู่พระนิพพาน หลุดพ้นจากการเวียนว่ายตาย-เกิดอย่างเด็ดขาด สิ้นเชิง!

^{๑๐๙} “ความแค้น ความเจ็บ ความตาย ย่อมย้ายสัตว์ สัตว์โลกนี้ไม่มีกำลังที่จะต่อสู้ ทั้งไม่มี ความเร็วที่จะหนีไป แม้ผู้ใดพึงมีชีวิตอยู่ถึง ๑๐๐ ปี ผู้นั้นก็มีความตายอยู่เบื้องหน้า” ดูใน ขุ.เถร. (ไทย) ๒๖/๔๕๐/๔๑๖., ส.ม. (ไทย) ๑๙/๕๑๑/๓๗๒.

พุทธศาสนากับวิทยาศาสตร์

พระพุทธเจ้าตรัสว่า สัพเพ ธมมา อนตตา. ธรรมทั้งปวงเป็นอนัตตา
ยถินัจจํ ตํ ทุกขํ, ยํ ทุกขํ ตทนต์ตา. สิ่งใดไม่เที่ยง สิ่งนั้นเป็น
ทุกข์ สิ่งใดเป็นทุกข์ สิ่งนั้นเป็นอนัตตา^{๑๑๐} ไม่เที่ยงเพราะมีแล้วกลับไม่มี
เป็นทุกข์เพราะถูกความเกิดและความดับบีบคั้นอยู่ตลอด ชื่อว่าอนัตตา เพราะ
ไม่มีแก่นสาร ทุกๆ ขณะแปรเปลี่ยนไปสู่ความดับ (สู่ความว่าง..จากตัวตน)
ตลอดเวลา^{๑๑๑}

ภาวะ “อนัตตา” นั้นไม่ใช่ไม่มีอะไรเลย เป็นภาวะที่มีอยู่จริงตาม
ธรรมชาติ แต่มีอยู่แบบอนัตตา แบบไม่มีตัวตนที่จะให้ยึดเป็นนั่น เป็นนี่ถาวร
ได้ ไม่มีตัวตนที่ถาวร แต่ก็ เป็นภาวะที่มีอยู่จริง มีอยู่แบบเกิด-ดับตลอดเวลา

ถามว่า : ความเกิดมาจากไหน ตอบว่า : มาจากความดับ ความดับ
คือภาวะที่ว่างจากสิ่งที่เกิด(อตตตา) นั่นแสดงว่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นล้วนมาจาก
สภาวะ “อนัตตา” และเมื่อเกิดขึ้นแล้ว ก็ดับไปสู่สภาวะว่างจากสิ่งที่เกิดอีก
ตลอดเวลา

ภาวะอนัตตากับวิทยาศาสตร์

อธิบายนโดย : ดร.วรภัทร์ ภูเจริญ อธิการบดีมหาวิทยาลัย NASA

ปริญญาตรี : เคมีเทคนิค จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปริญญาโท : วิศวกรรม Youngstown State University, U.S.A.

ปริญญาเอก : ด้านเครื่องกล และวัสดุศาสตร์ Cleveland State
University, ได้รางวัลดีที่สุดในโลกด้านเครื่องยนต์ไอพ่น ปี พ.ศ.๒๕๒๘

เขาให้สัมภาษณ์นิตยสารฉบับหนึ่งไว้ว่า “เดิมผมนับถือศาสนาคริสต์
คือ เป็นคริสต์กันทั้งบ้าน แต่มาพบว่าหลักคำสอนของคริสต์ แก้ปัญหาชีวิตให้

^{๑๑๐} ส.ข.(บาลี) ๑๗/๑๕/๑๙, ส.ข.(ไทย) ๑๗/๑๕/๒๙, อัง.ทุก. (ไทย)๒๑/๑๓๗/๓๘๕.

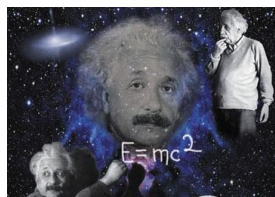
^{๑๑๑} พ.บ. (ไทย) ๓๑/๓๑/๔๙, พ.อุทาน. อ. (ไทย) ๑/๗/-/๖๙๑.

เราไม่ได้ เลยหันมาศึกษาพุทธและเปลี่ยนมาเป็นพุทธ เมื่ออายุ ๓๙ แต่เป็นพุทธได้สัก ๒ ปีรู้สึกว่จริงๆ แล้ว โลกนี้มีแต่ความว่างเปล่า ต้องขอบคุณพระพุทเจ้าที่ ทรงชี้ให้เราเห็น ว่าสุดท้ายแล้วชีวิตนี้ก็ไม่มีอะไร แน่นนอน และวิธีที่จะสยบความเปลี่ยนแปลง ก็คือความว่างภายในใจ ถ้าใจสงบก็สามารถสยบความเคลื่อนไหวภายนอกได้หมด เหมือนตรงกลางพายุ ซึ่ง รอบๆ หมุนวน แต่ตรงกลางสงบ จิตกับความคิดนี่คนละตัวกันนะ ขณะที่เรา ใช้สติควบคุมความคิด เราต้องรักษาความว่างของจิต”

ท่านได้อธิบายสมการ การเดินทางข้ามภพไว้ว่า

E (พลังงาน) = m (มวลของสาร) $\times c$ (ความเร็วแสง) ยกกำลังสอง สมการนี้เป็นต้นกำเนิดของระเบิดปรมาณู อาศัยการแตกตัวของ สสาร แสงมีอัตราเร็วแสงที่ปัจจุบันวัดกันได้ที่ 299,792.458 กิโลเมตร/วินาที

1 ปีจูเลียน (365.25วัน) แสงเดินทางได้ 9,460,730,472,580.8 กิโลเมตรหรือ 9.4607×10^{12} ยกกำลัง 12 โดยประมาณ กาแล็กซี ของเราชื่อ “กาแล็กซีทางช้างเผือก (The Milky Way Galaxy)” อยู่ห่างจากกาแล็กซีเพื่อนบ้านที่ชื่อว่า แอนโดรเมิดา 2.3 ล้านปีแสง

ดังนั้น การเดินทางไปยังอีกกาแล็กซีหนึ่งที่ไกลที่สุด ถ้าจะให้ใช้เวลาแค่ปีเดียว ต้องเคลื่อนที่เร็วกว่าความเร็วแสง 2.3 ล้านเท่า ของอัตราความเร็ว 299,792.458 กิโลเมตร/วินาที มันเป็นไปได้ที่ร่างกายมนุษย์จะทนแรงกดดันของอากาศที่เกิดจากความเร็วนั้น ชั้บรถเร็ว 220 กิโลเมตรต่อชั่วโมง นั้นเป็นความเร็วที่น้อยมากด้วยซ้ำ เรายังรู้สึกตึงๆ หรือว่าคนที่เคยเล่นบันจี้จัมก็คงรู้สึกได้ อีกแบบที่คล้ายๆ กัน หนทางที่เป็นไปได้ที่เราจะเดินทางไปยังกาแล็กซี แอนโดรเมิดา เราต้องไปในรูปแบบพลังงาน ตามสูตร

E (พลังงาน) = m (มวลของสาร) \times c (ความเร็วแสง) ยกกำลังสอง
นั่นก็คือ การสลายมวลอนุภาคร่างกายเราเป็นพลังงานแล้วเดินทางไป เมื่อถึง
ปลายทางก็เปลี่ยนเราที่อยู่ในรูปพลังงานกลับเป็นมวลเหมือนเดิม (ย้อน
สมการ) คงเคยได้ยินคำว่า “วาร์ป” ทฤษฎีการวาร์ป การเดินทาง แบบใหม่

วิญญาน ดำรงอยู่ในลักษณะของพลังงาน จิตเราเมื่อหลุดจากร่างกายก็ดำรงลักษณะเหมือนพลัง เวลา การเดินทางแค่นี้ก็จะไปถึงที่หมายเสียแล้ว จะเห็นว่าเร็วกว่าแสงหลายเท่าตัว (แสงก็เป็นพลังงานรูปแบบหนึ่ง) หรือกรณี อย่างที่หลวงพ่อฤาษีลิงดำ ท่านใช้มนมยทิธิไปดูหลุมดำ (Black hole) นั่นก็เป็นการเคลื่อนที่ ที่เหนือความเร็วแสงอย่างเทียบไม่ได้ (วาร์ป)

เมื่อจิตเป็นพลังงาน เมื่อวิญญานคือพลังงาน การที่ตาเราจะมองเห็นวิญญานต้องมีความไวอย่างมาก โดยมาก ถ้าวิญญานไม่ได้ตั้งใจปรากฏให้เห็น ยากมากที่ตาเนื้อจะมองเห็น นอกจากผู้ที่มีตัจจิต (จิตมีความเร็ว)

การที่เรามองไม่เห็นเทวดา เทวดามองไม่เห็นพรหม พรหมมองไม่เห็นอรูปพรหม ก็เพราะความต่างของพลังงาน พลังงานต่างกันที่ความถี่กับความยาวคลื่น คลื่นความถี่ที่ตาเนื้อพอมองเห็นได้ คืออยู่ในย่าน 380 THz (3.8×10^{14} เฮิรตซ์) ถึง 750 THz (7.5×10^{14} เฮิรตซ์) คนเราเห็นผีได้ง่ายกว่าเห็นเทวดา เพราะผีมีความถี่สูง ความยาวคลื่นน้อยกว่าเทวดา ยิ่งเทวดาชั้นสูงๆ ยิ่งมีความยาวคลื่นมากขึ้นเรื่อยๆ ตามลำดับ ความถี่ก็ต่ำลงตามลำดับ^{๑๑๒}

นิพพาน ในทัศนะของนักวิทยาศาสตร์

ในเรื่องนี้ ดร.วรภัทร์ ภูเจริญ อธิบายว่า : อย่าเชื่อในสิ่งที่ตาเห็น : อย่าเชื่อว่าสิ่งที่เห็นเป็นของจริง เพราะดวงตาของคนเรารับภาพที่กระทบได้ที่ ๑๖ ครั้งต่อวินาที แต่ที่เราเห็นเป็นแอนิเมชัน กระทบ

^{๑๑๒} <http://atcloud.com/mobile/story/67716>

มากกว่า ๑๖ ครั้งต่อวินาที ทำให้สายตาเราจับไม่ทัน จึงเห็นมันเคลื่อนที่ ทุกสิ่งบนโลกนี้มันกระพริบ (กระพริบเกิด/ดับๆ-Quarks (ควาร์กซ์)) ไม่มีตัวตอนที่แท้จริง

มนุษย์เราเป็นเหมือน CD ROM : ร่างกายเป็นเพียงเครื่องใส่ CD ROM เพื่อบันทึก จิตใจของเราเป็นแผ่นแม่เหล็กบน CD เมื่อมีเรื่องหรือมีอะไรที่จดจำ ก็เหมือนกับเรากำลังเขียนเรื่องนั้นลงบนแผ่น CD เมื่อเราตายก็เหมือน กับเครื่องใส่ CD ROM พัง แต่แผ่น CD ROM ยังไม่พัง ก็เปรียบกับ เราตายแต่วิญญาณเราไม่ตาย ยังเกิดดับ-ดับเกิด ต่อไป

CD ROM นี้ไปไหน? (เข้าโหมตหลังความตาย) โลกนี้มีเพียงโค้ด 0 และ 1 หรือ +/0/- หรือ On Off ถ้าเราทำดี code ของเราก็จะเป็น 1 (คือมีการกระทำ) หรือ + (คือการกระทำในด้านดี) หรือ On (มีการกระทำ) code ตัวนี้ก็จะถูกบันทึกลง CD ROM ซึ่งก็คือจิตวิญญาณของเรา

เมื่อเราตายไปยมบาลก็จะเช็ครหัส ว่าเป็นในแง่ + หรือแง่ - ถ้าบวกมากก็ไปสวรรค์ ถ้าลบมากก็ลงนรก ถ้าอยากไปนิพพานต้องทำให้ยมบาลไม่สามารถอ่าน CD ROM หรือ ไม่สามารถมองเห็นวิญญาณของเราได้ เมื่อจุดจิตดับ คำถามคือ แล้วทำยังไงล่ะ? มันจะเป็นการลงรหัสของจิตใจ ถ้าทำแล้วจิตใจบอกว่าดี code จะเป็นบวก (ยมบาลมองเห็น) ไปสวรรค์ ถ้าทำแล้วจิตใจบอกว่าไม่ดี code จะเป็นลบ (ยมบาลมองเห็น) ไปนรก ถ้าทำแล้วจิตใจไม่รู้สึกรหัส หรือว่างเปล่า code จะเป็น 0 (ยมบาลมองไม่เห็น) ไปนิพพาน^{๑๑๓}

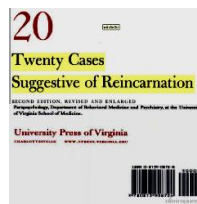
^{๑๑๓} <http://kainoo.exteen.com/20120719/kaino-and-2>

พินิจ : การเวียนว่ายตาย-เกิด

หลักการเรื่องการเวียนว่ายตายเกิดตามคำสอนของพระพุทธเจ้า เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ทฤษฎีของคนรุ่นใหม่ปฏิเสธ เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้คนรุ่นเก่าถูกมองว่าคร่ำครึระงมง่าย ไม่เป็นวิทยาศาสตร์ แต่มีปรากฏการณ์หนึ่งของคนยุคปัจจุบันหลายๆ คน ที่ยืนยันเรื่องการเวียนว่ายตายเกิดได้เป็นอย่างดี นั่นคือ “การกลับชาติมาเกิด” หรือ “การระลึกชาติได้”

ปัจจุบันเป็นยุควิทยาศาสตร์ ความรู้หรือหลักวิชาการทุกอย่างต้องผ่านการทดสอบทดลองทางวิทยาศาสตร์เสียก่อนจึงจะเชื่อถือได้ รายชื่อหนังสือที่เขียนโดยศาสตราจารย์ฝรั่ง ที่มีเนื้อหายืนยันว่า ชาติหน้ามีจริง” ทั้งที่ขัดแย้งกับหลักศาสนาของตนอย่างสิ้นเชิง ดังนี้

๑) “๒๐ ผู้กลับชาติมาเกิด” Ian Stevenson, M.D. (เขียน สตีเวนสัน) มหาวิทยาลัยเวอร์จิเนีย พิมพ์ โดยอภิธรรมมูลนิธิ หน้าพุทธมณฑล อำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม ๗๓๑๗๐

๒) Stevenson, Ian(๑๙๗๔).**Twenty cases suggestive of reincarnation**, second(revised and enlarged) edition, University of Virginia Press.ISBN ๙๗๘๐๘๑๓๙๐๘๗๒๔

๓) Tucker, Jim B. (๒๐๐๕). **Life Before Life: A scientific Investigation of Children's Memories of Previous Lives**, St. Martin's Press, New York, ๒๕๖pp. ISBN ๐-๓๑๒-๓๒๓๗-๖^{๑๑๔}

๔) ชาติภพ โดย Brian L.Weiss,M.D. (มหาวิทยาลัยไมอามี) จูไรรัตน์ อารยะกิตติพงศ์ แปล สำนักพิมพ์มติชน ๑๒ ถ.เทศบาลนฤมาล ประชาชื่น ๑ กทม. ๑๐๙๐๐

^{๑๑๔} http://en.wikipedia.org/wiki/Twenty_Cases_Suggestive_of_Reincarnation

๕) **ประจักษ์พยานตายแล้วเกิด** โดย ดร. บุญย นิลเกษ โรงพิมพ์สหมิตรออฟเซต ๔๘/๕๔ ถนนพระสุเมรุ บ้านพานถม พระนคร กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐ โทร. ๒๘๒๒๒๐๘ พิมพ์ครั้งที่ ๓

๖) **จิตใต้สำนึกกับการระลึกชาติ** โดย Jess Stearn “ทศยุทธ์” แปลสำนักพิมพ์เรื่องบุญ ๑๐/๐ หมู่ที่ ๗ ตำบลบางกระสอ อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

๗) **๒๕ ผู้ระลึกชาติ** โดย นที ลานโพธิ สำนักพิมพ์ธารบัวแก้ว ๒๕/๕/๕๔ ซอยหมู่บ้านเจริญรัตน์ ถนนประชากรราษฎร์ ๑๖ ตำบลตลาดขวัญ จังหวัดนนทบุรี

๘) **แวนส่องจักรวาล** โดย พ.ต.อ.ชโล อุตทภาชนิ ธ.บ. โรงพิมพ์รุ่งเรืองรัตน์ ๔๗ ถนนเฟื่องนคร พระนคร กรุงเทพฯ ๒๕๐๒

๙) **हुตังหมาระลึกชาติ** เล่าโดย มาลี สร้อยพิสุทธิ์ สำนักพิมพ์: Amarin Dhamma พิมพ์ครั้งที่ ๒ มกราคม ๒๕๑๓ ISBN : 9786161814212

เนื้อหาของหนังสือทั้ง ๙ เล่มนี้จะบอกให้รู้ว่า เรื่องการเวียนว่ายตายเกิด นรก สวรรค์ มิใช่เป็นความเชื่อของชาวพุทธ แต่เป็นกฎธรรมชาติที่มีอยู่คู่โลกและจักรวาล ไม่ว่าบุคคลผู้นั้นจะเชื่อหรือไม่เชื่อ จะนับถือศาสนา/ ศาสดาองค์ใดก็ตาม ถ้าหากเขายังมีกิเลสตัณหาในจิตใจอยู่ เขาก็ยังต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในภูมิทั้ง ๓๑ ไม่มีที่สิ้นสุด ต้องเวียนสุขเวียนทุกข์ เป็นเทพบ้าง เป็นมนุษย์บ้าง เป็นสัตว์เดรัจฉานบ้าง ตกนรกบ้าง ตามอำนาจบุญและบาปที่ตนเองได้ทำไว้ ..ถ้าไม่จริง เด็กอายุแค่ ๔ ขวบ จะรู้จักชื่อของญาติพี่น้องของตนในชาติก่อนได้อย่างไร โดยที่ศาสตราจารย์ น.พ.เอียน สตีเวนสันได้นำเด็กคนนั้น ไปหาญาติพี่น้องตามที่เด็กกล่าวอ้างจนพบจริงๆ ทั่วโลกมีกว่า ๒๐๐ กรณีตัวอย่าง พิสูจน์แล้ว ๒๐ ตัวอย่าง

พิสูจน์ : เด็กชาย ๓ ขวบจำภรรยาเก่าได้

เด็กชายธนพัฒน์ คำพลีก เป็นบุตรชายของนายสมคิด คำพลีก สมาชิกสภาเทศบาล และนางศศิประภา คำ-พลีก บ้านเลขที่ ๒๓๘ หมู่ ๕ ต.ดีลัง อ.พัฒนานิคม จ.ลพบุรี น้องพูดบอกร้อยๆ ว่า เขาคือ นายกอน ประจางแต่ง

นายกอน ประจางแต่ง..เขาเป็นใคร ?

เมื่อวันที่ ๒๖ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๕ วันเสาร์ขึ้น ๓ ค่ำ เดือน ๖ ปีมะโรง นายกอนกำเนิดเกิดขึ้นที่บ้านเลขที่ ๒๖ หมู่ ๕ ต.ดีลัง เป็นบุตรชายของพ่อหลาบ คุณแม่เงิน ประจางแต่ง

พ.ศ.๒๕๑๖ อายุ ๒๑ ปี แต่งงานกับ นางสาวเจี๊ยะ ศรประสิทธิ์

นายกอน เป็นผู้ขยันทำมาหากินและช่วยเหลืองานสังคมและหมู่บ้านอยู่เสมอ มีหน้าที่ดูแลรับผิดชอบหมู่บ้านที่ตั้งอยู่บนขอบสระน้ำขนาดใหญ่ที่วัดดีลัง

วันที่ ๑๐ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๗ ป้อน้ำเกิดขัดข้องดูน้ำไม่ขึ้น นายกอนจึงได้ลงไปดูที่หัวกะโหลกของท่อ ก่อนลงไปนั้น ได้ยกคัตเอาท์เรียบร้อยแล้ว ขณะที่ตรวจสอบหัวกะโหลกอยู่นั้น นายกอนก็มีอาการชักกระตุกตาค้างเพราะถูกไฟดูด ขณะนั้นพระอาจารย์สนม เขมสารโณ เจ้าอาวาสวัดเขาดีลังสนทนากับโยมอยู่ในกุฏิ ได้ยินเสียงนายกอนร้อง จึงพากันไปดูแล้วช่วยกันนำร่างของเขาซึ่งหมดลมหายใจแล้ว ขึ้นจากสระน้ำ

๑๐ ปีผ่านไป เรื่องราวการตายของนายกอนก็ลืมเลือนไปจนหมดสิ้น

ปี พ.ศ.๒๕๔๘ นางศศิประภา (ม่วง) คำพลีก คืนหนึ่งก็หลับฝันไปว่า ได้พบกับชายคนหนึ่งมาบอกว่า “เราคือ นายกอน ที่ถูกไฟช็อตตายในสระน้ำวัดดีลัง ยังไม่ไปไหน จะขอมาเกิดด้วย” จากนั้นมา ๒ เดือนเศษ คุณม่วงก็เกิดความผิดปกติประจำเดือนไม่มา จึงไปหาหมอตรวจปรากฏว่า คุณม่วงตั้งท้อง ๒ เดือนแล้ว ทำให้คุณม่วงเครียดมาก เมื่อไปบอกสามี สามีก้ให้เอาออก ไม่

ทันทีที่จะหาที่ทำแห่งได้ สามีของคุณม่วงขับรถไปตามถนน สายลำนารายณ์ - เพชรบูรณ์ พอถึงบ้านหนองเต่า ก็มีรถบรรทุกพ่วงยูเทิร์นตัดหน้าจนต้องหักหลบลงข้างถนน ส่งผลให้รถพลิกคว่ำหลายตลบ แต่อัจฉริยะสามีของคุณม่วงไม่เป็นอะไร สามีของคุณม่วงมาบอกว่า ขณะรถพลิกคว่ำ ตนเองมองเห็นผ้าเหลืองมารองรับรถเอาไว้ หลังจากนั้นก็เลิกคิดที่จะทำแท้งโดยเด็ดขาด และก็เป็นเรื่องประหลาดตั้งแต่นั้นมา ครอบครัวของคุณม่วงจะหยิบทำอะไรก็ดีไปทั้งหมด จนมีฐานะดีขึ้นมาเป็นลำดับ และมีโชคลาภบ่อย ๆ

วันที่ ๙ เดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๙ ตรงกับวันอาทิตย์ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๘ ปีมะแม คุณม่วงก็ให้กำเนิดบุตรชาย ตั้งชื่อให้ว่า เด็กชายธนพัฒน์ และชื่อเล่นว่า "น้องฟู้ด" นางม่วงบอกความรู้สึกว่า “ก็รักเขานะ ใหม่ๆ ก็รู้สึกกลัวเหมือนกัน เมื่อรู้ว่าเป็นนายกองที่ถูกไฟซ็อตตายมาเกิด”

คุณม่วงบอกว่า เมื่อเขาพูดได้ใครเรียกชื่อน้องฟู้ด เขาก็จะบอกว่า ชื่อ "กอน" ไม่ได้ชื่อฟู้ด เป็นเช่นนี้มาโดยตลอดจนถึงปัจจุบัน ครั้งหนึ่งคุณม่วงไปจุดธูปอธิษฐานขอโชคที่ศาลในหมู่บ้าน ขณะที่อธิษฐานอยู่ในใจนั้น น้องฟู้ดก็บอกว่า “สาธุขวนี่ขอให้แม่ถูกหวย” ผู้เป็นแม่ก็ประหลาดใจว่า ลูกชายรู้ได้อย่างไรว่าตนขอหวย และก็อัศจรรย์ งวดนั้นคุณแม่ถูกหวยหลายแสนบาท

น้องฟู้ดหรือนายกองเริ่มจดจำอดีตชาติได้ นายเด่นลูกน้องเก่าสมัยเป็นสารวัตรกำนันมาที่บ้านน้องฟู้ดเห็นก็ทักทันทีว่า “มาทำไมไอ้เด่น” เล่นเอาคุณม่วงต้องเอ็ด “เป็นเด็กเป็นเล็กเรียกเขาไอ้ทำไม เรียกเขาว่าลูงซี”

ครั้งแรกที่น้องฟู้ดพูดได้ เขาจะรบเร้าผู้เป็นแม่และยายว่า “ไปหาเจ๊ยะ...ไปหาเจ๊ยะ” ทุกวัน จนต้องพาไปหาคุณเจ๊ยะ ครั้งแรกคุณเจ๊ยะก็ไม่เชื่อสักเท่าไรๆ เพียงแต่ได้ยินเขาพูดกัน ครั้งแรกที่น้องฟู้ดไปเห็นหน้าคุณเจ๊ยะ เขาทำท่าทางเขินอาย เพราะได้พบภรรยาเก่าที่ปัจจุบันอายุ ๕๕ ปีแล้ว^{๑๑๕}

^{๑๑๕} <http://tamroiphrabuddhabat.com/xmb/viewthread.php?tid=833>

การระลึกชาติของ ด.ช.ชัญญ์ ชุมลาลัยวงศ์

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐฉบับที่ ๗๔๒๓ วันศุกร์ที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๒๑ ได้ลงข่าวว่า เด็กระลึกชาติรายใหม่ อายุเพียง ๓ ขวบหนียายออกจากบ้านไปหาครอบครัวเมื่อชาติก่อน เผยความหลังชาติก่อนเป็นครู ถูกคนร้ายยิงตาย มีลูก ๔ คน เมียเก่าและลูกได้ยินเรื่องราวถึงกับตะลึง เพราะรู้เรื่องชาติก่อนได้ถูกต้อง เพื่อนเก่าเป็นตำรวจก็อัศจรรย์ใจ เมื่อเด็ก ๓ ขวบ ทักทายว่า จำได้ไหม ? แล้วเล่าความหลังให้ฟัง

นางพรม เบ็ญทอง ผู้เป็นยายได้เปิดเผยว่า มารู้อว่า หลานระลึกชาติได้ก็เพราะ ด.ช.ชัญญ์ ได้เล่าเรื่องแต่ชาติปางก่อนให้ฟังว่า เมื่อชาติก่อนตัวเองเป็นครูชื่อ บัวไข หล่อนาคสอนอยู่ที่โรงเรียนท่าบ่อ ต.บางหว้า อ.ตะพานหิน จ.พิจิตร จากนั้น ด.ช. ชัญญ์ยังได้เล่าว่า แต่เดิมตนมีภรรยาชื่อ นางสาว มีลูกด้วยกัน ๕ คนเป็นหญิง ๓ ชาย ๒ คนโตชื่อ น.ส.บรรจงหรือติ่ม คนที่สองชื่อ น.ส.เบญจาหรือต้อย ทั้งสองคนนี้เป็นฝาแฝด คนที่สามชื่อ นายณรงค์ คนที่สี่ชื่อ นายบุญเทียม และคนสุดท้องชื่อ น.ส. น้ำค้าง

นางพรม เมื่อรับฟังเรื่องราวจากหลานชายวัย ๓ ขวบ ในตอนแรกก็เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง อยู่มาวันหนึ่ง ด.ช.ชัญญ์ ได้พยายามหนีออกจากบ้านขึ้นรถประจำทางไปที่ อ.เมือง จ.พิจิตร เพื่อไปเยี่ยมลูกๆ นางพรมจึงต้องตามไปด้วย เมื่อพบกันและเล่าความหลังให้ฟัง ก็ปรากฏว่าฝ่ายครอบครัวของนางสาวนเชื่อสนิทว่า ด.ช.ชัญญ์ คือครูบัวไขในชาติก่อน

นอกจากนี้ ด.ช.ชัญญ์ยังสอบถามนางสาวนว่า ของมีค่าที่ให้เก็บนั้นยังอยู่ดีหรือไม่ ซึ่งด.ช.ชัญญ์หมายถึงปืนสองกระบอกพร้อมกับบอกที่ซ่อนของ ซึ่งสมาชิกในครอบครัวเมื่อได้รับคำบอกเล่า ถึงกับตะลึง

ต่อมาแม่เขาก็ถามอีกว่า แล้วอะไรของลูก ที่นี่ก้อออกว้ายยังมีอะไรบ้าง

เด็กก็บอกว่า พระของผมนั่งมีอยู่ฟวงหนึ่ง แม่ถามว่า พระของลูกมีอยู่ที่องค์

เด็กบอกว่า พระของผมนั่งมีอยู่สามองค์เป็นพระเครื่องนางพญา เมียเขาก็บอกว่าเป็นความจริงทุกอย่าง ต่อจากนั้น แม่ก็ไปหยิบเข็มขัดที่เป็นช่องสำหรับใส่ลูกกระสุนปืน คาดเอา ๕ - ๖ สาย ทำเหมือนจะเสีงหายแล้วพูดว่า เข็มขัดกระสุนเหล่านี้ หากลูกจำได้ว่าอันไหนเป็นของลูกก็หยิบขึ้นมา ถ้าหยิบไม่ถูกจำไม่ได้ก็เป็นอันว่าไม่ใช่ลูกของแม่

ตอนนั้นยายของเด็กรู้สึกตื่นเต้นใจคอไม่สบาย เพราะกลัวว่าหลานชายจะหยิบผิด จำไม่ได้ และกลัวเขาจะว่ายายพาหลานมาหลอกลวงเขา ทำให้คิดวุ่นวายใจ คอยจ้องตาดูว่าเด็กจะหยิบถูกหรือผิด เป็นการตัดสินใจครั้งใหญ่ แต่เมื่อเด็กมองดูแล้วก็ไม่ได้ชักช้าเสียเวลาหยิบเข็มขัดสายหนึ่ง ยังมีลูกกระสุนปืนเสียบอยู่ ๓ ลูกออกมาชูขึ้น บอกว่า แม่ เข็มขัดลูกปืนเส้นนี้เป็นของฉัน เมื่อผู้เป็นแม่ในชาติก่อนเห็นเช่นนั้นก็ร้องไห้โฮ พวกญาติๆ ก็ร้องให้ตามไปด้วยหลายคน ส่วนยายที่ใจกำลังเต้น กุกกักอยู่นั้นก็ค่อยโล่งอกหายใจทั่วห้อง เมื่อพ่อแม่เขารับว่าถูกต้องแล้ว เป็นครอบครัวมาเกิดแน่แล้ว

ปัจจุบัน

สัตว์ทั้งหลายตายแล้วไม่สูญ ย่อมเวียนว่ายตายเกิดไปตามอำนาจกิเลสตัณหาและกรรมแห่งตน ดังที่พระพุทธเจ้าเคยตรัสกับพระอนนทิวัวว่า

“ดูก่อนอนนท ีกรรมชื่อว่าเป็นไรณา วิญญาณชื่อว่าพีช ตัณหาชื่อว่ายางเหนียวในเมล็ดพีช วิญญาณดำรงอยู่ได้เพราะธาตุหยาบ มีวิชาเป็นเครื่องกัน มีตัณหาเป็นเครื่องผูกใจ การเกิดใหม่จึงมีต่อไปอีก”

“ตัณหาทำให้สัตว์ต้องเกิดอีก จิตของสัตว์ย่อมแล่นไป สัตว์ที่ยังต้องเวียนว่ายในสังสารวัฏฏ์ ย่อมไม่อาจหลุดพ้นจากทุกข์ไปได้”^{๑๑๖}

^{๑๑๖} อภ.ทก. (ไทย) ๒๐/๓๗/๓๐๐., ส.ส. (ไทย) ๑๕/๕๕/๖๙.

กฎแห่งกรรม : ทำไมทำดีไม่ได้ดี

เรื่องกรรม และกฎแห่งกรรมนี้ เป็นเรื่องทีละเอียดลึกซึ่ง ยากที่จะอธิบายให้เห็นจริงได้^{๑๑๗} เช่น ปัญหาว่า “ทำไมทำดีไม่ได้ดี ทำไมคนที่ทำชั่วหลายๆ คนร่ำรวยขึ้น” เป็นต้น ซึ่งแต่ละลัทธิศาสนาให้คำอธิบายในเรื่องนี้แตกต่างกัน แต่พระพุทธเจ้าได้ทรงบรรลุปุพเพนิวาสนามุขมัตถิญาณ และจุตูปปาต-ญาณ ซึ่งเป็นญาณที่ทำให้รู้แจ้งกฎแห่งกรรมอย่างครบถ้วน ทำให้ทรงทราบว่ สัตว์ทั้งหลายเวียนว่าย ตาย-เกิด มาแล้วนับชาติไม่ถ้วน เกิดเป็นสัตว์มาแล้วทุกประเภท ทำกรรมมาแล้วทุกรูปแบบ ซึ่งกรรมแต่ละอย่างมีเงื่อนไขในการให้ผลที่แตกต่างกัน ทำให้อาจมองได้ว่า “ไม่สมเหตุสมผล” สาเหตุก็เพราะว่า กรรมมีเงื่อนไขในการให้ผลถึง ๓ เงื่อนไข ๑๒ รูปแบบ ดังนี้

๑) กรรมที่ให้ผลตามลำดับกาล มี ๔ รูปแบบ

๑. กรรมบางอย่างให้ผลทันทีชาตินี้ เรียกว่า ทิฏฐธัมมเวทนียกรรม
๒. กรรมบางอย่างให้ผลในชาติหน้า เรียกว่า อุปปัชชเวทนียกรรม
๓. กรรมบางอย่างให้ผลในชาติต่อไปเรียกว่า อปรายเวทนียกรรม
๔. กรรมบางอย่างเล็กให้ผล คือ ให้ผลเสร็จแล้ว หรือหมดโอกาสจะให้ผลแล้ว เรียกว่า อโหสิกรรม^{๑๑๘}

๒) กรรมที่ให้ผลตามหน้าที่ มี ๔ รูปแบบ

๑. กรรมบางอย่างให้ผลคล้ายเป็นบิดา คือ แต่งให้เกิดมาดี ชั่ว รวยจน ไร่ ฉลาด ต่างกัน เรียกว่า ชนกกรรม
๒. กรรมบางอย่างตามสนับสนุนเหมือนพี่เลี้ยง คือ ถ้ากรรมเดิมหรือชนกกรรมแต่งดี ก็ส่งเสริมดียิ่งขึ้น ถ้ากรรมเดิมแต่งให้ชั่ว ก็ส่งเสริมชั่วยิ่งขึ้น

^{๑๑๗} เป็นอจินไตย คือ สภาวะที่พ้นจากการคิดนึกเอา ไม่อยู่ในวิสัยที่จะคิดเอาเองได้ เป็นวิสัยของพระพุทธเจ้าเท่านั้น มี ๔ ประการ คือ ๑. พุทธวิสัย อานุภาพของพระพุทธเจ้า ๒. ฌานวิสัยของผู้ได้ฌาน ๓. วิบากแห่งกรรม ๔. ความคิดเรื่องโลก การสร้างโลก (อง.จตุ. (ไทย) ๒๑/๗๗/๑๒๒.)

^{๑๑๘} ม.ม.อ. (ไทย) ๒/๒/-/๑๖๕, อด.ติก.อ. (ไทย) ๑/๗/-/๑๒๒, พ.ป.อ. (ไทย) ๗/๒/-/๔๒๐

เรียกว่า อุปัตถัมภกรรม

๓. กรรมบางอย่างเป็นกรรมปีบคั้น หรือขัดขวางกรรมเดิม คอยเบียดเบียนชนกกรรม เช่น กรรมเดิมแต่งมาดี เบียดเบียนให้ชั่ว กรรมเดิมแต่งมาชั่ว เบียดเบียนให้ดี เรียกว่า อุปปีฬกรรม

๔. กรรมบางอย่างเป็นกรรมตัดรอน เป็นกรรมพลิกหน้ามือเป็นหลังมือ เช่น เดิมชนกกรรมแต่งไว้ดีเลิศ กลับที่เดียวลงเป็นขาทานหรือตายไปเลย หรือเดิมชนกกรรมแต่งไว้ตกต่ำ กลับที่เดียว เป็นพระราชหรือมหาเศรษฐีไปเลย เรียกว่า อุปฆาตกรรม^{๑๑๙}

๓) กรรมที่ให้ผลตามความหนักเบา หรือการเสพคุ้น มี ๔ ระดับ

๑. กรรมบางอย่างเป็นกรรมหนัก ฝ่ายดี คือทำสมาธิจนได้ฌาน เจริญวิปัสสนาจนได้ญาณ ฝ่ายชั่วคือทำอนันตริยกรรม เช่น ข่มมารดาบิดา เป็นต้น เป็นกรรมที่ให้ผลโดยทันที ในชาตินี้ เรียก ครุกรรม

๒. กรรมที่สะสมไว้มากๆ เข้า กลายเป็นดินพอกหางหมู คือ ทำทีละเล็กทีละน้อย กลายเป็นกรรมมากไปในที่สุด เรียก พหุลกรรม

๓. กรรมที่ทำเมื่อใกล้ตาย หรือ กรรมที่จิตโน้มหน่วงเอามาเป็นอารมณ์ในเวลาใกล้ตาย ส่งผลให้ไปสู่สุคติหรือทุคติก็ได้ ซึ่งเปรียบเหมือนโคแก่ที่อยู่ปากคอก แม้แรงจะน้อย เมื่อเปิดคอกก็ได้ออกก่อน เรียก อาสนนกรรม

๔. กรรมแต่สักว่าทำ คือ เจตนาไม่สมบูรณ์ อาจจะทำไปด้วยความประมาทหรือรู้เท่าไม่ถึงการณ์ แต่อาจส่งผลดี-ร้ายได้เหมือนกัน เรียก กตัตตากรรม เช่น ขับรถชนคนตายด้วยความประมาท เป็นต้น^{๑๒๐}

การให้ผลของกรรมแต่ละอย่างดังกล่าวนี้ หากไม่มีกรรมข้อต้นๆ ให้ผลก่อน กรรมนั้นๆ ก็จะทำให้ผลทันทีในชาตินี้

บุคคลบางคนที่ทำกรรมชั่วไว้มาก ละจากโลกนี้ไปแล้วกลับได้ไปเกิดในสวรรค์ นั้นไม่ได้หมายความว่ากรรมชั่วนั้นได้พาเขาไปเกิดในสวรรค์ แต่เป็น

^{๑๑๙} ม.อ.อ. (ไทย) ๓/๒/-/๒๖๓, อ.ต.ก.อ. (ไทย) ๑/๓/-/๑๓๐.

^{๑๒๐} ข.ป.อ. (ไทย) ๗/๒/-/๔๒๑.

เพราะกรรมดีที่เขาได้กระทำไว้แล้วก่อนหน้านี้แล้ว หรือเพราะก่อนตายเขาได้เจริญวิปัสสนาภาวนาทำให้จิตเป็นสัมมาทิฏฐิ^{๑๒๑} เพราะอาศัยจิตที่เป็นกุศลนั้น ทำให้เขาได้ไปเกิดในสวรรค์ก่อน ส่วนกรรมชั่วที่เคยกระทำไว้มาก ก็จะไม่สูญหายไป จะยังคงติดตามไปอยู่เสมอ เพียงแต่ยังไม่แสดงผลออกมาเท่านั้น จนกว่ากรรมดีนั้นจะมีกำลังอ่อนลง เมื่อได้โอกาสก็จะเข้าทำหน้าที่ทันที ในชาติต่อไป

กรรมกับการเกิดใหม่

เมื่อบุคคลตายลง ไม่มีชั้นใดชั้นหนึ่งไปเกิดในภพใหม่ แม้แต่วิญญานขณะตายก็ไม่ได้ไปเกิดในภพใหม่ การเกิดขึ้นของชีวิตในภพใหม่นั้น เป็นผลสืบเนื่องมาจากกิเลสตัณหาและกรรมที่ชั้น๕ ในภพเก่าได้ทำเอาไว้ ดังที่พระอรหันต์ท่าน

ถ้าบุคคลยอมคิด (เจตติ) ถึงสิ่งใดอยู่,
ยอมดำริ (ปกปัเปติ) ถึงสิ่งใดอยู่,
และยอมมีจิตฝังลงไป (อนุเสติ) ในสิ่งใดอยู่ ;
สิ่งนั้นย่อมเป็นอารมณฺ์ เป็นการตั้งอยู่แห่งวิญญาน.
เมื่ออารมณฺ์ มีอยู่,
ความตั้งขึ้นเฉพาะแห่งวิญญาน ย่อมมี ;
เมื่อวิญญานนั้น ตั้งขึ้นเฉพาะ เจริญงอกงามแล้ว,
ความเกิดขึ้นแห่งภพใหม่ต่อไป ย่อมมี ;

อธิบายไว้ว่า “นามเป็นส่วนสุดอีกด้านหนึ่ง รูปเป็นส่วนสุดอีกด้านหนึ่ง วิญญาน^{๑๒๒} อยู่ท่ามกลาง ตัณหาจัดเป็นเครื่องร้อยรัด เพราะตัณหาย่อมร้อยรัด นาม รูป และวิญญานนั้นไว้ เพราะเป็นที่เกิดขึ้นแห่งภพนั้นๆ”^{๑๒๓}

ดังนั้น ชีวิตเราในเวลานี้กับชีวิตในชาติที่แล้ว หรือชาติหน้า จึงไม่ใช่คนเดียวกัน แต่ก็ไม่ใช่คนละคนกัน^{๑๒๔} เพราะชีวิตที่เกิดขึ้นใหม่นั้นเป็นผลของกิเลส และกรรมที่ชีวิตในอดีตได้ทำไว้ และถ้าหากขณะนี้ไม่มีตัณหา^{๑๒๕} และ

^{๑๒๑} ผู้มีสัมมาทิฏฐิสมบุรณ์จะไม่ตกนรกอีกแล้ว ดูใน อัง.เอก. (ไทย) ๒๐/๓๐๕/๓๙.

^{๑๒๒} ปฏิสันธิวิญญาน (อัง.ฉก.อ. (บาลี) ๓/๖๑/๑๔๗)

^{๑๒๓} อัง.ฉก. (ไทย) ๒๒/๖๑/๕๖๒.

^{๑๒๔} ชั้นที่เกิดขึ้นเพราะเหตุปัจจัย แม้เหตุปัจจัยที่เกิดขึ้นก่อนก็แตกดับไปก่อน ชั้นที่เกิดขึ้นก่อนและชั้นที่เกิดขึ้นทีหลังย่อมไม่ได้เห็นกันและกัน ดูใน ขุ.ม. (ไทย) ๒๙/๓๙/๑๔๔.

^{๑๒๕} ตัณหา แปลว่า ความอยาก ดูใน ที.ม.อ. (บาลี) ๑๕๕/๑๔๔.

อุปาทานที่เข้าไปยึดชั้น ๕ ในปัจจุบันขณะว่าเป็นตัวเรา ตัวเราที่จะไปทำกรรมก็ไม่มี เมื่อไม่มีกรรมก็จะเข้าถึงความสิ้นกรรม วิบากกรรมที่จะเป็นเชื้อให้ไปถือกำเนิดในภพใหม่ก็จะมี สิ้นภพ สิ้นชาติ เข้าสู่พระนิพพาน

จิตวิญญาณเข้าถึงความเป็นสัตว์ (มนุษย์ เทพ เดรัจฉาน เปรต อสุรกาย) เพราะมีตัณหาและอุปาทานเข้าไปยึดชั้น ๕ ว่าเป็นเรา เป็นของของเรา ภพ-ชาติใหม่จึงยังมีต่อไป

ชั้นที่ ๕^{๑๒๖} ก็คือ กายกัมมจิตของเรานี้เอง รูปชั้นก็คือกาย เวทนา ชั้น สัญญาชั้น สัมผัสชั้น และวิญญาณชั้น ก็คือจิตและอาการของจิต (เจตสิก) รวมเรียกว่า “นาม” ทั้งรูปและนามปรุงแต่งกันเข้าเป็นชีวิต^{๑๒๗} ที่ยังต้องเวียนว่ายตาย-เกิด ไปตามอำนาจของกิเลส และกรรม^{๑๒๘} คือ ขณะที่ใกล้จะตาย จะมีอารมณ์มาปรากฏ ๓ อย่าง อย่างไม่อย่างหนึ่ง คือ

๑. กรรม ขณะกำลังจะตาย ใครทำกรรมใดไว้มาก กรรมนั้นก็จะมีปรากฏให้เห็น เช่น คนที่มักฆ่าสัตว์ ก็จะมีสัตว์ที่เคยฆ่า เป็นต้น

๒. กรรมนิมิต บุคคลที่ใกล้จะตาย จะมีนิมิตต่าง ๆ มาปรากฏให้รับรู้ เช่น กรรมที่เป็นกุศลก็จะส่งผลให้เห็นอุปกรณ์การทำบุญ ได้ยินเสียงสวดมนต์ เป็นต้น ทางฝ่ายอกุศลก็จะเห็นแห อวน เครื่องดักจับสัตว์ เป็นต้น

๓. คตินิมิต บุคคลผู้ใกล้ตาย เกิดนิมิต เห็นภพภูมิที่จะไปเกิดขึ้น เห็น ถ้า เห็นแห เห็นการทรมานสัตว์ เห็นเปลวไฟก็ดี หรือเห็นปราสาทราชวังที่ทำด้วยทอง เห็นราชรถอันวิจิตรก็ดี^{๑๒๙}

สัตว์ทั้งหลายขณะที่ใกล้จะตาย จะมีอารมณ์อย่างใดอย่างหนึ่งใน ๓ อย่างนี้ขึ้น จิตขณะนั้นยึดเอาอารมณ์นั้นอย่างใดอย่างหนึ่งด้วยอำนาจตัณหา และอุปาทาน เมื่อเกิดจิตจิตขึ้นแล้วดับลง ปฏิสนธิจิตก็จะเข้าไปตามอารมณ์

^{๑๒๖} ส.ช. (ไทย) ๑๗/๗๙/๑๒๑, ม.ม.อ. (ไทย) ๑/๑/-/๗๐๖.

^{๑๒๗} ที.ปา.อ. (บาลี) ๑/๓๐๔/๑๗๐-๑๗๑.

^{๑๒๘} อง.ฉก.อ. (บาลี) ๓/๑๔/๑๐๕,๖๑/๑๔๗, สารตถ.ฎีกา (บาลี) ๓/๕๔/๒๕๔.

^{๑๒๙} ดุ.ใน ส.น.อ. (ไทย) ๒/-/๒๑๒.

นั้น^{๑๓๐} ส่งผลให้เกิดกัมมชรูปในภพใหม่ตามสมควรแก่อากรมณนั้น^{๑๓๑} คือ ถ้าอากรมณที่มาปรากฏเป็นไปด้วยอำนาจกุศลกรรม ปฏิสนธิจิตก็จะไปเกิดในสุคติภูมิ คือโลก สวรรค์ แต่ถ้าอากรมณเป็นไปด้วยอำนาจอกุศลกรรม ปฏิสนธิจิตก็จะไปเกิดในทุคติภูมิ คือ กำเนิดเดรัจฉาน เปรต อสุรกายหรือตกนรกทัณฑ์^{๑๓๒}

คำถามที่ว่า “ตายแล้วไปไหน” ตอบได้ว่า ขึ้นอยู่กับอากรมณที่จิตยึดก่อนตาย ถ้าอากรมณนั้นเกิดจากกุศลกรรม จิตที่เข้าไปยึดก็จะผ่องใส สุคติก็เป็นอันหวังได้^{๑๓๓} แต่ถ้าอากรมณนั้นเกิดจากอกุศลกรรม จิตที่เข้าไปยึดก็จะเศร้าหมอง ทุคติก็เป็นอันหวังได้^{๑๓๔} ฉะนั้น การที่เราได้สั่งสมบุญไว้มากๆ ก็ยังรับประกันไม่ได้ว่าจะรอดพ้นจากอบายภูมิ รอดพ้นจากการตกนรกได้

ครั้งหนึ่ง อุตตรเทพบุตรเข้าไปอวดความรู้กับพระพุทธเจ้าว่า “ชีวิตถูกขรณำไป อายุจึงสั้น ไม่มีผู้ใดต้านทานความชราที่จะมาถึงได้ บุคคลพิจารณาเห็นภัยในความตายแล้ว ควรเร่งบำเพ็ญบุญซึ่งจะนำความสุขมาให้”

แต่พระพุทธเจ้าตรัสแย้งว่า “ชีวิตถูกขรณำไปสู่ความตาย อายุจึงสั้น ไม่มีผู้ใดต้านทานความชราที่จะมาถึงได้ บุคคลเมื่อพิจารณาเห็นภัยในความตาย ควรละความปรารถนาในโลกเสีย แล้วมุ่งสู่พระนิพพานเถิด”^{๑๓๕}

หมายความว่า แม้เราได้ทำบุญไว้มากมายปานใดก็ตาม ถ้ายังไม่อาจหลุดพ้นจากทุกข์และนรกได้ เหมือนกับแสงสว่างในกลางวันย่อมตามมาด้วยความมืดมิดในยามค่ำคืนเสมอ จนกว่าจะเข้าสู่มรรค ผล นิพพาน หลุดพ้นจากการเวียนว้ายตายเกิดได้อย่างสิ้นเชิง หรืออย่างน้อยได้เจริญวิปัสสนาภาวนาถึงญาณที่ ๑๔ บรรลุโสดาปัตติมรรคญาณ ประทานมิถิภาปฏิและวิจิกิจฉาได้ เต็ดขาด เป็นผู้มึศีล ๕ อยู่โดยปกติ มีศรัทธาตั้งมั่นในพระรัตนตรัย ก็จะไม่ตก

^{๑๓๐} ดูใน ขุ.ป. (ไทย) ๓๑/๔๗/๗๓.

^{๑๓๑} ดูใน อภิ.วิ.อ. (ไทย) ๒/๑/-/๖๑.

^{๑๓๒} ดูใน ขุ.ม.อ. (ไทย) ๕/๑/-/๕๔๓, อภิ.ส.อ. (ไทย) ๑/๒/-/๑๔๔.

^{๑๓๓} ม.ม. (ไทย) ๑๒/๗๐/๖๒.

^{๑๓๔} อัง.ทุก. (ไทย) ๒๐/๗๐/๒๗๖.

^{๑๓๕} ดูใน ขุ.ม. (ไทย) ๒๙/๑๓๗/๕๐๖.

ไปในนรกอีกแล้ว มีความแน่นอนที่จะสำเร็จสัมโพธิอีกไม่เกิน ๗ ชาติ

ความดับแห่งกรรม

หลายคนเข้าใจว่า ศาสนาพุทธสอนแต่เรื่องกรรมเก่า สอนให้ทำใจ ยอมจำนนอยู่กับอดีต โดยไม่คิดหาหนทางแก้ไข แต่ความจริง หาได้เป็น เช่นนั้นไม่ วิชาของบาปกรรมที่เคยทำไว้ในอดีต ถึงแม้กลับไปปลงล้างแก้ไข ไม่ได้ แต่เราสามารถแก้ไขได้ด้วยความเพียรในชาติปัจจุบัน แม้ไม่สามารถ กลับไปแก้ไขปลงล้างอกุศลกรรมที่เป็นต้นเหตุได้ แต่สามารถสร้าง**กรรมใหม่** เพื่อเจือจางวิบากของอกุศลกรรมนั้นให้อ่อนกำลังลงได้ คือ คนที่ทำบาปแล้ว กลับสำนึกผิด อบรมศีล อบรมจิต อบรมปัญญา มีคุณงาม ความดีที่เคยทำไว้มากมาย บาปกรรมที่คนเช่นนี้ทำจะยังไม่ ปรากฏผลให้เห็น เหมือนกับการนำน้ำจืดเติมลงในน้ำเกลือให้ มากขึ้นเรื่อยๆ จนไม่รู้สีกว่าน้ำมีรสเค็มอีกต่อไป^{๑๓๖}

อนึ่ง พระพุทธเจ้า คือ ผู้ตรัสรู้ธรรมทั้งปวง ทรงรู้แจ้งกรรมทั้งปวงว่า ยังมีกรรมอีกประเภทหนึ่งที่เป็นไป เพื่อความดับกรรม ดังที่ตรัสไว้ว่า

“กรรมเก่าเป็นไฉน คือ จักขุพึงเห็นว่าเป็นกรรมเก่า อันปัจจัย ทั้งหลายปรุงแต่งแล้วสำเร็จด้วยเจตนา เป็นที่ตั้งแห่งเวทนา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ก็เช่นกัน พึงเห็นว่าเป็นกรรมเก่า อันปัจจัยปรุงแต่งแล้ว สำเร็จด้วยเจตนา เป็นที่ตั้งแห่งเวทนา ตุก่อนภิกษุทั้งหลาย นี้เราเรียกว่า กรรมเก่า

กรรมใหม่เป็นไฉน คือ กรรมที่บุคคลทำด้วย กาย วาจา ใจ ในบัดนี้ นี้ เราเรียกว่า กรรมใหม่

ความดับแห่งกรรมเป็นไฉน คือ นิโรธที่ถูกต้องวิมุตติ เพราะความดับ แห่งกายกรรม วจีกรรม มโนกรรม นี้เรียกว่าความดับแห่งกรรม หลักปฏิบัติให้ ถึงความดับแห่งกรรม ได้แก่ มรรคมืองค์ ๘^{๑๓๗}

^{๑๓๖} อ.ทก. (ไทย) ๒๐/๑๐๑/๓๓๖.

^{๑๓๗} ส.สพ. (ไทย) ๑๘/๑๔๖/๑๗๙.

กรรมเพื่อความสิ้นกรรม

ในกุกกุโรวาทสูตร พระพุทธเจ้าได้ทรงแสดงกรรมไว้ ๔ ชนิด^{๑๓๘} เมื่อพิจารณาจากความแล้วพอสรุปกรรมไว้เป็นข้อได้ ๔ อย่าง คือ

๑) กรรมดำมีวิบากดำ ได้แก่ กุศลกรรมที่บุคคลทำ ด้วยกายมีการฆ่าสัตว์ เป็นต้น ด้วยวาจามีการพูดเท็จ เป็นต้น ด้วยใจมีการพยาบาทอาฆาตผู้อื่น เป็นต้น บุคคลทำกรรมชนิดนี้แล้วย่อมไปเกิดในอบายภูมิ ได้รับทุกข์ยากลำบากแสนสาหัสก็เพราะกรรมดำ กรรมชนิดนี้ไม่ควรทำเลย

๒) กรรมขาวมีวิบากขาว คือ กรรมดีหรือกุศลกรรมนั่นเอง คือ กุศลที่เกี่ยวกับทาน ศีล และภาวนา ที่ยังไม่เข้าถึงอริยมรรค บุคคลทำกรรมชนิดนี้แล้วย่อมได้รับความสุข ได้เกิดในภพภูมิที่ดี ด้วยอำนาจของกรรมนั้น เพราะฉะนั้น กรรมชนิดนี้จึงควรทำ

๓) กรรมทั้งดำทั้งขาว มีวิบากทั้งดำทั้งขาว กรรมชนิดนี้ก็ได้ออกกุศลกรรมและกุศลกรรม กรรมขาวก็เป็นกรรมขาว กรรมดำก็เป็นกรรมดำ บุคคลบางคนทำกรรมดำบ้าง ทำกรรมขาวบ้าง คละเคล้าปะปนกันไป ไม่ได้ทำแต่เพียงกรรมดำหรือกรรมขาวเพียงอย่างเดียว เพราะฉะนั้นเวลาที่เขาได้รับผล เขาจึงได้รับผลดีบ้างไม่ดีบ้าง

๔) กรรมไม่ดำไม่ขาว มีวิบากไม่ดำไม่ขาว ได้แก่ เจตนาในการปฏิบัติ **วิปัสสนาภาวนา** เพื่อบรรลุอริยมรรคทั้ง ๔ มีโสดาปัตติมรรค เป็นต้น กรรมชนิดนี้ เป็นกรรมที่ผู้เห็นภัยในวัฏฏะแล้วต้องการจะดำเนินไปถึง และการจะดำเนินให้ถึงกรรมชนิดนี้ ก็ได้แก่ การเจริญมรรคมืองค์ ๘

กัลบุตรผู้ต้องการพ้นทุกข์อย่างสิ้นเชิง ต้องเจริญให้มากซึ่งมรรคมืองค์ ๘ นี้เท่านั้น จึงจะบรรลุธรรมได้ ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า

“มรรคมืองค์ ๘ อันประเสริฐเหล่านี้คือ สัมมาทิฏฐิ (เห็นชอบ), สัมมาสังกัปปะ (ดำริชอบ), สัมมาวาจา (เจรจาชอบ), สัมมากัมมันตะ (กระทำชอบ), สัมมาอาชีวะ (เลี้ยงชีพชอบ), สัมมาวายามะ (พยายามชอบ), สัมมาสติ

^{๑๓๘} ม.ม. ๒๐/๘๘/๑๘๙.

(ระลึกชอบ) และสัมมาสมาธิ (ตั้งจิตมั่นชอบ) นี้แลคือทาง นี้แล คือ ข้อปฏิบัติ เพื่อบรรลุนิพพาน”^{๑๓๙}

วิธีปฏิบัติภาวนาเพื่อความสิ้นกรรม

พระพุทธเจ้าตรัสว่า บุคคลผู้เจริญสติปัฏฐาน ๔ ตลอด ๗ วัน พึงหวัง ได้ผลอย่างใดอย่างหนึ่งใน ๒ อย่าง คือ อรหัตตผล หรือจักเป็นอนาคามี”^{๑๔๐}

ภายใน ๓ วันแรก พึงปฏิบัติดังนี้

๑) ก่อนนั่งเจริญภาวนา ตั้งนะโม ๓ จบ ขอขมาพระรัตนตรัย และขอขมาครู อุปัชฌาย์ อาจารย์ บิดามารดา ตั้งอธิษฐานจิตว่า

“ข้าพเจ้า ขอขมาซึ่งโทษล่วงเกินที่มีต่อครูบาอาจารย์ บิดามารดา ที่ได้กระทำมาในอดีตชาติ นับตั้งแต่สังสารวัฏที่หาเบื้องต้นมิได้มาจนถึงปัจจุบัน ชาติในปัจจุบันขณะนี้ หากแม้ข้าพเจ้าได้เคยล่วงเกินด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ ดี ด้วยใจก็ดี ขอท่านเหล่านั้นจงยกโทษล่วงเกินอโหสิกรรมให้แก่ข้าพเจ้า ขอโทษล่วงเกินจงหมดสิ้นไปด้วยเถิด”

๒) ในวันแรก ก่อนนั่งภาวนาทุกบัลลังก์ ต้องเจริญจตุรารักข-กรรมฐานก่อน คือ เจริญพุทธานุสสติ ๕ นาที เจริญเมตตา ๕ นาที เจริญ อสุภะ ๕ นาที เจริญมรณานุสสติ ๕ นาที

๓) ในช่วง ๓ วันแรก หลังจากการนั่งแต่ละบัลลังก์ หากต้องการอุทิศ ส่วนกุศล/แผ่เมตตาก็ทำได้ อุทิศส่วนกุศล : “ข้าพเจ้า ขออุทิศส่วนกุศลที่ ข้าพเจ้าได้กระทำมาแล้วทั้งหมดในวันนี้ ทั้งทานกุศล ศีลกุศล และภาวนา กุศล ให้แก่บิดามารดา ครูบาอาจารย์ เจ้ากรรมนายเวร ตลอดจนสรรพสัตว์ ทั้งหลาย ขอจงมีส่วนในกุศลนี้เสมอกัน เมื่อได้รับแล้วขอจงมีความสุขกาย สุขใจ อยู่เป็นสุขๆ เถิด สาธุ สาธุ สาธุ”

^{๑๓๙} ที.สี. (ไทย) ๙/๓๗๕/๑๕๗.

^{๑๔๐} ดูใน ที.ม. (ไทย) ๑๐/๔๐๔/๓๔๐.

ฝึกปฏิบัติวิปัสสนาภาวนา

เดินจงกรม ยืนตัวตรง มือขวาจับข้อมือซ้าย สันเท้าเสมอกัน ปลายเท้าแยกออกจากกัน ศีรษะตรงไม่เอียงซ้ายหรือเอียงขวา ทอดสายตาประมาณ ๔ ศอก ไม่ก้มศีรษะ ยืนเรียบริ้วแล้วให้หลับตา เอาสติมาจับอยู่ที่ร่างกาย ภาวนาว่า “ยืนหนอๆ” มีสติกำหนดพิจารณารู้อาการยืน ตั้งแต่พื้นเท้าจนถึงปลายผม จากปลายผมถึงพื้นเท้า ลืมตาประมาณกึ่งหนึ่ง (อย่าหลับตาเดิน) สติไปจับอยู่ที่เท้าขวา เดินช้าๆ พร้อมกับภาวนาตามอาการเคลื่อนไหวของเท้าว่า “ขวาย่างหนอ” “ซ้ายย่างหนอ”

ควรเดินจงกรมก่อนนั่งเจริญภาวนาทุกครั้ง เดินจงกรมให้ครบทั้ง ๓ จังหวะ เริ่มตั้งแต่จังหวะที่ ๑-๒-๓ ก่อนทุกครั้ง การเดินจงกรมให้มีสติกำหนดรู้อาการที่ยกเท้าขึ้นเบา ๆ **เหวี่ยงเท้าลงเหยียบพื้นช้าๆ**^{๑๔๑} ถ้าเปลอกก็ให้กำหนดตามความเป็นจริงว่า “เปลอหนอ”

เดินกลับไปกลับมา ประมาณ ๓ - ๔ เมตร รับรู้ถึงความรู้สึก ที่เท้าค่อยๆ ยกขึ้น ค่อยๆ ย่างลง ส่งจิตดูอาการแต่ละอาการอย่างจรดแนบสนิทกับอาการนั้นๆ พร้อมกับับบริกรรมส่ำทำอาการที่รับรู้ขึ้นไปด้วย จนรู้สึกได้ถึงอาการที่เปลี่ยนไป ดับไป ของสภาวะนั้นๆ เช่น ขณะย่างเท้าก็รู้สึกถึงอาการลอยไปของเท้า พอเหยียบลง อาการลอยก็ดับไป มีอาการตึงแข็งเข้าแทนที่

นั่งภาวนา นั่งบัลลังก์ละ ๑ ชั่วโมง (จนทุกขเวทนาดับ) มีสติกำหนดพิจารณารู้อาการเคลื่อนไหวในท้อง ตั้งแต่ต้นพอง กลางพอง สุดพอง, ต้นยุบ กลางยุบ สุดยุบของอาการเคลื่อนไหวของ**วาโยธาตุ**ในช่องท้อง ว่ามีอาการที่แท้จริงอย่างไร ให้มีสติกำหนดพิจารณารู้อาการพอง-อาการยุบ รู้อาการยุบ-อาการแพบ ของท้องเท่านั้น อย่าแกล้งแบ่งท้อง อย่าไปดูลมหายใจเข้า-ลมออก อย่าบังคับลมหายใจให้ผิดจากอาการปกติ

^{๑๔๑} ในการปฏิบัติเบื้องต้น หากประคองเท้าให้เหยียบลงช้าเกินไป ...จะเป็นการประคองสภาวะด้วยอำนาจจิตหนาและอุปาทาน **อยาก**ให้เห็นชัดๆ บางครั้งทำให้จิตตกจากอารมณ์ปัจจุบัน แต่หากกำหนดทุกขเวทนาดับได้แล้ว ยิ่งเดินช้ายิ่งเห็นเกิด-ดับ ชัด

เมื่อนั่งเรียบร้อยแล้ว หลับตา สติมาจับอยู่ที่อาการ เคลื่อนไหวภายในท้อง ตรงที่รู้สึกได้ชัดที่สุด (บริเวณสะดือ) ภาวนาตามอาการของท้องที่พองขึ้นว่า “พองหนอ” ใจที่ รู้สึกกับท้องที่พองต้องให้ทันกัน ให้ตรงกันพอดี อย่าให้ก่อน หรือหลังกัน พร้อมกับให้มีสติกำหนดพิจารณารู้อาการ ภาวนาตามอาการของ ท้องที่ยุบลงว่า “ยุบหนอ” ใจที่รู้สึกกับท้องที่ยุบนั้น ต้องให้ทันกัน ให้ตรงกัน พอดี อย่าให้ก่อนหรือหลังกัน

ผู้ปฏิบัติที่กำหนดอาการพอง – ยุบได้ยาก ควรปฏิบัติดังนี้

๑. ต้องนั่งตัวตรง หลังตรง หายใจตามธรรมชาติ ไม่แบ่งท้อง
๒. ใช้ฝ่ามือทาบทับที่ท้อง จะรู้สึกถึงอาการขึ้น-ลงของท้องชัดเจน
๓. ในตอนแรก ให้รู้อาการพอง-ยุบก็พอ **ยังไม่ต้องบรกรรม**
๔. ถ้าพอง-ยุบชัดดีแล้ว จึงใส่คำกำหนดตามอาการ ถ้าใส่ “หนอ” ไม่ทันพองขึ้นมาก่อน ก็ไม่ต้องใส่ กำหนดเพียง “พอง-ยุบ” ก็พอ
๕. ถ้ายังหาพอง-ยุบไม่พบอีก ให้เปลี่ยนฐานไปกำหนด “นั่งหนอ ถูกหนอ” แทน กำหนดรูปร่าง ไม่ใช่ตามดูรูปสัณฐาน เช่น ศีรษะ คอ หรือ ขา ให้ กำหนดรู้เพียงอาการนั่งหรือความรู้สึกนั่งเท่านั้น จากนั้น ส่งความรู้สึกถูกต้องไปที่ก้นย้อยด้านขวา-ซ้าย กำหนดว่า “ถูกหนอ”
๖. ขณะที่กำหนด “นั่งหนอ-ถูกหนอ” คำบริกรรมและความรู้สึกในอาการนั่ง อาการถูก ต้องพร้อมกันไม่ใช่ท้องแต่ปาก ต้องรู้อาการด้วย
๗. เมื่อพอง-ยุบปกติ ให้กลับมากำหนดพองหนอ-ยุบหนอ ถ้าพอง-ยุบเร็วขึ้น ให้กำหนดเพียงว่า พอง-ยุบ ไม่ต้องใส่ “หนอ” ถ้าพอง-ยุบเร็วมาก ให้ กำหนดว่า “รู้ๆ” เพียงแค่รู้ ไม่ต้องเร่งบริกรรมตาม

ผู้ปฏิบัติบางคน พอง-ยุบสั้นแผ่วเบา ให้เพิ่มสติจดจ้องไปที่อาการ พอง-ยุบนั้น โดยบริกรรมเพียงว่า “พอง-ยุบ” ไม่ต้องใส่ “หนอ” ต่อท้าย ถ้ามีแค่อาการเคลื่อนไหวของท้อง จำแนกเป็นพอง-เป็นยุบไม่ได้ ก็ให้กำหนดรูปร่างใหญ่แทน คือ กำหนดรู้อาการ(ความรู้สึก)นั่ง แต่ไม่ต้องนึกถึงรูปร่าง “นั่งหนอ”

รวดเดียว จากนั้นส่งจิตเข้าไปที่ก้นย้อยข้างขวาถูกพื้น “ถูกหนอ” แล้วกลับมาดูอาการนั่งอีก “นั่งหนอ” จากนั้นส่งจิตเข้าไปที่ก้นย้อยข้างซ้ายถูกพื้น “ถูกหนอ” ทำอย่างนี้สลับกันไปเรื่อยๆ จนกว่าอาการฟอง-ยุบจะชัดขึ้น แล้วกลับมากำหนดอาการฟอง-อาการยุบตามปกติ

ถ้ามีภาพนิมิตหรือเห็นแสงสี ให้กำหนดทันทีว่า “เห็นหนอๆๆ” กำหนดที่อาการเห็น ไม่ใช่กำหนดภาพที่เห็น ถ้ารู้สึกชอบกำหนดว่า “ชอบหนอๆ” ถ้ารู้สึกกลัวก็กำหนดว่า “กลัวหนอๆ” จนกว่าจะดับไป

กำหนดเวทนา ถ้ามีเวทนาอย่างใดอย่างหนึ่งเกิดขึ้น เช่น เวียนศีรษะ เจ็บปวด แสบร้อน ซาบซ่า นหนาว เย็น คัน หรือชา เป็นต้น ถ้าอาการปรากฏขึ้นมาชัดเจน คือ มากกว่าอาการฟอง-ยุบ และมากกว่าอาการอย่างอื่น ในลักษณะเช่นนี้ให้ปล่อยอาการฟอง-ยุบ เอาสติไปกำหนดที่อาการของเวทนานั้นๆ โดยภาวนาว่า “สุขหนอ” “ทุกข์หนอ” “ปวดหนอ” เป็นต้น ตามอาการที่ปรากฏชัดเจน พร้อมกับให้มีสติพิจารณารู้อาการของเวทนานั้นๆ ไม่ใช่กำหนดให้เวทนาดับไป แต่เป็นเพียงให้มีสติพิจารณารู้อาการของเวทนาที่เกิดขึ้นในขณะนั้น อย่าให้ความยินดีชอบใจ หรือความยินร้ายไม่ชอบใจเกิดขึ้นมา ให้จิตดำรงอยู่ในความเป็นกลาง

กำหนดจิต ในขณะที่เดินจงกรม หรือนั่งภาวนาอยู่ ถ้าจิตคิดถึงอารมณ์ที่เป็นอดีต อารมณ์ที่เป็นอนาคต อารมณ์ที่เป็นบุญ อารมณ์ที่เป็นบาป ในขณะนั้นให้ปล่อยอาการฟอง-ยุบ เอาจิตและสติไปกำหนดที่อาการคิดนั้น ภาวนาว่า “คิดหนอๆๆ” พร้อมกับพิจารณารู้อาการของจิตไปในขณะเดียวกันด้วย กำหนดรู้อาการทางใจ โดยไม่ต้องวิเคราะห์ตัดตีสัน หรือมีปฏิกิริยาใดๆ จนกว่าสภาวะอาการของจิตนั้นๆ สงบไป

ขณะเจริญภาวนา กำหนดรู้อาการฟอง-อาการยุบอยู่นั้น องค์มรรค ๘ ประการมีอยู่พร้อม^{๑๔๒} คือ

^{๑๔๒} คู่อธิบายใน ที.สี.อ. (ไทย) ๑/๒/-/๑๐๙., ม.ม.อ. (ไทย) ๑/๑/-/๑๑๒.

๑. ปัญญาเห็นแจ้งชัดอาการpong-ยุบ โดยความเป็นรูป เห็นแจ้งชัดจิตที่รู้pong-รู้ยุบ เป็นนาม ซึ่งเกิด-ดับตามเหตุปัจจัย จัดเป็นสัมมาทิฐิ

๒. เมื่อมีอาการpong-ยุบ ปรากฏอยู่ที่ท้อง ดำริยกจิตขึ้นสู่อารมณ์ กำหนดรู้อาการpong – ยุบนั้น ให้ประจักษ์แก่จิต จัดเป็นสัมมาสังกัปปะ

๓. กำหนดรู้อาการpong-ยุบ ตามลักษณะอาการ ด้วยการน้อมจิตพร้อมกับบริกรรมภาวนาว่า “pongหนอ”-“ยุบหนอ” จัดเป็นสัมมาวาจา^{๑๔๓}

๔. กำหนดรู้ทุกครั้ง que เห็นอาการpong กำหนดรู้ทุกครั้ง que เห็นอาการยุบ กำหนด “คิดหนอ” ทุกครั้ง que เห็นอาการคิด ฯลฯ จัดเป็นสัมมากัมมันตะ

๕. เมื่อกำหนดอย่างจดจ่อต่อเนื่อง กายย่อมผ่อนคลาย จิตย่อมผ่อนคลาย ช่วยให้สติจับอารมณ์ได้ถูกต้องตรงตามความเป็นจริงยิ่งขึ้น จัดเป็นสัมมาอาชีวะ

๖. การระคับระคองจิตให้ระลึกที่อยู่แต่อารมณ์ปัจจุบันที่ปรากฏ ไม่ปล่อยใจให้หลงไหลไปตามอารมณ์อดีตหรืออนาคต จัดเป็นสัมมาวายามะ

๗. การเข้าไปตั้งความระลึกอย่างจดจ่อต่อเนื่อง ไว้ในอารมณ์รูป-นามปัจจุบัน ที่เปลี่ยนแปลง เกิด-ดับไปตามเหตุปัจจัย จัดเป็นสัมมาสติ

๘. ความไม่ฟุ้งซ่าน จิตตั้งมั่นในอารมณ์ปัจจุบัน ด้วยอำนาจอุเบกขา สัมโพชฌงค์ เป็นบาทฐานในการเจริญสัมมาทิฐิ ในระดับวิปัสสนาญาณต่อไป จัดเป็นสัมมาสมาธิ^{๑๔๔}

บรรณานุกรม

พระภิกษุญาณพิศาลเมธี วิ. (ประเสริฐ มนต์เสวี), **วิปัสสนาภาวนาที่ไม่ถูกเขียนไว้**
ในพระไตรปิฎก (๕๐๐ หน้า), ห้างหุ้นส่วนจำกัด ประยูรสาส์นไทยการพิมพ์, จอมทอง, กรุงเทพฯ, ๒๕๕๘. โทร. ๐๒-๘๐๒๐-๐๓๗๙.

^{๑๔๓} “การสาธยายทางจิต เป็นปัจจัยแก่การแทงตลอดไตรลักษณ์ การแทงตลอดไตรลักษณ์ เป็นปัจจัยแก่การแทงตลอดมรรค ผล” ดูใน วิสุทธิ. (บาลี) ๑/๒๖๕.

^{๑๔๔} ดูรายละเอียดใน ม.อ. (ไทย) ๑๔/๑๓๖/๑๗๖., ข.ป. (ไทย) ๓๑/๑๖๘/๒๖๑.